

А+ДУ БРУГС

VILLE@IN.NET

Съветът
на злото

ЕГМОНТ

АНДИ БРИГС СЪВЕТЪТ НА ЗЛОТО

Превод: Мила Боянова

chitanka.info

„Джейк Хънтър, освободи истинския си потенциал!
Натисни тук и се присъедини към мен на villain.net —
светът те очаква!“

Само допреди седмица Джейк Хънтър е най-обикновено момче. Но един загадъчен имейл от подател със собственото му име преобръща живота му за секунди. Кликването на изпратения му уеб линк го зарежда с неподозирани суперсили.

Воден от любопитство и желание да промени живота си, докато се усети, Джейк е вече извършител на отвличане, кражба, изнудване... и инструмент в грандиозен замисъл за унищожаване на земята. Страхотно постижение за четиринайсетгодишен.

Дали обаче животът на злодей ще му допадне, особено когато супергероите хукват по петите му?

На мама
Затова, че е винаги е до мен...

От: Анди Бригс

До: Читателите на **VILLAIN.NET** навсякъде
по света

Както знаете, интернет е невероятно изобретение, но трябва да внимавате, когато го ползвате с цел да властвате над света... или просто да си напишете домашното.

В тази книга злодеите (и героите!) попадат случайно на различни уебсайтове. Но **VILLAIN.NET** и **HERO.COM** не съществуват в действителност. :-)

Измислих ги, когато си мечтаех колко страхотно би било, ако притежавах лазерно зрение. Идеята за **VILLAIN.NET** ми хрумна изведнъж — особено сцената, в която Джейк обстрелва... Почакайте! Не сте чели книгата още, затова по-добре да замълча! :-) Както и да е, започнах да пиша и преди да се усетя, идеята беше обхванала и **HERO.COM**. Но трябваше да си измисля всичките интернет чудесии. Нищо от тях не съществува наистина в мрежата, за съжаление.

Ето и моите съвети за безопасно сърфиране в мрежата: запазете самоличността си в тайна (както правят всички герои), придържайте се към сигурни уебсайтове и се уверете, че родител, учител или настойник знаят, че сте онлайн — и ако ви изпращат неща, които ви изглеждат съмнителни, недейте да отговаряте, а кажете на някой възрастен, на когото имате доверие.

*Аз имам свой уебсайт, който е напълно
безопасен:*

www.whichsideareyouon.co.uk

Останете си в безопасност!

:~)

ЩУРМЪТ НА ПЛАЖА

Десантният отряд изплува тихомълком от океана, подобно на привидение.

Джейк Хънтър ги наблюдаваше от позицията си на скалите. После стисна юмрук. Кожената му ръкавица скръцна. Объркването и гневът му сякаш увеличиха суперсилите му. След всичките предателства, лъжи и насилие, от които бе заобиколен напоследък, се чувстваше по-силен от всякога. Усети по върховете на пръстите боцкането на иглички.

— Предатели... Жалко за ръкавиците — промърмори той едва чуто, а ноктите му разкъсаха върховете на пръстите на ръкавиците, пораснаха и се удебелиха като котешки. Превърнаха се в остри като бръснач свирепи нокти, които проблясваха като черен мрамор на лунната светлина.

Допреди седмица той бе най-обикновено момче. А сега имаше суперсили и го издирваха по целия свят: за кражба, отвличане, изнудване; бе един от инструментите, които скоро щяха да унищожат земята. Не беше зле за четиринайсетгодишен.

Скалната издатина, на която се намираше, стърчеше над заобикалящата я джунгла и му разкриваше целия остров. Той бе окъпан в сребристата светлина на пълнолунието, от която белият пясък на плажа искреше. Щеше да бъде същински рай, ако не беше фактът, че заради действията си Джейк бе изгубил *всичко* — семейството, приятелите и сигурността си. Изгубил бе *целия* си живот.

Съзнанието, че всичко е по негова вина, не намаляваше гнева, който бушуваше в него. Единствено гневът му даваше сили в момента.

Черните амфибии, наречени „Морски зверове“, които изплуваха от океана в редица, не се вписваха в пейзажа. Машините бяха с размерите на автобус и се движеха на вериги подобно на танкове. След като стигнаха на брега, в задната част на всяка от тях се спусна хидравлична платформа и отвътре под строй излязоха войници. Те

изтичаха към прикритието на дърветата и Джейк успя да различи, че са въоръжени с пушки и носят плътно бойно облекло.

Това бяха Блюстителите — елитна военна част, създадена от Обединените нации специално да се справя с непокорни хора със суперсили като Джейк.

Не им ли е топло с цялото това снаряжение?, зачуди се Джейк. Той се обливаше в пот и непрекъснато бършеше струйките по челото си, като внимаваше да не си извади окото с някой от страховитите си нокти. Тропическата жегата бе безпощадна дори и нощем. Черните дънки лепнеха на краката му. Всъщност по-неприятното беше, че му стягаха в кръста, но не смееше да ги отпусне — можеше да се пореже с ноктите си.

Джейк се изправи на скалата. Обзе го чувство като при стремително издигане с асансьор. Съсредоточи се и осъзна, че ще са необходими много оръжия, ако иска да обезвреди всички нападатели. Пръстите му се разтвориха болезнено и дланите му се издуха от невидимата сила. Затвори очи и се почувства, сякаш е изпънал ръце и държи по една топка за боулинг във всяка от тях. Когато отвори очи, те горяха като въглени. Виждаше всичко в червено, а живите същества се открояваха от заобикалящата ги среда по електрическите импулси, които пробягваха по телата им. Виждаше само трептящи силуети, които напомняха на ангели. Не можеха да се скрият от него.

Джейк се наклони напред и се стрелна над палмите. След трийсет секунди бе на плажа. Войниците все още не бяха успели да стигнат до прикритието.

Погледнато от земята, над мъжете сякаш се спускаше огромен черен лешояд. Те вдигнаха пушките и се приготвиха за стрелба по съществото, което прелетя над тях с изпънати надолу ръце.

Джейк усети как от дланите му изригват два мощни заряда и се насочват към Блюстителите. Няколко от тях полетяха във въздуха. Останалите натиснаха спусъците и откриха огън. Повечето куршуми не улучиха Джейк и пронизаха въздуха, през който бе прелетял. Неколцина от Блюстителите обаче бяха запомнили на тренировките, че трябва да „водят“ мишената — да стрелят по траекторията ѝ пред нея. Тези куршуми го улучиха. Ударите им бяха като гъдел за Джейк. Те се удрияха в невидимия щит на няколко сантиметра от тялото му. Прозрачният му енергиен щит ги поглъщаше с мимолетни сини искри.

Джейк се изправи във въздуха, увисна на няколко метра от земята и със завъртане изстреля нов енергиен заряд. Отстрани зарядът напомняше на маранята, която се носи над пътищата в горещите дни. Изстрелът удари един от морските зверове точно когато последният войник изскочи от него. Машината се смачка като консервена кутия, преобърна се няколко пъти по пясъка и се вряза с плисък във водата.

Джейк се стрелна право нагоре, а поредният залп на пушките разкъса палмите зад него. Войниците се възползваха от шанса си и се втурнаха през плажа. По пътя вдигаха ранените си другари и ги повличаха със себе си към прикритието на дърветата.

Джейк бе високо извън обсега на пушките. Той се спря, за да се наслади на острова, разстлал се около тлеещия кратер на гигантски вулкан.

Той сведе поглед и ясно видя електрическите силуети на войниците далеч под краката си. Те си мислеха, че листата на джунглата им осигуряват добро прикритие. Джейк въздъхна тежко и реши, че е време да приключи всичко това.

Спусна се с изпънати ръце и изстреля пореден енергиен залп от дланите си. Той се разби право във втория морски звяр.

От прикритието си под дърветата Блюстителите проследиха потъването на машината с около метър под пясъка, сякаш я бе ударил невидим чук. Задницата ѝ остана да стърчи във въздуха под ъгъл.

— Сержант! — извика уплашено един от младите войници.

— По-тихо! — изръмжа мускулестият сержант с шотландски акцент.

С глухо тупване Джейк се приземи на плажа с лице към войниците. Ноктите му забарабаниха по бедрото му — надяваше се, че така изглежда заплашително. Дрехите му поглъщаха лунната светлина, а блестящите очи му придаваха зловещ вид.

— Хм... Така... — измърмори той. Не му хрумваше *нищо* подобаващо страховито, тъй като главата му все още бе замаяна от последните разкрития.

Изведнъж земята се разтресе. Всяка костичка в тялото му потръпна, а пломбите му издрънчаха. По-смелите измежду войниците погледнаха през рамо към вулкана, скрит от зеленината. От кратера му изригна огромен стълб пушек, осветен от горящите парчета наоколо.

Започваше се.

Номерата на Джейк в последната седмица определено бяха ужасяващи дори и според собствената му преценка, но бяха нищо в сравнение с изригването на вулкана и онова, което то вещаеше. Джейк се досети, че ядрената сонда е изстреляна и вече напредва към центъра на Земята.

Предвид коварните предателства от последните няколко дена той най-вероятно щеше да загине или да се озове в килия на остров Дябло, преди да дочака последиците от действията си.

СПАМЪТ

Алармата на будилника засвири безцеремонно силно и събуди Джейк. Не бе сънувал нищо. Протегна ръка и спря алармата, но веригата от действия, които щяха в крайна сметка да го отведат до училище, бе започнала.

От кухнята долетя приглушеният глас на майка му.

— Джейкъб! Ставай! Време е за закуска!

Останалите членове на семейството вече бяха станали. Майка му хапваше овесени ядки и четеше вестник през очилата си, а баща му се бе втренчил в телевизорчето на шкафа, по което вървеше новинарски канал. Сестра му Бет вече бе сложила яркосинята униформа на частното си девическо училище и четеше писмо. Джейк се смъкна по стълбите и тя размаха писмото към него.

— От приятелката ми от Нова Зеландия е! — рече тя развълнувано.

— Е и? Явно е твърде бедна и няма имейл — глупавата усмивка на мазната ѝ муцуна се стопи. Бет го изгледа надменно и насочи вниманието си към писмото.

— Препечена филийка? — попита баща му и отпусна стегнатата си вратовръзка.

— Не — измрънка Джейк и се тръшна на стола.

— Наспа ли се? — попита майка му, без да вдига поглед от вестника.

Джейк вдигна рамене и изкара едно утвърдително „Ммм“ от дъното на гърлото си. Бе установил, че при този отговор родителите му почти винаги се отказваха да го разпитват повече. И действително, майка му кимна и продължи да чете. Джейк ненавиждаше моментите, в които семейството се събираше заедно, но колкото и да му се искаше, не можеше да вини родителите си. Двамата работеха много, за да осигурят домашен уют, финансова стабилност и доста голяма независимост за децата си. Джейк обаче никога не се бе чувствал уютно. Независимостта бе превърнала сестра му във всезнаеща

зубърка, докато Джейк бе избрал друг път — макар и вече да съжаляваше за това.

На път към училището момичетата му хвърляха срамежливи влюбени погледи. Бе хубаво момче с къса, щръкнала руса коса. Дори и училищната секретарка, по-голяма от него само с няколко години, винаги бе любезна с него — независимо колко често го викаха в кабинета на директора. Вероятно само момичетата можеха да прозрат нежната му страна?

Момчетата го отбягваха с плахи погледи. Джейк Хънтър бе най-страховитото момче в цялото училище — бояха се да не го ядосат. В същото време съучениците му ценяха начина, по който манипулираше възрастните, както и намесата му, когато ученици от друго училище навлизаха в тяхна територия и започваха да се заяждат с някого.

Джейк обаче не си даваше сметка за тази страна на репутацията си. Действията на останалите момчета го ядосваха и го караха да се чувства самотен. Разбира се, не доверяваше чувствата си на никого. От самото начало разчиташе само на себе си и това по естествен път го направи най-изявения грубиян в училище. Сега бе принуден да се примири със славата си, която все пак му гарантираше, че няма да попадне под ударите на останалите безскрупулни момчета в училището — *те* бяха станали негови приятели.

Стигна сам почти до училището, където се присъедини към своята групичка. Може и да му бяха приятели, но не вярваше на никого от тях и бе убеден, че чувствата са взаимни.

Антъни Кълкин, по прякор Големия Тони, бе огромен. Твърдеше, че има едър кокал, но докато се приближаваше, Джейк забеляза, че вече нагъва обяда си.

— Хънтър! — рече той вместо поздрав и от устата му се разхвърчаха парчета полусдъвкан сандвич.

Останалите се обърнаха, за да поздравят неофициалния си водач.

Кокала, известен още като Реймънд Олсън, бе малко по-висок и доста по-силен от Джейк. Лицето му бе бледо и мазно, а малките му кривоогледи очи му придаваха вид на гризач. Той кривна глава на една

страна, после на другата, както бе виждал да правят боксьорите преди мач. В резултат някъде от областта на врата му се чу ужасяващо изпукване. Джейк бе убеден, че това не е здравословно, но реши да не го отбелязва.

Гадняра бе дребно хлапе, което компенсираше ръста си с грубото си държание. Истинското му име бе Уорън Федъл, но, който дръзнеше да го използва, задължително биваше ступван. Ако някой имаше проблеми с общуването, това безспорно бе той. Гадняра бе най-проклетият от всички. Притежаваше ум на истински престъпник и обичаше да причинява болка.

Джейк не беше такъв. Случваше се да набие някое момче, което го дразнеше, но не заради самия бой. Смяташе, че е в реда на нещата — като хранителна верига, на върха на която стояха най-хитрите хищници, а по-глупавите животни бяха под тях. Гадняра обаче беше наистина зъл. Правеше всичко, за да си достави удоволствие.

— Вижте! Професора! — викна той възбудено.

Момчетата проследиха посоката на пръста му. Наистина, свитата фигура на Професора се приближаваше бавно към училище. Изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше Джейк. Бе с гръб към тях и не бе усетил опасността, която го грозеше.

— Да му отмъкнем раницата! — предложи Кокала с дразнещия си писклив гласец, който не прилягаше много на мускулестото му тяло.

И какво ще правим с нея?, помисли си Джейк. Останалите обаче вече се бяха понесли през улицата, без да разсъждават много. Викаха с пълно гърло:

— Ехо! Професоре!

— Свършен си, сдухльо!

Момчето се обърна с ужасено изражение и се втурна да бяга с всички сили. Доколкото Джейк си спомняше, името му бе Пийт. Бе побезобиден и от мушичка, но да не забравяме, че мухите не можеха да отвърнат на удара.

Независимо от чувствата си Джейк се опомни и се включи в гонитбата с грейнало лице. *Тръпката на лова*, помисли си той.

В часовете Джейк се забавляваше, като замерваше останалите ученици в стаята с мокри парченца сдъвкана хартия. Учителите го

стрелкаха с поглед подозрително, но с годините Джейк бе усъвършенствал уменията си и оставаше неразкрит.

В обедната почивка бандата обикаляше из двора подобно на стадо акули около риф. Днес обаче учениците стояха настрана и навън не беше особено забавно. Затова четиримата отидоха да ритат топка на празното игрище. Разбира се, един от учителите веднага забеляза невинното им занимание и им се развика да се махат от игрището.

Както винаги, помисли си Джейк. Щом се занимаваха с нещо безобидно, всички викаха по тях, но когато нарочно започваха някое сбиване, винаги им се разминаваше. За Джейк това бе доказателство, че справедливостта е по-скоро идея, отколкото реалност.

Информатиката бе един от малкото часове, в които Джейк се засичаше с Гадняра. Джейк скришом бе влязъл в интернет, за да разгледа сайта на любимата си рок банда „Айрънфист“. Тъкмо се бе зачел във форума, където феновете щедро възхваляваха новия им албум, когато Гадняра се наведе към него и го дръпна за ръкава.

— Виж само... — прошепна той заговорнически и вдигна един USB стик.

— Какво има на него? — попита Джейк.

— Компютърът на чичо ми има вирус. Съвсем нов е и антивирусната му програма не го е уловила. Съсипал е всичко на диска — документи, музика, снимки... Всичко е изтрито. Без да знае, когато се опитал да си спаси нещата, копирал и вируса тук. Да проверим ли какво ще стане, ако го включим към компютрите на училището.

Джейк се опита да се сдържи, но се изсмя на глас. Учителката го изгледа, но трябваше да оправи монитора на една ученичка. Сливът на училищната компютърна мрежа би бил ужасно провинение и съответно — страхотен номер, ако успееш да се отърват.

— Добре. Давай!

— Тогава го включи на твоя компютър — рече Гадняра и пхна стика в ръката на Джейк.

— Не става! Ако разберат, че съм бил аз, ще ме изключат!

— Е, и?

Джейк знаеше, че родителите му не биха му го простили. Погледна към момчето до него, което сверяваше написаното на лист хартия с отговорите на екрана. Без да се замисля, Джейк сграбчи листа, смачка го на топка и го запрати през стаята. Момчето го изгледа със

смесица от страх и учудване. Поколеба се и после, без да каже и дума, се надигна от стола си, за да вземе топката хартия.

В мига, в който момчето им обърна гръб, Джейк мушна стика в компютъра му. Остави го за няколко секунди с надеждата, че вирусът ще се копира от само себе си, и го изскубна в момента, в който момчето взе листа, завъртя се и тръгна плахо към мястото си.

Джейк и Гадняра се ухилиха и трескаво впиха поглед в екраните пред себе си. С крайчеца на окото си Джейк видя, че момчето разгъва смачкания на топка лист, без да осъзнава, че вирусът вече бе превзел компютъра му. Джейк реши да си провери пощата, докато чака.

Момчето погледна екрана си и вдигна вежди. На мястото на курсора се бе появил пясъчен часовник, който означаваше, че компютърът е зает с нещо. Той пробва да раздвижи мишката. Никакъв резултат.

Джейк написа паролата си и влезе в пощата си. Имаше няколко писма от страницата на „Айрънфист“, както и едно от Големия Тони — снимка на шимпанзе на мотоциклет. Джейк поклати глава. Големия Тони непрекъснато препращаше някакви безсмислици на приятелите си с увереността, че след като са се сторили смешни на него, безспорно ще развеселят и тях.

— Мис Кембъл? — обади се момчето плахо.

Джейк погледна екрана на компютъра му. Мишката сама пробягваше по него и отваряше всяка папка, над която застанеше. Програмите се отваряха една след друга и скоро екранът бе задръстен от купища нови и нови прозорци. Сякаш в компютъра се бе вселил разгневен полтъргайст.

Джейк потисна задоволството си и отвори поредния имейл. Озадачи се — името на изпращача бе същото като неговото. Под името „ДЖЕЙК ХЪНТЪР“ стоеше и заглавието на имейла:

„Джейк, ела с мен и стани велик!“

Джейк хвана мишката.

— Мис Кембъл! — момчето извика толкова силно, че всички се обърнаха към него. — Мисля, че в компютъра ми има вирус! — на

екрана прозорците продължаваха да се отварят с такава скорост, че той започна да примигва.

— Даниъл, какво си направил? — каза мис Кембъл.

На екрана на момчето внезапно изскочи надпис с големи букви: „ИЗТРИВАНЕ НА ЦЯЛАТА ИНФОРМАЦИЯ“. Всички ученици успяха да го прочетат.

— Не! — извика момчето, а екраните на учениците от двете му страни станаха тъмносини и по тях замигаха компютърни кодове. Тъкмо Джейк да отвори загадъчния имейл и интернет прозорецът му изчезна.

Компютрите в цялата зала се разваляха един след друг и въздухът се изпълни с недоволното мрънкане на изненаданите ученици.

— Изключете ги! Изключете ги! — извика учителката, но бе твърде късно — вирусът се бе разпространил удивително бързо по цялата училищна мрежа. Бе попаднал и в сървърите, където разрушителната му мощ нарасна.

Джейк усети движение зад себе си и реши, че ядосаната ръка на мис Кембъл ще го сграбчи за рамото.

— Какво направи? — изпищя тя.

Джейк се обърна и видя с облекчение, че тя се е надвесила над момчето до него. На лицето му бе изписан ужас. По целия път до вкъщи Джейк си припомняше изражението му.

След часовете той успя да се измъкне от бандата сравнително лесно. Не бе в настроение да виси на някой уличен ъгъл, докато се стъмни. Бе ги оставил пред магазинчето на Пател под укорите на търговеца, че трябва да си намерят друго място, на което да безделничат.

Джейк искаше да се прибере. Напоследък имаше чувството, че *нещо* в живота му липсва. Всичките му действия бяха предсказуеми и отегчителни. Бе достатъчно умен, за да осъзнае, че само *той* можеше да промени това.

Парчетата на „Айрънфист“ излизаха звучно от колоните на компютъра му и с малко късмет можеше да раздразнят сестра му.

Джейк отвори електронната си поща и видя, че има един непрочетен имейл. Кликна върху него.

ОТ: Джейк Хънтър

ДО: Джейк Хънтър

ОТНОСНО: Джейк, ела с мен и стани велик!

Адресът на изпращача не съвпаднаше с неговия; всъщност след усуканото @ следваше бърканица от символи, които сякаш бяха събрани от десетки азбуки по света. Изглеждаше пълна измишльотина, вероятно поредния спам. Джейк обаче нямаше кой знае какво за вършене и затова отвори имейла с въздишка. Той се появи в отделен прозорец, на който се изредиха няколко езика, преди да се спре на един определен.

„Джейк Хънтър, освободи истинския си потенциал!
Натисни тук и се присъедини към мен на Villain.net —
светът те очаква!“

Джейк се поколеба. Мишката трептеше над линка. *Защо да го правя*, помисли той. Сякаш в отговор на неизречения му въпрос текстът на екрана се смени. Джейк го зачете с изненада.

„Защото чувстваш, че се нуждаеш от още нещо.
Предлагам ти възможност да завладееш света с едно
натискане на мишката. Присъедини се към мен, Джейк
Хънтър. Заложено е в кръвта ти!“

Джейк вдигна вежди. Някой доста се бе постарал да направи безсмисленото писмо различно от обичайния спам. После му хрумна, че това вероятно е поредната глупост на Големия Тони.

Внезапно екранът почерня.

За миг Джейк изпадна в ужас и се притесни, че е заразил и собствения си компютър. Екранът блесна в ослепително бяло, от което го заболяха очите, след което постепенно избледня и разкри някакъв обикновен на вид уебсайт. Отгоре имаше надпис:

„ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ VILLAIN.NET!“

Под него имаше една-единствена анимирана иконка. Джейк я натисна с очакването, че на екрана ще се появи някаква глупост. На него обаче изплуваха няколко изображения и съобщение над тях:

„Беше избран да получиш безплатно страхотен подарък, който ще ти позволи да завладееш света“.

Ако подаръкът включваше стрелба по нещо, нямаше нищо против. Някоя игра щеше да е добре дошло развлечение в скучния ден. Продължи да чете.

„Като демонстрация временно ще получиш изключителна мощ. След като я изпробваш, ще те потърси наш представител. Натисни долу.“

Джейк огледа наредените отдолу икони. Някои представляваха прости човечета, от които излизаха различни линии и форми, други бяха различни форми и изображения. Едно от изображенията му се стори познато, но не можа да си спомни откъде. Натисна него.

По екрана се появиха вълнички, сякаш се втечни, и Джейк бе готов да се закълне, че оттам излезе тънък пръст и го докосна по челото. Всичко приключи за секунда. Джейк беше замаян и се зачуди дали изобщо се е случило нещо. Със сигурност не се чувстваше променен, а когато отново погледна екрана, установи, че сайтът е изчезнал.

— Глупав сайт — промърмори той. Явно бе по-изморен, отколкото усещаше.

Примилено наду музиката, извади видеоиграта си и зяпна телевизора до леглото. Само след минута вече бе потънал в света на свирепите чудовища. В един момент видя на една от вратите вътре в играта същия символ като онзи, който бе натиснал по-рано. Джейк го разпозна.

Беше предупреждение за радиоактивна зона.

Джейк се събуди изненадващо свеж. Срещна се с бандата и с пълна наслада се спусна след Професора. Накрая му издърпа боксерките с такова ожесточение, че се чу как те се разпарят. Момчетата оставиха зубъра сгърчен на земята и влязоха в училището.

Джейк небрежно попита Големия Тони за какво му бе пратил линка към сайта, но по тъпото изражение на лицето му разбра, че явно вече е забравил какво изобщо е изпращал.

Вероятно поради необичайно веселото му настроение времето течеше бързо и в междучасието забеляза, че хубаво момиче с дълга кестенява коса му се усмихва. Джейк се засрами и изпита облекчение, че не е с бандата. Бе я виждал много пъти досега и знаеше, че името ѝ е Лорна, но така и не бе събрал кураж да я заговори.

Оказа се, че двамата са тръгнали в една и съща посока.

— Здравсти, Джейк!

— Здравсти — измърмори той и зяпна обувките си.

— Какво ще правиш през ваканцията? Имаш ли планове?

Джейк усети как устата му пресъхва и го обзе паника, защото момичето го погледна с дълбоките си кафяви очи.

— Аз... ами... нищо. Обичайното, предполагам. Ами ти?

Лорна се размърда притеснено, но усмивката остана на лицето ѝ.

— И при мен е същото. Нищо особено.

Спряха се пред кабинета по дървообработване, към който се бе насочил Джейк. Загледаха се един в друг мълчаливо и притеснително дълго. Небрежният разговор не им се удаваше. В този миг Джейк забеляза три момчета, няколко години по-малки от него, които се заяждаха с едно хлапе. Явно го бяха хванали натясно, а имаха и числено превъзходство. Той се възползва от шанса да наруши

мълчанието и да изпъкне като герой и се намеси. Тримата мъчители побързаха да изчезнат, тъй като Джейк защитаваше честта си на най-свирепия бияч в училището, а жертвата му го измери с оцъкдени очи и реши, че Джейк просто иска да го набие собственоръчно.

— Хънтър! — викна господин Фалконър, учителят по дървообработване, и изскочи от стаята. — Престани веднага!

Джейк го погледна с неразбиране. Звънецът удари. До Лорна се приближи една от приятелките ѝ, дръпна я и я отведе към класната им стая. Господин Фалконър се бе надвесил над него, разпенен от яд.

— Видях какво направи! — прогърмя гласът му. Очевидно не беше разбрал какво се е случило.

Джейк вдигна вежди и се огледа за момчето, което бе спасил, но то се бе стопило в ордата ученици, които бързаха към класните стаи.

— За какво говорите? Искях да помогна на...

— Ще ми обясниш по време на наказанието — изръмжа учителят.

Последното нещо, което човек би искал в петък, точно преди ваканцията, бе да го задържат след часовете. Това се отнасяше и за учителите, което още повече разпали гнева на господин Фалконър.

— Поведението ти е недопустимо, Хънтър — започна той, докато сновеше напред-назад.

— Казах ви, че попречих да набият момчето!

— Колко достоверно! Стига лъжи! — пръстът на господин Фалконър потрепери ядно. — Знам ги такива като теб, Хънтър. И аз самият трябваше да ги търпя като малък. Да се заяждаш с по-малките! Не те ли е срам?

Джейк толкова се ядоса от тази несправедливост, че почувства изгаряща болка в стомаха си — все едно бе хапнал нещо развалено. Стана му горещо. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да успее да ги задържи.

— Вие да не сте малоумен? Или сте оглушали от тъпота?

Фалконър почервения от яд.

— Прекали! Ще се постарая да ти наложа наказания до края на годината...

Джейк обаче не го слушаше, а се оглеждаше разсеяно около себе си.

— Подушвате ли нещо?

— На теб говоря, Хънтър! Не ме ли слушаш?

— Мирише на изгоряло дърво.

Мистър Фалконър отвори уста да му се скара, но застина, тъй като в ноздрите му нахлу остра миризма. Ставаше все по-силна. И двамата огледаха тревожно стаята и видяха тънка струйка бял дим да се издига над куп дъски, натрупани край една от стените.

— Пожар! — извика учителят глуповато.

Той понечи да стигне до пожарния бутон, но пейката пред него внезапно лумна в пламъци. Оранжевите огнени езици се издигнаха към тавана и подпалиха дъските. Господин Фалконър отстъпи втрещено, а пред очите му и останалите пейки лумнаха неудържимо.

Джейк се огледа в паника. Дори и касата на прозореца се бе запалила; гореше и малкото растение в саксията на бюрото на учителя. Джейк разбираше, че трябва да бяга, но нещо странно привлече вниманието му...

Ръцете и дланите му грееха със зелено сияние, което от време на време изпускаше лъчи и запалваше всичко, до което се докосне. За щастие Фалконър тичаше към пожарогасителя с гръб към него.

Лъчите от зеленото сияние се изстрелваха от тялото на Джейк и той с удивление проследи, как стигаха до металните крака на столовете в стаята и ги кривят, сякаш внезапно ги бяха превърнали в гума.

Господин Фалконър протегна ръка към пожарогасителя на стената, но я дръпна назад. Един лъч стигна до металния цилиндър, той се нажежи и металът започна да се топи като восък. Компресираното му съдържание изригна и по горящите пейки около Джейк и учителя се посипаха парчета метал.

Дъските на тавана продължаваха да се палят с мощно бумтене и пламъците успяха да си пробият път през тях. Наоколо се посипаха горящи отломки.

— Хънтър! Трябва... — учителят застина изненадано. Пред очите му цялото тяло на Джейк се обви в плътно зелено сияние. Докато гледаше, учителят усети, че мустаците му започват да се пърлят. Той ги потупа и се огледа панически за някакъв изход, но стаята се бе изпълнила с дим.

Включи се противопожарната аларма, но бе заглушена от зловец трясък — от тавана започнаха да падат горящи парчета. Къс мазилка удари господин Фалконър по главата и той падна в безсъзнание на пода.

Страхът измести яда на Джейк и той се втурна към вратата, следвайки инстинкта си за самосъхранение. Погледна ръцете си — странното сияние бе изчезнало. На вратата спря за миг.

Стаята бе ад от пламъци, но Джейк с учудване установи, че не усеща горещина. Погледна към проснатото тяло на учителя си, който допреди миг отказваше да чуе и една негова дума. Пламъците пълзяха все по-близо до него с всяка секунда.

Джейк се замисли. Знаеше, че трябва да се върне и да извлече учителя си навън, но се съмняваше, че някой може да издържи на горещината на огъня вътре.

А и силата, която бе излъчил, явно се бе изпарила, така че не се знаеше дали и той самият ще оцелее.

Скъпоценните секунди минаваха, а Джейк продължаваше да се колебае...

СРЕЩА В МРАКА

Над останките от кабинета по дървообработване се издигаха стълбове пара. Пожарникарите обливаха помещението с мощни струи от маркучите си, учудени от силата на огъня — рядко бяха виждали толкова много разтопен метал при подобен тип пожари.

Джейк бе приседнал до задната врата на една линейка. Изглеждаше и се чувстваше съвсем добре. Явно дори не бе вдишал дима. В крайна сметка бе решил да се върне и да измъкне господин Фалконър от огнения ад. Учителят изглеждаше слаб, но бе невероятно тежък и Джейк се бе изтормозил. Ако се бе забавил с още няколко секунди, в момента Фалконър щеше да се намира под половин тон отломки. Носещата гредка на покрива бе прогорена и той се бе срутил, помитайки всичко по пътя си.

Заедно с Джейк директорът на училището господин Харис проследи, как линейката, в която бе Фалконър, потегля с включени светлини и сирена. Учителят бе дошъл в съзнание за миг и бе измърморил несвързано, че Джейк бил окъпан в зелена светлина. Лекарите решиха, че това е следствие от травмиращите преживявания.

— Смело момче си — рече господин Харис. Пожарникарите не бяха установили никаква конкретна причина за пожара, а директорът бе добре запознат с репутацията на побойник на Джейк. Но все пак бе измъкнал учителя от пламъците и несъмнено бе спасил живота му, така че не можеше да го обвини в палаж. Обаче чувството, че нарича гамена герой, бе странно.

На път за вкъщи Джейк си припомни събитията. Зеленото сияние около него определено бе реално, а не халюцинация, причинена от задушавания дим. Бе сигурен в това. Сиянието се бе усилило с нарастващия му гняв, а после изчезна, когато той се успокои.

Какво беше това? И как така не бе усетил горещината? Докато дърпаше господин Фалконър през пламъците сиянието се бе появило отново и го бе покрило плътно. Огънят бе обхванал стената срещу него, но той не бе почувствал пламъците по лицето си.

Джейк си признаваше, че не е кой знае колко добър ученик, но определено не беше глупав. Ясно му беше, че не е възможно да остане невредим в стая, в която металните части на столовете направо се втечняха. Както и да оглеждаше нещата, фактите го насочваха към миналата нощ, когато бе влязъл в онзи уебсайт и бе натиснал онзи радиоактивен символ. Бе видял вълнички по екрана — явно не бяха оптическата измама, за каквата ги бе приел. Явно бе придобил способността да излъчва радиация в зависимост от това дали е гневен, или се страхува. Джейк си обеща някак да разреши загадката, щом се прибере вкъщи.

* * *

Мълвата се разнася бързо. А когато от училище трябва да стигне до родителите ти, се движи направо със скоростта на светлината. Джейк още не бе пхнал ключа в ключалката, когато майка му отвори вратата и го сграбчи развълнувано в прегръдките си.

— Джейкъб! Добре ли си?

— Да, добре съм — рече той и се освободи.

— Колко смела постъпка! — възкликна баща му отвътре. — Радвам се, че си добре! Когато чух, направо подскочих. Да влезеш в горяща сграда се иска кураж!

— Сигурно. — Вдигна рамене Джейк. — Трябва да се преоблека. Умирисал съм се на дим — измъкна се от прегръдките и въпросите на родителите си и тръгна нагоре. След дълъг душ мълчаливо се затвори в стаята си, завъртя ключалката на вратата и пусна компютъра.

— Да разберем какво, по дяволите, става — промърмори той.

Пръстите му затракаха по клавиатурата и той си отвори пощата. След секунди се появи и пощенската му кутия с мистериозния имейл от неговия съименник. Джейк премести мишката на него, но тъкмо да кликне и имейлът се измести надолу в списъка от току-що появил се. Заглавието бе изписано с големи, черни букви:

„ПОЗДРАВЛЕНИЯ ЗА НОВИТЕ СУПЕРСИЛИ!“.

— Какво става? — Пулсът на Джейк се ускори.

С трепереща ръка той отвори имейла. На екрана се появи голям прозорец. Джейк зачете внимателно написаното.

„Убеди ли се в силата на страхотните си способности? Следващата стъпка към световно господство е среща тук след трийсет минути.“

В края на имейла имаше малка карта. С един поглед Джейк установи, че на нея се вижда маршрутът от дома му до изоставения завод за метали. Джейк погледна в горния ъгъл на екрана и забеляза, че времето вече тече.

Той си даваше сметка, че е наивно да иде на среща с напълно непознат човек, с когото се бе свързал в интернет, но не можеше да забрави случилото се в училище днес. Постепенно положението започна да се изяснява. Явно по някакъв начин бе получил радиоактивни способности от уебсайта Villain.net. Опитва се да си спомни всичко, което знаеше за радиацията. Тя водеше до неприятни последици; бе гледал достатъчно филми с чудовища и го знаеше. С тревога си помисли, че радиацията може да го разболее или отрови.

Броячът показваше двамадесет и осем минути. Прецени, че са му необходими поне двамадесет минути, за да стигне до завода с колелото. Ако излезеше отпред, родителите му щяха да го разпитват и щеше да загуби ценно време.

Джейк решително удари с юмрук по бюрото. Трябваше да разбере какво се случва с него. Застана до прозореца и го отвори. Навесът в задния двор се падаше под стаята му и той с лекота излезе на него. После се спусна надолу и опитно скочи на земята от около метър височина. Увери се, че никой не гледа през прозорците на дневната и притича до бараката.

С разтреперани пръсти той нагласи кода на катинара на вратата и изкара колелото си. На излизане закачи една лопата и тя падна с трясък. Джейк се пресегна и я изправи, преди да е вдигнала още шум. Хвърли бърз поглед към къщата, за да се увери, че не са го чули. Посегна да затвори вратата и се замисли. Да ходи сам в пустия завод през нощта не бе добре. Нямаше идея кой, или какво, го чака там. В

края на тезгяха в бараката лежеше тежък гаечен ключ. Джейк то взе и го претегли в ръка.

— Ще свърши работа — прошепна той и го затъкна в колана си.

В завода бе тъмно и страховито. Джейк бе идвал много пъти, но никога сам. Мрачните руини изглеждаха навъсени и враждебни. Пое си дълбоко въздух и си внуши, че в мрака има само една заплаха: *той самият*. Другите трябваше да са нащрек. Малко по-уверен, Джейк слезе от колелото и тръгна покрай оградата. Знаеше къде има пролука в мрежата.

Зад оградата имаше тесни алеи, заобиколени от високите ронещи се тухлени стени на постройките в завода. Ръждясалите ламарини скърцаха под напора на вятъра. Тракането на спиците на колелото му отекуваше между стените. Пръстите му обвиха гаечния ключ, затъкнат в колана му и той съжали, че не бе взел фенерче. Повечето сгради бяха покрити с бръшлян, а с годините покривите им бяха рухнали и първите звезди вече се виждах в небето през останките им.

Кракът на Джейк подритна празна туба и той застина на място. Тубата издрънча в тишината с неестествено силен звук. По гръбнака на Джейк плъзнаха тръпки и той бе готов да се закълне, че температурата изведнъж спадна.

— Поздравления, Хънтър — промълви глас в мрака зад него.

Джейк се завъртя. Колелото му падна на земята, а гаечният ключ се изхлузи от колана му. От сенките долетя бавно, подигравателно ръкопляскане. Звучеше, като че някой удряше тухли една в друга.

— Много добре. Рефлекси като на котка — продължи гласът.

— Кой си ти? — запита Джейк.

— Новият ти най-добър приятел.

Въздухът се раздвижи и от тъмните сенки изплува силует. Бе доста по-висок от Джейк. Меката лунна светлина се отразяваше от металните пръчки покрай краката му, които се скриваха в черни ботуши, покрити със закопчалки. Ръцете му бяха голи и изглеждаха като от камък. Непознатият бе облечен в матовочерни дрехи, но дори и в полумрака си личеше, че тялото му е доста мускулесто. На раменете му висеше късо черно наметало, което проблясваше на лунните лъчи като змийска кожа. Главата му бе скрита под голяма качулка и лицето

му не се виждаше. Непознатият наклони глава и изгледа Джейк преценяващо. После скръсти ръце със звука на стържещи един в друг камъни.

Джейк се изпъчи, въпреки че му се щеше да се метне на колелото и да отпраши нанякъде.

— Казвай ми Базилиск! — гласът на силуета отекна драматично между сградите.

Джейк от години се подиграваше на всеки, който носеше глупаво име и не сдържа усмивката си.

— Базилиск? Що за име е това?

— Име, което заслужава уважение!

Базилиск пристъпи напред. Ботушите му изтропаха тежко по земята и той се възправи в цял ръст. Джейк онемя. Не бе осъзнал, че досега силуетът е бил приведен. Базилиск вероятно бе висок поне два метра; овалните му очи блестяха с неоновосиня светлина изпод качулката.

Джейк не успя да потисне ахването си от уплаха, отстъпи назад и вдигна гаечния ключ в ръка. Базилиск се разтърси от суховат смях.

— Прекрасно. Див и агресивен. Тези черти ще ти бъдат полезни.

— Ако направиш още една крачка, ще те цапна по главата! — предупреди Джейк.

От пръста на Базилиск изригна ярък лъч светлина, не по-дебел от конец. Щом докосна ключа, той се нажежи до червено и задимя в ръката на Джейк. Момчето го пусна с писък.

— Как го направи? — попита Джейк, докато смучеше изгорените си пръсти. — Случайно да си добил способностите си от някой уебсайт?

— Не. Така съм се родил. Но писмото беше от мен. Получи дар. Временно, просто за да го изпробваш. Наблюдавах те.

— Защо?

— Видях, че впрегна гнева и жаждата за отмъщение в силите си. Хареса ми как подпали класната стая — гласът на Базилиск прозвуча замислено. — Но спечели черна точка, задето измъкна онзи досаден учител в безопасност. Все пак се справи отлично — остави чувствата да определят действията ти. Контролираният гняв е най-могъщото оръжие.

Въпросите на Джейк заваляха един след друг.

— Веднага ми кажи какво точно си ми направил! Има ли странични ефекти? Радиоактивно отравяне? Ще ми се случи ли отново?

Базилиск го изгледа мълчаливо.

— Как ти се отрази? Мисълта, че контролираш подобна разрушителна мощ?

Джейк не очакваше подобен въпрос. Трябваше да признае, че когато осъзна, че той е запалил огъня, през тялото му бе преминала тръпка. Бе почувствал и ужас, но реши, че не трябва да показва слабост пред непознатия.

— Беше много приятно. — Джейк се зачуди дали е подбрал точните думи.

— Това е в кръвта ти. Властта над способностите ти е част от твоята същност. От това, в което си се превърнал. Способността да владееш, е заложена в теб. Малцина я притежават.

— Така ли? — рече Джейк скептично, въпреки че самочувствието му бе набъбнало.

— Уебсайтът Villain.net е портал, който канализира гнева и страха ти. Ако го използваме разумно, с теб ще станем непобедими. Няма да имаш само една сила. Представи си стотици способности на твое разположение.

Джейк бързо преценяваше наум възможностите — мисловна гимнастика, с която не бе свикнал. Базилиск не изглеждаше като мекушавите добротворци, които бе виждал по филмите. Напротив, изглеждаше като съвършения злодей. В ума на Джейк се надигнаха противоречиви мисли. Разбира се, на страната на добрите винаги бе скучно, но силуетът пред него вещаеше неприятности. А Джейк познаваше неприятностите добре.

— Значи мога да отворя уебсайта и да използвам силите, когато реша?

— Да, можеш да ги свалиш. Когато искаш. Но, разбира се, няма да ги получиш безплатно.

Джейк поклати глава. Знаеше си, че е прекалено хубаво, за да е истина.

— Пари ли искаш?

Базилиск отпусна ръце и ги протегна напред, сякаш да го спре.

— Не от теб. Надявам се на услугите ти. Ако искаш силите да станат твои, трябва да ми помогнеш. Да ме приемеш за наставник, за учител.

— Защо избра мен?

— Защото си уникален. Имаш неподозиран потенциал.

— И какво ще трябва да правя?

— Да ми помагаш, за да променим света, както никой не е правил досега. Нещо като неповторимо пътешествие с приключения.

— Базилиск протегна ръка към ръката на Джейк. — Договорихме ли се?

Джейк се замисли. Това не звучеше добре. Плъзна очи по тъмните постройките наоколо. Стига да решише, можеше да избяга. В училище се случваше да го изнудят да направи нещо, въпреки че знаеше, че не е редно, например когато Гадняра го накара да пусне вируса. Джейк смяташе подобни случки за проява на слаба воля, но пък приятелите му сякаш се отнасяха с повече уважение към него след това. А в сегашния случай и любопитството го спираше да си тръгне. Базилиск му предлагаше нещо съвсем ново — неограничени възможности и шанс да загърби скучното всекидневие. Базилиск изглеждаше зъл, но Джейк бе свикнал да се оправя с хора като него. Чувстваше уплаха, а знаеше, че страхът води до слабост. Децата, с които се заяждаше, бяха слаби, защото се страхуваха от него и така се превръщаха в идеалната мишена за мъченията му. Пое си дълбоко въздух. Да, бе уплашен, но не беше страхливец.

Протегна се и стисна ръката на Базилиск. Тя бе огромна. Кожата му бе като от гранит и когато стисна ръката му, Джейк се убеди, че е от камък. За миг вниманието му бе погълнато от този факт. После усети мощното му ръкостискане, което за малко да натроши кокалчетата на ръката му. Джейк не издаде и звук, само разтръска изтръпналата си длан, щом Базилиск я пусна и тръгна в тъмнината.

— Да вървим — рече той.

— Да вървим? Къде? Нашите няма да...

Базилиск се завъртя на пети. Очите му искряха в тъмносиньо.

— Вашите? Предлагам ти шанс да завладеем света заедно, а ти се притесняваш да не закъснееш за вечеря? Ако искаш да станеш владетел, ще трябва да слушаш мен, не тях!

Базилиск се обърна и продължи в мрака. Този тип явно бе луд, може би дори опасен. Ако не бе изпробвал силата лично, Джейк вероятно щеше да си тръгне. Да, но го бе направил и сега жадуваше за втора възможност. Последва го.

— Не ми каза къде отиваме, Баз.

— Ще попътуваме — отвърна Базилиск. В същия миг в дъното на завода се оформи някакво малко возило. Отначало Джейк реши, че е лъскава спортна кола, тъй като извивките му напомняха на порше. Когато се приближи обаче, установи, че машината е по-голяма и няма колела. Бе стъпила на три ски за приземяване. Отгоре си имаше редица тесни перки, с които напомняше на страховита акула. С приближаването на Базилиск две врати в корпуса се отвориха нагоре със съскане и разкриха меките седалки вътре. Базилиск се намести на пилотското място и направи жест на Джейк да седне до него.

— Еха! — възкликна Джейк и прокара длан по черния корпус от фибростъкло. — Какво е това?

— Моя собствена разработка — скайкар. Имаме среща и ще е добре да побързаме. Качвай се.

Базилиск долови колебанието на Джейк.

— Хънтър, нуждая се от помощта ти за тази мисия. С нея ще започнем обучението ти. После можеш да се прибереш вкъщи, докато не ми потрябваш отново.

Джейк си пое дълбоко въздух и кимна. Настани се на седалката. Вратите се затвориха автоматично, а на таблото светнаха няколко екранчета, наредени около централния команден екран. На предното стъкло се изписа информация за полета.

— Съветвам те да закопчаеш колана си — рече Базилиск, а скайкарът затрепери от усиливащия се рев на двигателя.

Джейк погледна седалката си и потърси колана с пръсти. Намери единия ремък, но преди да открие другия, возилото се наклони напред и се понесе с шеметна скорост. Джейк се залепи за седалката от ускорението и усети, че остава без дъх.

— И не ми казвай *Баз* — изръмжа Базилиск.

Скайкарът се изравни и натискът върху тялото на Джейк отслабна внезапно — сякаш бе завивка и някой я дръпна. Той си пое

дълбоко въздух и се подпря с две ръце на таблото отпред.

— Предупредих те да закопчаеш колана — изкоментира Базилиск.

— Следващия път го направи навреме — озъби му се Джейк и надникна през извитото стъкло. — Летим! — Оттук се виждаше далеч по-добре, отколкото през прозорчетата на самолетите. Под себе си виждаше градовете като купчинки бели и жълти светлинки, сякаш бяха отражение на звездите отгоре.

— Летим. Все още нищо не си видял — каза Базилиск и завъртя един от екраните към Джейк. На него бе банерът на Villain.net и група символи отдолу — доста повече от последния път. — Понеже си ми любимец, можеш да си избереш четири способности. Екранът е интерактивен.

Джейк се зае да проучи символите. Както и преди на всяка картинка имаше човешка фигурка в някаква поза. От някои фигурки излизаха линии — или от ръцете, или от главата. Джейк разпознаваше някои от символите от видеоигрите, които бе играл у дома — символът за радиоактивност, или онзи, за който бе почти убеден, че означава биологическа опасност. Потръпна при мисълта за него — дали щеше да се покрие с мехури, пълни с гной като някакъв гигантски цирей?

— Какви способности дават?

За пръв път Базилиск се замисли, преди да отговори.

— Хм. Така. Ами, има малък проблем с *програмирането* на сайта — той се обърна към Джейк, но дори и отблизо чертите на лицето му оставаха скрити в сянката на качулката. — Много от елементите в сайта са крадени и нямаме описание на значението на всички символи. Знаем само няколко. Ще трябва да си напънеш мозъка.

— Крадени? Откъде?

— Да сваляш суперсили през интернет не е като да сваляш любимите си песни, нали се сещаш. Стига въпроси. Просто си избери нещо.

Джейк погледна екрана отново. Без никаква идея какво означават символите той натисна произволно четири от иконите. Както миналия път повърхността на екрана се раздвижи като жива и към челото му се устреми тънко пипало. Усещането не бе приятно, но приключи за секунда.

— Какво си избра? — попита Базилиск развълнувано.

— Хм... Не знам. Натиснах някакви произволни икони.

— Моля? Трябва да обмисляш действията си! Ако действаш без мисъл, може да загубиш живота си.

Джейк хвърли кръвнишки поглед на качулатия силует и не за пръв път почувства силна неприязън към тайнствения Базилиск. Усети, как по ръцете му пропълзват тръпки, които се насочиха към върховете на пръстите му. Внезапно Базилиск се протегна и натисна едно копче на таблото. Усещането в пръстите на Джейк изчезна.

— Какво направи?

— Активирах заглушителя на сили. Иначе можеше да взривиш скайкара и да се разбием. И тъй като не знаем дали си добил способността да летиш, реших, че рискът не си струва. А и машината няма застраховка.

— Заглушител на сили?

— Потиска суперсилите. — Базилиск бръкна отстрани на седалката си и извади чифт белезници с електронна ключалка. — По принцип, за да заглушиш и най-слабата суперсила, е необходим генератор с размерите на къща, но последното ми изобретение събира всичко в един мъничък чип. Използвах същата технология за тези белезници. Сложиш ли ги на някой супергерой, щрак, и способностите му изчезват. Продадох първата партида на един престъпник Темпест. Дано му свършат работа.

Джейк поклати глава. Това бе лудост. На всичкото отгоре Базилиск явно бе някакъв откачен изобретател, който продаваше творенията си на останалите суперзлодеи.

— Чакат ни няколко часа път — продължи Базилиск, — така че се настани удобно и се наслади на пътуването. Когато пристигнем, ще имаш достатъчно възможности да си излееш яда!

— Не съм ядосан.

— Ще се ядосаш — промърмори Базилиск с едва доловимо задоволство.

Джейк реши да не задава повече въпроси — и без това надали щеше да получи отговор. Намести се удобно и се взря през стъклото. Вероятно бе най-добре да забрави факта, че не си бе взел паспорта.

Скайкарът потрепери и Джейк усети, как стомахът му се свива. Явно се бе унесъл. Отвори очи и съзря първите лъчи на изгряващото слънце, които надничаха над хоризонта. Усети, че се спускат. Хвърли поглед на часовника си и установи, че са минали над два часа.

Базилиск натисна едно копче на контролното табло. Светна надпис „Автопилот“. Вратите се отвориха едновременно и Базилиск се надигна на седалката си.

— Готов ли си?

Джейк разтърка очи и се разсъни.

— За какво?

С рязко движение Базилиск откопча колана му.

— Да *полетиш*!

Джейк отвори уста да отвърне, но преди да каже и дума, тежкия ботуш на Базилиск се заби в гърдите му. Момчето се опита да се хване за нещо, но бе изритан от седалката си и излетя от скайкара.

Усещането бе странно. Спускащият се скайкар се отдалечаваше от Джейк сякаш на забавен кадър, тъй като той падаше по-бързо. В ушите му засвири вятър и дрехите му заплуюяха. Джейк успя да се завърти по корем и видя под себе си озарените от изгрева стъклени кули на голям комплекс наред камениста пустиня.

Те едва ли щяха да омекотят падането на Джейк.

Изведнъж в полезрението му се появи Базилиск, който имаше пълен контрол над движенията си. Той се стрелна от двете страни на Джейк с ловкостта на присмехулник.

— Джейк, забрави ли, че можеш да летиш?

— Откъде си сигурен? Не знаеш какви способности съм си избрал! — извика Джейк в отговор. — Може да съм се заредил със суперсила, която улеснява падането!

— Излъгах те. Знам какво означават *някои* от изображенията на уебсайта и програмирах системата така, че със сигурност да избереш и летенето сред другите си способности! Горчивият ми опит ме принуди да постъпя така! Загубих прекалено много помощници!

Сградите отдолу се уголемяваха с бясна скорост и бяха единственото, което Джейк виждаше. Той затвори очи и протегна ръце надолу, сякаш за да омекоти удара. Почти повярва, че ревът на вятъра в ушите му е стихнал.

Всъщност той наистина беше спрял.

Джейк отвори очи. Вече не се носеше към постройките, а бе увиснал във въздуха над тях. Базилиск беше край него. Летеше толкова умело, че вятърът дори не бе успял да свали качулката му. Изведнъж помежду им с грохот прелетя скайкарът, който следваше предварително зададения маршрут за кацане. Въздушната струя след него засмука Джейк и той потрепери леко на мястото си.

— Мога да летя! — възкликна той смаяно.

— Можеш много повече от това, Хънтър.

Джейк стрелна Базилиск с поглед. Не бе свикнал *някой* да го хвали.

— Силите ти се подхранват от страха и от гнева ти. Затова се проявиха, когато се ядоса на учителя. Надникни в себе си, улови тези чувства и ги използвай в свой интерес!

Добре познати чувства. Бе чувал хората да казват, че гамените просто се страхуват, и знаеше, че е така. Всеки път, когато се заядеше с някое хлапе, усещаше пристъп на страх, че то може да му посегне. Оттам идваше цялата възбуда.

Джейк разпери ръце и крака и възстанови равновесие. Той се замисли какви огромни възможности му даваха силите, които владееше. Спомни си думите на баща си, след като се бе провинил за стотен път.

— Бъдещето ти зависи само от теб.

Джейк си даде сметка, че хахото с наметалото до него му предлагаше страхотно бъдеще. Каза си, че няма да провали и този шанс, както бе направил с много други.

— Така. Какво ще правим тук. Впрочем, къде се намираме?

— Над Индия — посочи с пръст надолу Базилиск. — Това е секретна, строго охранявана лаборатория за научни изследвания. Вътре се разработва прототип на така наречената ядрена сонда — роботизирана капсула, която може да си прокопае път до самото ядро на Земята. Искаме да я вземем.

— Така ли? И за какво ни е?

— За власт и слава! — Базилиск усети, че споменатата причина не вдъхновява Джейк и поклати глава. — Тъй като тази сонда играе ключова роля в плана ми! След няколко секунди скайкарът ще навлезе в обсега на охранителните системи и положението ще стане изключително интересно.

— В какъв смисъл?

Базилиск поклати глава. Отдолу се понесе воят на сигнал за тревога и отекна из целия комплекс. Джейк видя, как от хангара в единия край на комплекса изскочиха въоръжени хора и военни автомобили.

— Имат оръжия!

— Имат и *ракети* — отбеляза Базилиск.

Джейк не бе видял двете ракетни установки, прикрити под короните на горичка декоративни дръвчета. Установките се завъртяха и се насочиха към целта си, две ракети разтърсиха камионите с огнената си струя и се понесоха към Джейк и Базилиск.

Джейк усети, как адреналинът му се покачва и изостря сетивата му.

— Какво ще правим?

Гласът на Базилиск бе сладък като мед и издаваше удоволствието му от случващото се.

— Време е за бой!

С тези думи той се хвърли към земята. Джейк не можеше да откъсне очи от ракетите, които вече бяха почти до него.

Дотук бях, помисли си той. Ще умра.

ПЪРВИ СЪПКИ

Джейк трудно можеше да обясни откъде знае какво точно да прави. Действията му просто му се струваха естествени. Ракетите минаха толкова близо, че Джейк успя да разчете надписа на червените им носове, който предупреждаваше, че са силно взривоопасни. Джейк протегна ръце с дланите нагоре и въздухът около него затрептя. Ракетите избухнаха пред него с мощна черно-оранжева експлозия, която подпали небето.

Пламъците се виеха около него, но той сякаш беше в огромен мехур. Въздухът трептеше, а огънят търсеше пролука. За миг Джейк увисна с главата надолу, после възстанови равновесието си. След няколко секунди огненото кълбо бе угаснало и към земята се понесоха ситни шрапнели.

— Еха!

Отдолу долетя познато тракане. Джейк сведе поглед и видя, че четири военни джипа са насочили картечниците си към него и са открили огън. Куршумите бяха солиден калибър, но отскачаха от невидимия му щит. Хрумна му, че не знае колко време ще издържи щитът, затова реши да действа бързо. Край ракетните установки вече се бяха събрали хора и ги зареждаха отново.

Джейк завъртя тяло надолу, сякаш се гмуркаше, и се изпъна в цял ръст. За части от секундата вече бе до най-близкия джип. Войниците на картечницата направиха забележителен опит да го прехванат. Джейк се спусна до земята, застана хоризонтално на няколко сантиметра от нея и се устреми към тях като куршум с облак прах зад себе си.

Куршумите се забиваха в земята около него, но отскачаха, обезвредени от щита му. След три секунди Джейк се вряза в джипа. Няколко войници успяха да скочат, преди автомобилът да полети встрани.

Джейк се изправи над земята и проследи преобръщащата се кола. При всеки удар в земята от нея се разлетяваха нови парчета. Джипът се изтъркаля на двайсет метра и се удари в съседния. Миг преди сблъсъка

войниците вътре насочиха картечницата си към металния му корпус в безплоден опит да предотвратят удара.

Джейк нададе триумфален вик, когато първият джип обърна второто возило и разпръсна екипажа му наоколо. При удара импровизираният му снаряд отскочи във въздуха, завъртя се бясно и нахлу с трясък през прозорците на втория етаж на главната сграда.

— Еха! — възкликна Джейк. Сякаш бе попаднал в компютърна игра, но можеше да усети всяко действие. Той се почувства по-жив от всякога.

Войниците, накачени по джиповете, проявиха здрав разум и се втурнаха да бягат. Джейк почувства надигания се в него гняв — нима дръзват да стрелят по него?

Спомни си указанията на Базилиск и овладя яда си. Протегна ръка и усети спускането на топлинен импулс по нея. След части от секундата от върха на пръстите му изригна зелена струя радиоактивна енергия и се заизвива наоколо, докато накрая не попадна сред бягащите войници. Те мигновено паднаха и Джейк загуби концентрация. Обзе го ужас. Не искаше да убива никого. Глухите стонове на падналите го увериха, че те все още са живи.

Пореден откос се вряза в земята покрай него и куршумите заскачаха по щита му. Джейк се извърна и видя, че останалите два джипа се носят към него през каменистата пустиня. Забеляза, че екипите на двете установки зад тях бяха приключили със зареждането и вероятно щяха да изстрелят ракетите всеки момент. Огледа се за Базилиск, но злодеят беше изчезнал.

Джейк бе сам в цялата тази каша.

Внезапен пристъп на здрав разум го накара да се замисли защо се е озовал в толкова напечено положение. Пропъди мислите си. Нямахше време да се разсейва.

Издигна се във въздуха и се понесе към ракетните установки. Изглеждаше и се чувстваше сякаш бе летял цял живот. Бе съсредоточил цялото си внимание върху едно — да унищожи установките, преди следващите ракети да полетят към него. Годиците, прекарани пред видеоигрите, го бяха научили на основите на стратегията.

Профуча край джиповете като ракета. Един от екипите съобрази, че трябва да прекрати огъня. Другият обаче не го направи и куршумите

се посипаха върху отсрещния джип и го направиха на решето. Гумите се пръснаха, а войниците се хвърлиха отзад, за да избегнат приятелския огън.

Екипите край установките нямаха време да реагират, когато момчето се устреми към тях. Зеленото радиоактивно сияние, изстреляно от протегнатите му пръсти, порази единия камион. Той се сгъна на две, а установката се стовари на земята със зловещо стържене на метал.

Командирът на втория камион панически натисна бутона за изстрелване и побягна. Ракетата се понесе необуздано в небето, а Джейк изстреля нов енергиен залп. Този път лъчът улучи задната част на камиона и той се наклони рязко и се преобърна настрана.

Джейк кацна на земята. Наложил се да пробяга няколко метра в прахта, за да не падне — точно както когато слизаше от някой ескалатор. Огледа постиженията си с широко отворени очи под проскърцването на горещия метал.

— Беше страхотно! Но къде изчезна качулатият идиот? — Джейк се обърна към сградата. Нямаше да се учуди, ако Базилиск изплуваше от прикритието си, след като той бе свършил мръсната работа.

Пред него се изпречи кървавочервеният връх на термичната ракета. Димната следа в небето показваше, че ракетата бе направила лупинг. Джейк ужасено вдигна ръце...

БУМ! Ракетата избухна точно пред него. Силовото му поле едва смогна да се активира и възпря огъня и шрапнелите на сантиметри от лицето му. Силата на взрива го отмести назад. Джейк почувства удар като от огромен юмрук. Ударът го вдигна от земята и го запрати към дърветата, които прикриваха установките.

Джейк осъзна, че е проявил непредпазливост — глупава грешка, която често виждаше другите да правят при сбиванията в училищния двор. Моментът, в който някой станеше непредпазлив — обикновено когато решеше, че печели, — бе идеален за ответен удар. Грешката в преценката едва не му бе коствала живота.

Болеше го, щом се раздвижи, но все пак се изправи. И видя насреща му да се задава последният брониран джип.

— По дяволите, бях го забравил — измърмори Джейк и се зачуди дали ще събере сили да се справи и с него. От експлозията главата му бе замаяна, сякаш току-що се събужда от дълбок сън.

— Стой на място! — развикаха се войниците и насочиха своите пушки М-16 към него. Друг войник обърна дулото на 16-милиметровото оръдие към Джейк и постави пръст на двойния спусък. — Изправи се! Бавно!

— Да стоя, или да се изправя? Малко си противоречите — рече Джейк отегчено.

Войниците се объркаха. Летящата фигура бе унищожила пет от тежките им отбранителни средства с енергийните си залпове. А сега се оказваше, че това беше момче с фланелка на „Айрънфист“.

— Казах да се изправиш, момче! — ревна един от войниците и Джейк реши, че той командва. — Ръцете на тила! И никакви номера!

Зрението и силите на Джейк се възвръщаха, а с тях и познатото недоволство. Нима бе нужно да позволява на войниците да му нареждат? Дори и с насочени насреща оръжия? Джейк бавно се изправи и сложи ръце на тила си.

— И сега какво? — сопна се той.

Войниците се спогледаха разтревожено, а от близкото дърво започнаха да падат горящи листа.

— Оръжията не ви ли парят малко? — каза Джейк небрежно, следвайки примера на Базилиск с гаечния ключ.

Дърветата зад него внезапно лумнаха в пламъци. Войниците се стъписаха, но вдигнаха пушките заплашително.

— Казах на място!

— Не съм помръднал и с пръст.

— И да не... — думите на войника прераснаха във вик. Оръжието му се бе нажежило до червено. И той, и другарят му хвърлиха пушките. Войникът в джипа пусна спусъка, тъй като той започна да му пари на пръстите. През дебелите подметки на ботушите усети неочаквана топлина. Металният корпус на джипа започна да дими и по боята избиха мехури. След миг тапицерията на седалките избухна в пламъци.

— Спасявайте се — прошепна Джейк, а земята под краката му почерня и започна да изпуска кисел дим.

Тримата го изгледаха с ужас. Горящите дървета зад него им внушиха, че са събудили някакъв демон, а не получаваха заплаता, за да се борят със свръхестествени сили. Побягнаха, без да се обръщат назад.

На лицето на Джейк се изписа усмивка; това бе по-забавно от целия му досегашен живот. Като по-малък имаше играчки и обичаше да блъска количките си, първо една в друга, после с чука на баща си, за да придаде на сблъсъка правдоподобност. Сега можеше да го прави наистина: можеше да превърне цял град в своя площадка за игра. Базилиск определено бе прав за силата. Усещането се хареса на Джейк и той искаше още.

При тази мисъл той се вдигна на няколко сантиметра във въздуха и отлетя до комплекса, в който алармената сирена все още виеше и електронен глас предупреждаваше за нарушители на няколко езика. Джейк самоуверено влезе в сградата, за да потърси наставника си.

Вероятно допреди няколко минути обширното стъкло фойе бе изглеждало забележително, окичено с удивителни плазмени екрани, стъклени скулптури и изискани фонтани. Сега обаче мониторите бяха счупени и пръскаха безпомощно искри, а хаотичните струи на фонтаните бяха наводнили пода.

Табелата с високопарния надпис „Индийски институт за напреднали технологии“ бе надупчена. Стените и таванът също бяха надупчени от куршуми. По пода бяха разхвърляни пушки, но нямаше и следа от тела, само тънък слой прах и парчета сив бетон.

Неспирният вой на алармата го накара да се опомни. Шумът започваше да го дразни, но не можеше да установи откъде идва. Наведе глава с надеждата, че някой звук ще го упъти към Базилиск. И наистина, почти веднага долови далечен вик, последван от силен трясък. Джейк се затича по посока на звука.

Коридорите бяха широки и прави. Тук-там имаше следи от престрелка, но все така не се забелязваше нито едно тяло, на някой, имал нещастieto да се изпречи пред Базилиск. Джейк зави зад ъгъла и машината за напитки до него избухна в дъжд от искри. Пробитите кутийки се пръснаха навсякъде. Газираната струя излизаше със свистене и ги тласкаше напред. Джейк усети, как една ръка го сграбчва и рязко го дръпва под касата на близката врата.

— Наведи глава — нареди Базилиск.

В касата се вряза поредният лазерен лъч, сцепи дървото и посипа косата на Джейк с парченца мазилка.

— Какво е това?

— Успяха да активират една от военните разработки на института и я насочиха срещу нас. Силите ми нямат ефект върху нея. Нещо като робовойник.

Джейк рискува и надникна иззад ъгъла. В края на коридора стоеше гигант, висок два метра и половина, а зад него се бяха свили няколко учени в бели престилки. Силуетът на робовойника напомняше на човешки. Гладката му метална кожа покриваше извивките на крайниците му и предпазваше ставите. Главата му представляваше прост купол с Л-образен процеп на мястото, където трябваше да са очите. Някой бе нарисувал чифт очи над визъора на машината, но те не ѝ придаваха по-миловиден вид.

Джейк мярна енергиен проблясък, подобен на светкавицата на фотоапарат, в очите на робовойника. Той изстреля нов лъч жълт лазер и отнесе парче от мазилката до ухото на момчето.

Джейк усети парченцата мазилка по лицето си.

— Ако останем да се крием тук, просто ще срина стената, за да стигне до нас! Направи нещо!

— Уф... Не мога. Силите ми действат само на живи мишени.

— На живи? Искаш да кажеш, че не можеш да направиш нищо срещу гигантския робот в дъното на коридора?

Гласът на Базииск доби язвителна нотка:

— Не, мога. Мога да се крия, докато ученикът ми не реши коя способност от широкия си спектър на владение да приложи.

Джейк се подразни от засуканите фрази на Базииск, но сдържа подигравателната си забележка. Снизходителният тон на злодея вече му бе дошъл до гуша. Джейк усети с негодувание, че ръцете му започват да парят — радиоактивното сияние бе дошло. Претърколи се в коридора като героите от филмите и изстреля кълбо лазерни лъчи към робота.

Улучи безпогрешно. Таблото за съобщения до робота избухна в пламъци заедно с няколко от плоскостите на тавана. Блясъкът от експлозията се разнесе и Джейк се смая.

— О, не!

Роботът бе невредим. Джейк бе сам пред него, клекнал наред коридора като примамка. Той се хвърли към прикритието, а в плочките

на пода се заби нов лазерен лъч, който изора бразда до мястото, на което бе застанал.

— Не действа!

— Разбира се, че не! Онова чудо е изградено да оцелее *при* ядрена война. С какво друго разполагаш?

— Имам щит и мога да летя.

В края на коридора се чуха стъпки. Този път Базилиск рискува и се подаде над рамото на Джейк. Роботът правеше големи, отсечени крачки към тях по коридора. С всяка стъпка напукваше плочките под себе си.

— Мисли! — изрева Базилиск с нотка на паника в гласа. — Нали си свали четири способности. Каква е четвъртата?

Джейк се опули глупаво и поклати глава. Каква ли беше? Летенето, силовото поле и радиоактивните залпове се активираха без усилие на волята от страна на Джейк. Защо не ставаше така и с четвъртата способност?

Машината идваше все по-близо с грохот и поредният ѝ изстрел пръсна ръба на касата на вратата.

— Времето ни изтича, Хънтър. Не бях предвидил това в плана си. Напъни се!

Кратките му изречения напомниха на Джейк за учителя по математика Рутледж, който винаги се възползваше от шанса да го направи за смях пред съучениците му, като му даваше непосилни задачи. На света вече имаше достатъчно Рутледжовци и Джейк си помисли, че ще е добре да призове способностите си в някой учебен ден, за да му даде урок.

Видението как си отмъщава на учителя по математика бе завладяло Джейк и той не осъзна, че така бе задействал четвъртата си способност.

— Джейк! Погледни си ръцете! — каза Базилиск.

Джейк ги вдигна пред себе си. Бяха мокри — през всяка пора по кожата му се процеждаше течност. Една капка падна на ръката на Базилиск и със съскане се изпари върху каменната му кожа.

— Киселина — рече Джейк учудено.

Бързо дръпна ръце, за да не опари Базилиск отново и ги протегна далеч от тялото си. Пое си дълбоко въздух и отново изскочи в коридора.

Робовойникът бе преполовил коридора. Главата му се завъртя към Джейк. Момчето изпъна пръстите на високо вдигнатите си ръце и от дланите му изхвъркнаха две кълба киселина. Едното се разби в гърдите на машината и мигновено започна да разяжда бронята му с дим и съскане. Точно преди вторият изстрел на Джейк да покоси визъора на робота, той видя как вътре припламна светлина.

Киселината стопи материала веднага щом попадна отгоре му, а в същия момент робовойникът се прицели и изстреля лазерен лъч. Тъй като нямаше откъде да излезе, лъчът взриви главата на машината отвътре. Обезглавеното тяло залитна няколко крачки, но системите за управление бяха изгорели и накрая то се стовари като пияница, разбивайки десетина плочки на пода.

Джейк прие победата си със зяпнала уста, после погледна към ръцете си, които бяха възвърнали обичайния си вид.

— Върховно! — измрънка той приглушено.

Базилиск премина покрай него. Отново се движеше наперено. Групичката учени в края на коридора потрепери и всички вдигнаха ръце безпомощно. Погледите им прескачаха между Базилиск и сражения им пазител.

— Сега кажете — изръмжа Базилиск, а очите му засияха в зловещо синьо — къде е ядрената сонда.

Един от учените, който носеше очила, дръзко разбута останалите.

— Няма да я получите! Намира се в сейфа, но никой не би ви дал кода!

Базилиск стисна мъжа за врата и го вдигна над земята. Ученият взе да хърка и да го тупа по ръката. След като злодеят се увери, че всички гледат, очите му засияха ярко изпод качулката.

С припукване кожата на учения доби същата матова гладкост като тази на Базилиск, а мятащите му се крака застинаха. Мъжът се вкамени пред очите на всички. Джейк подскочи, когато със звука на пукащ се балон ученият се разпадна на прах в ръката на Базилиск. Сивият прах и ситните парченца камък се разнесоха над потресените наблюдатели.

Джейк се замисли над току-що видяното. Това обясняваше сивата пепел из целия комплекс; охранителите не бяха имали никакви шансове. През тялото му премина тръпка. Никога досега не се бе

сблъсквал с подобна проява на насилие. Когато се успокои достатъчно, за да осъзнае случващото се, изпадна в пристъп на паника — мислите му се върнаха към Гадняра и страстта му за унищожение.

— Е, кой ще отвори сейфа? — попита Базилиск нехайно, сякаш поръчваше храна в ресторанта.

Учените до един вдигнаха ръце. Бяха готови на всичко, за да се измъкнат живи.

Базилиск нареди на Джейк да върви зад него, после избра един от учените, дребна индийка, която го поведе. Джейк се намръщи, но се подчини. Не му харесваше тонът, с който Базилиск му нареждаше какво да прави.

Нареждаше му, не го молеше.

Влязоха в голяма кръгла изследователска зала, оборудвана с компютри, микроскопи и екрани, с които се разработваха проекти, каквито Джейк не можеше дори да си представи. Той запази мълчание и се обърна към учените, които очевидно бяха твърде уплашени да предприемат каквото и да било.

Жената въведе кода на малка клавиатура до огромната кръгла врата на сейфа. Пневматичните бутала щракнаха и отвориха триметровата бомбоустойчива врата, сякаш измъкнаха тапата от бутилка вино. Вътре в сейфа се намираше ядрената сонда, качена на стойка на колела, за да може да се превозва из лабораторията.

На пръв поглед устройството напомняше на триметров напръстник, чийто връх бе обърнат надолу. Отблизо обаче върхът приличаше на огромна купа от нещо като стъкло, под която бяха наредени лазерни оръжия, насочени към извитата повърхност. Външният слой на сондата бе покрит с матовочерни, термоустойчиви плочи, а по дължината ѝ минаваха десетина гъсенични вериги, които да я придвижват под земята.

Базилиск нареди на учените да избутат сондата от сейфа към товарните врати в другия край на лабораторията. Дребната жена постави ръка на малката клавиатура до вратите, но се поколеба дали да я отвори. Но бе достатъчно Базилиск да застане зад нея. Сянката му я накара да се опомни и тя въведе кода.

Скайкарът на Базилиск висеше над кръглата площадка за кацане на хеликоптери. Под командването на злодея учените закачиха ядрената сонда за ремъците, които висяха от долната част на машината.

— Отлична работа, Хънтър — рече Базилиск. — Искаш ли да довършиш свидетелите, или да го направя аз?

Джейк се замисли колко ли хора бе убил Базилиск, за да се добере до устройството. Струваше ли си клането? Джейк с удоволствие би се заел с всякакви тъмни дела, но не и с убийство. Така ли се постигаше успехът? Погледна уплашените хора и кимна.

— Аз ще се заема.

Базилиск изръмжа утвърдително и се издигна към кабината на скайкара. Джейк преглътна и се обърна към пленниците. Надяваше се, че не си личи колко е притеснен.

— Хайде, всички, марш към лабораторията. Веднага! — изрева той с възможно най-страховития си глас.

Учените се втурнаха обратно през големите врати. Той последва групата в лабораторията, кимна отсечено на Базилиск, който го наблюдаваше внимателно от скайкара, и затвори вратите след себе си.

Джейк се обърна към пребледнелите лица. Топлата вълна на радиацията пулсираше в тялото му, захранена не от гняв, а от страх.

Животът на учените бе в ръцете му.

ГРАНДИОЗНИ ПЛАНОВЕ

На връщане летяха малко по-бавно заради допълнителната тежест на ядрената сонда, окачена под скайкара.

Джейк бе твърде вгълбен в мислите си и не обръщаше внимание на комплиментите на Базииск за това какъв злодей е. Опитваше се да забрави факта, че току-що бяха загинали хора. Битката бе много забавна, но тъй като бе отвъд пределите на обикновеното, приличаше на видеоигра. И все пак, имаше човешки жертви. Събитията от последните двайсет и четири часа караха Джейк да се чувства все по-объркан. Искаше отговори. Бяха изминали половината път, когато той реши, че не може да сдържа въпросите си повече.

— Кой си ти? В обикновения свят, искам да кажа. Какво си? И защо ми даде тези способности? — през съзнанието му препускаха още поне сто въпроса, но разбираше, че в момента няма време за тях.

Базииск се изкиска тихичко.

— Питаш ме чак сега? Невероятно. Летя с мен, би се с робовойник, доби способност да изстрелваш радиоактивни лъчи от ръцете си и чак сега се сещаш да задаваш въпроси.

Джейк се замисли. Разбира се, въпросите как и защо се въртяха в главата му отпреди това, но вълнението от приключението ги бе изместило на заден план.

— Както казах и преди, Хънтър, носиш го в кръвта си. Наблюдавам те от известно време и съм готов да се обзаложа, че намиращ току-що извършеното за естествено.

На Джейк му стана неприятно, че Базииск вероятно го е шпионирал. Дали го бе наблюдавал, за да установи има ли необходимите качества за престъпник? Това някакво изпитание ли беше? Трябваше да признае обаче, че призоваваше способностите си почти без усилие, сякаш бе правил подобни неща цял живот.

Базииск продължи и прекъсна мислите на Джейк.

— Колкото до това кой съм, не е ли очевидно?

— Разбира се. Ти си човек, който си пада по странното облекло и има уебсайт, който ми дава суперсили. Дори и на мен ми се струва ненормално.

— Облеклото или способностите. Властите обикновено наричат хора като мен суперзлодеи.

Въпреки че очакваше подобен отговор, Джейк се почувства странно да го чуе и се опита да потисне усмивката си.

— Като по филмите? Наумил си си да завладееш света?

— Точно така. Откъде според теб им хрумват подобни идеи? Случвало се е много пъти в историята. Действителността е най-доброто вдъхновение. Един продуцент изгради героя си по мое подобие.

— В кой филм? — вдигна вежди Джейк.

— Да се задоволим с факта, че нямаше продължение — отвърна Базилиск загадъчно. — Преди бяхме много, всеки със свой собствен план за завладяването на света — изнудване, разрушения и мъст. Всички, които са оцелели, все още искат власт под една или друга форма.

— Звучи ми твърде объркано. Не се ли случва пътищата ви да се пресекат или да ви хрумне една и съща идея?

Базилиск изсумтя. Джейк усети, че е засегнал деликатна тема. Изминаха няколко секунди, преди Базилиск да продължи.

— Броят ни намалява и прозряхме, че ако се обединим, можем да привлечем нови хора в нашите среди. Опитвахме няколко начина да привлечем хората, но всички се провалиха. Пренесохме се в киберпространството и пробвахме и там, но техниките ни бяха примитивни и се наложи да ги изоставим. От дигиталната пепел се роди Villain.net — идеалната примамка за млади улове, които лесно се впечатляват. Не мислиш ли?

— Колко злодеи като теб има в момента?

— Вероятно искаш да кажеш злодеи като нас. Злодей е толкова тесногръдо клише. Просто имаме собствено мнение. И когато то е в разрез с лустросаните убеждения на мнозинството, те ни заклеят като злодеи.

— Ами доброто и злото?

— Битката не е между доброто и злото. Такава не съществува. Това е битка на волята, битка за власт. Ще победи онзи, който е

достатъчно смел и съобразителен. Когато две държави воюват, можеш ли да кажеш коя е добрата и коя — лошата? Населението на всяка е убедено, че борбата му е справедлива. Ти би ли нарекъл себе си зъл?

Джейк се замисли и си представи ужасените лица на учените, когато бе запалил лабораторията. Бе ги оставил да се измъкнат през задната врата. Може да беше много неща, но не беше убиец. Надяваше се Базилиск да не е видял какво бе направил.

— Ясно е, че не съм зъл — отвърна той.

— Така ли? Ти си боец. Хората се страхуват от теб. Носиш беди на хората около себе си, а властта ти доставя удоволствие. Нали? Властта над бедните дечица в училището, както и над сестра ти. — Джейк го изглежда подозрително — значи знаеше, че има сестра. Какво още знаеше този подлец? — Властта над живота на онези учени.

Джейк трябваше да признае, че чувството бе приятно.

— Villain.net всъщност е посветен на властта. Имам амбицията да завладее света, да го оформя според своите разбирания. Наполеон е бил същият, но това не го прави злодей.

— Както и Хитлер — сопна се Джейк и се благодари наум, че все пак бе запомнил *нещо* от часовете по история.

— Навремето обаче мнозина смятали Хитлер за герой, за мъжа, който ще съживи Германия. Когато видели тъмната му страна, вече било твърде късно. Историята се определя от победителите, не от победените.

На Джейк му хрумна нещо.

— Тогава трябва да има и супергерои?

Базилиск изсумтя с насмешка.

— Според властите, да. Сред тях е и Невидимата бригада — те уж са добрите, въпреки че не плащат данъци и също не биха се спрели пред нищо, за да получат онова, което искат. Просто го правят в името на закона и реда — Базилиск удари по таблото с юмрук и кокалчетата му оставиха вдлъбнатина.

— Героите същите способности ли имат?

— Подобни, но не съвсем същите. Искат да оформят света по свой вкус — точно като нас. Има една стара шега — кой охранява охранителите?

На Джейк това му звучеше логично. Но не успя да поразсъждава по-обстойно, тъй като Базилиск продължи:

— Доказа, че имаш огромен потенциал.

За пореден път Джейк се изпълни с неочаквана гордост. Постепенно Базилиск му се разкриваше в друга светлина. Разбираше жаждата му за власт. Подобна жажда, макар и в съвсем малки мащаби, движеше и Джейк във всекидневието му.

— Какъв беше преди да станеш Базилиск? Сигурно си имал нормално име?

Базилиск задържа за миг очите си върху Джейк, сякаш се колебаеше дали да му каже.

— Навремето се казвах Скот Бейкър, от Канбера, Австралия. Служех в армията и един инцидент активира скритите ми способности — изрече Базилиск сякаш четеше отнякъде.

Явно за момента Джейк нямаше да научи повече подробности. Погледна през прозореца. Отново се бе мръгнало.

— Къде отиваме?

— Ти се прибиращ вкъщи, както се уговорихме.

— Вкъщи? Защо? — Ама че късмет. Тъкмо бе открил нещо забавно и то бе на път да приключи. — Искам да остана с теб!

— Не се тревожи, ще се видим пак след няколко дена. Засега обаче не трябва да предизвикваме подозрение. Ако не се прибереш вкъщи прекалено дълго, родителите ти ще се обадят в полицията. Не трябва да поемаме подобен риск в началото на операцията.

— Та аз дори не знам каква е операцията! Не си ми казал!

— В момента е по-добре да не знаеш много — от съображения за сигурност. Повярвай, край технологичния институт, който току-що разрушихме, вече се е завъртял някой защитник на доброто, за да търси улики. Добре, че не оставихме свидетели, така няма за какво да се хванат.

Джейк се умълча и заби поглед в пода. Усети, че Базилиск се обърна към него и го погледна за миг. Дали бе разбрал какво е направил Джейк? Това изпитание ли беше?

— Сега какво ще правим? — попита Джейк с надеждата да сменят темата.

— Аз ще се прибера в базата, за да подготвя сондата. А ти може да си починеш. Когато задействаме плана, ще имаш предостатъчно работа.

Джейк въздъхна и реши да опита за последен път.

— Какъв е планът?

— Всичко с времето си, Хънтър. Скоро ще разбереш.

Наближаваше пет часа сутринта, когато Базилиск остави Джейк в стария завод, но все още бе тъмно. Скайкарът летеше толкова бързо, че зората в Индия все още не бе прекосила часовите пояси, за да го настигне. Колелото му бе покрито с тънък слой слана. Джейк си отдъхна, че не са го откраднали.

Погледът му се зарея в посипаното със звезди небе. Страхът, че е сам в завода, бе изместен от любопитството защо Базилиск бе избрал именно него. Явно, че го е наблюдавал, но от колко време? А и какви бяха тези приказки, че му било в кръвта?

Джейк не бе имал ясна цел никога през живота си, нито образец, на който да подражава. Това се промени. Искаше му се да е като Базилиск, да има свободата да прави каквото си пожелае, да има власт — власт над хората, за да престанат да го тормозят.

Джейк завъртя педалите към къщи в прекрасно настроение. Най-сетне знаеше какво иска да постигне в живота. Чакаше го обещаваща перспектива.

* * *

Нещо накара Джейк да се събуди. Пред замрежения му поглед постепенно изплуваха червените цифри на будилника. Сочеха, че е малко след пладне.

Джейк тръгна надолу по стълбите. Все още се чувстваше уморен, въпреки че бе заспал в мига, в който беше сложил глава на възглавницата. Сънищата му оживено бяха предали случилото се в Индия — ужасените лица на учените, които се молеха за живота си. В съня му той и Базилиск бяха яхнали ядрената сонда и се спускаха към земното ядро — сякаш на мотоциклет; носеха се в неизвестна посока. След това сондата се бе стопила от прекалената горещина.

Семейството му се бе събрало на масата в кухнята и обядваше. Джейк се тръшна на стола си, а родителите му измърмориха

дежурното „добро утро“, или по-скоро „добър ден“. Сестра му се втренчи в него.

— Какво зяпаш? — изръмжа той.

— Не изглеждаш добре, Джейкъб.

— Ти също — сопна се той.

Майка му го измери с тревожен поглед.

— Наистина си малко блед, миличък — пипна го по челото. — Поне нямаш температура.

— Нищо ми няма — макар че действително се чувстваше отпаднал. Дали това не бе страничен ефект от забавленията миналата нощ?

— Гладен ли си? Приготвила съм яйца.

— Хубаво — каза Джейк и отново загледа сестра си.

— Ще се пръсна от смях, ако се разболееш точно през ваканцията — подразни го тя с тънка усмивка.

— Млъквай!

Баща му се намеси, без да вдига поглед от кръстословицата, която се мъчеше да реши:

— Джейк, не нареждай на сестра си да мълчи.

Бет го изгледа победоносно и мушна една лъжица супа в устата си.

— Според мен трябва да си останеш в стаята до следващия учебен ден. Може да е заразно. Не бих искала да прихвана нещо точно от теб.

Нервите на Джейк не издържаха, той скочи на крака и протегна ръка към сестра си с надеждата, че някой радиоактивен лъч ще я събори от стола.

Не се случи нищо.

Опита отново, но единственият ефект бе, че сестра му спря да се храни и повдигна вежди.

— Какви ги вършиш? Да не ти се схвана ръката?

— Искам да стопя лъжицата ти! — сопна се той объркано.

— Определено си мръднал. Дано не е вродено.

Джейк си даде сметка, че изглежда глупаво, застинал в позата си над масата, но реши, че си има други тревоги. Свръхспособностите му бяха напълно изчезнали.

— „Поздравления, вие активирахте своята регистрация — прочете Джейк. Бе се втурнал обратно в стаята си веднага след обяда и бе отворил пощата си. — Удължаването на членството ви бе одобрено от Съвета. Очаквайте с вас да се свърже представител на Villain.net, за да продължите кариерата си.“

Джейк потръпна. Това поне значеше, че приключението не е свършило. Миг преди да затвори писмото, вниманието му бе привлечено от ситните букви под текста на писмото:

„Villain.net не носи отговорност при нараняване, повреда, или смърт на потребителя (вие) или на други лица (жертви) вследствие на употребата на способностите, които са онлайн. Използването им с престъпна цел се одобрява и подкрепя при условие, че Villain.net получи десет процента от всички парични печалби.“

Джейк се върна на уебсайта с надеждата, че ще може да свали суперсили и сам да експериментира с тях. В средата на екрана се появи съобщението „УСЛУГАТА Е АКТИВИРАНА“ и му попречи да натисне която и да е от възможностите. Джейк се разочарова. Колко трябваше да чака до следващата проба на способностите?

Изключи компютъра и отиде до прозореца. Навън бе учудващо мразовито. Погледна в огледалото на стената, което бе почти скрито под лепенките и картичките, които бе наредил отгоре му, и прокара ръка по лицето си. Наистина бе малко по-блед от обичайното.

Джейк реши да хапне нещо и да излезе да потърси момчетата из града. Така поне щеше да се занимава с нещо, вместо да седи и да чака.

* * *

Дните минаваха бавно без никакви вести от Базилиск. Джейк разви манията непрекъснато да проверява пощата си. Възторгът му, когато най-сетне получи ново писмо, се разби на пух и прах, щом

установи, че е от Големия Тони. Кратко мръсно текстче, което той вероятно бе сметнал за страхотно, докато го е пишел.

Един ден любопитството подтикна Джейк да въведе „Базилиск“ в търсачката. Избра едно от първите два и половина милиона попадения, което го препрати към Уикипедия. Статията обясняваше, че базилискът е митично създание, чийто поглед е смъртоносен. Джейк се запита дали Базилиск се бе кръстил така сам, или бе получил прякора от други.

Изгаряше от желание да разкаже приключенията си на приятелите си, но бе убеден, че ще го обвинят в лъжа и всичко ще приключи със свада. А и някакъв вътрешен глас му нашепваше егоистични мисли — дарбата бе за *него*, не за тях.

Останалите явно бяха усетили, че се е отдръпнал от бандата. Един ден, на връщане от поредната безумна мисия, Гадняра дръпна Джейк настрани и прошепна:

— Добре ли си, братле? — попита той, а очите му шареха непрекъснато, сякаш не можеше да се съсредоточи върху едно нещо.

— Да, защо?

— Ами, знам, че ще прозвучи... странно... разбираш ли, но си пребледнял като призрак. Да не си станал фен на готика, а?

— Не мога да се наспя — отвърна Джейк небрежно. Но той също го бе забелязал. Лицето му по принцип бе румено и здраво, а сега под очите му бяха изплували тъмни кръгове, въпреки че спеше повече от обикновено.

— И ми се струва, че вече не се кефиш.

Джейк го изгледа и потисна усмивката си. Нима бандата дебеловрати гамени се притесняваха, че верният им водач ще ги изостави?

— Знаеш как е. Просто се замислих за някои неща. Това е всичко.

— К'ви неща?

— Неща — промърмори Джейк и нарочно не му разясни нищо повече. С крайчеца на окото забеляза, че Гадняра го изгледа, но си замълча.

В четвъртък Джейк реши, че няма смисъл да ходи на редовните срещи с приятелите си и им изпрати есемес да им съобщи. Беше сигурен, че ще се ядосат, затова изключи телефона си, за да не получи

канонада от отговори и от тримата. А и трябваше да помисли за нещо друго. След като провери пощата си за десети път тази сутрин, намери вътре кратко писмо от Villain.net. Три думи: „Време за действие“.

Джейк зачака в стаята си по-нататъшни указания. Навън прекрасният ден прерастваше в буря. Проливният дъжд барабанеше по стъклата, а в небето пробягваха светкавици. Джейк наблюдаваше светлинното шоу от прозореца си. Обожаваше бурите, за разлика от сестра си, която се страхуваше от гръмотевици и обикновено се криеше в гардероба, докато отминат.

Изведнъж си даде сметка, че край бараката в дъното на градината, скрит под дърветата, стоеше някой. Поредната светкавица не успя да освети силуета.

— Базилиск! — Джейк грабна изтърканото си кожено яке от пода и се прехвърли през прозореца. Претича през подгизналата морава, а силуетът се отдалечи през дърветата, които делиха двора на Джейк от полето зад него.

Джейк разтвори клоните и видя скайкара спрял край нивата. Базилиск седеше вътре и му направи знак да се приближи. Джейк с вълнение се втурна към возилото.

— Бързо, чака ни много работа — каза Базилиск припряно. След това се вторачи в екран с радар, който, както предполагаше Джейк, обхващаше околността.

— И аз се радвам да те видя — отвърна момчето доста саркастично. Този път стегна здраво колана на седалката. Вратите се спуснаха с тихо механично съскане.

Скайкарът се вдигна над земята и се стрелна към облаците при поредната мълния.

Прогизнала фигура следеше изпод дърветата и беше привлякла вниманието на Джейк, докато той беше седял на прозореца на стаята си. Неканеният беше решил да изскочи пред Джейк и да го уплаши.

Когато Джейк притича покрай него обаче, той забеляза странното превозно средство в нивата. Бе проследил, как Джейк се качва, и зяпна, когато скайкарът се понесе към облаците.

Гадняра наблюдаваше небето удивен и премигна едва когато една капка падна в окото му. В какво се беше забъркал Джейк?

Скайкарът премина с подрусване през турбулентните облаци и се наложи Джейк да се хване за вратата. Дъждът заливаше предното стъкло. Една светкавица се проточи от черните облаци над тях и удари скайкара. Джейк се сви.

— Внимавай! — викна той и стисна очи. Очертанията на светкавицата все още горяха на ретината му.

— Спокойно, не сме свързани със земята — обясни Базилиск. — По самолетите непрекъснато падат мълнии, но просто преминават през тях, без да им навреди, и продължава към земята.

Джейк надникна през една пролука в облаците към къщите под себе си и се зачуди какво ли бе ударила светкавицата, след като скайкарът я бе отклонил. Въображението му заработи и си представи сноп телефонни жици, които пламват при удара на мълнията. Електрическият заряд щеше да се насочи към къща, в чийто двор имаше голям дъб. Нечий телефон току-що бе гръмнал, както и модемът — ако имаше компютър.

Скайкарът се стрелна напред и Джейк се залепи за седалката. Преминаха през поредния слой облаци и изскочиха в ясното синьо небе над тях. Бяха нависоко, тъй като оттук виждаше само леката извивка на земята. Леко се замая, сякаш гледаше през объл аквариум за рибки.

— Мислех, че ще се свържеш с мен по-рано — обади се Джейк и с досада долови в гласа си същия укор, който влагаше майка му, когато беше сгафил.

— Бях зает — тросна се Базилиск. Обърна се към Джейк и той се зачуди какво ли криеше мрачната качулка. — Оказа се, че не си разчистил както трябва след нас в Индия и си оставил няколко свидетели.

Стомахът на Джейк се сви на топка, но той успя да запази самообладание. Лъжата бе неговата лична свръхспособност.

— Явно са избягали. Убеден съм, че заключих вратата.

— Все едно. Това привлече вниманието на някакъв подъл супергерой, който си въобразяваше, че може да ме спре.

— Какво стана с него?

— Стана на пепел — отвърна Базилиск лаконично. Джейк потрепери, като си спомни как бе пръснал учения на прах с погледа си. — Но по стъпките му са тръгнали още. Един от тях има лични сметки за уреждане с мен.

— Лични сметки ли?

— При предишната ни среща убих помощничката му. Явно е бил доста привързан към нея.

Джейк надникна през прозореца и установи, че вече са над морето. Опита се да не мисли за случилото се, но въпросът вече бе на върха на езика му.

— Защо я уби?

— Ако държеше на живота си, трябваше просто да ме остави на мира. Малцина са хората — дори и сред тези със суперсили, които могат да оцелеят, като ги завържеш за бомба. Винаги трябва да си предпазлив, да си нащрек!

Точно в този момент в кабината запищя алармен сигнал.

— Прехванати сме — предупреди равен глас от таблото.

Базилиск рязко зави наляво и главата на Джейк се тресна в прозореца.

— Какво става? — попита Джейк, но в момента, в който зададе въпроса, целият скайкар се разтrese; над главите им прелетя реактивен изстребител. Димната му дия се удебели и самолетът направи завои. Джейк не знаеше какъв модел е, но изглеждаше опасен.

— Блюстителите!

— Какво?

— Нецо като международен отряд за борба с хората със суперсили.

— Откъде са разбрали къде сме?

— По следите ни са от провала ти в Индия. Свидетелите ни описали и запомнили акцента ти. Вероятно са доловили радарния сигнал на скайкара, когато съм навлязъл във въздушното им пространство.

— Неидентифициран обект — изпраща гласът по радиостанцията на скайкара. — Навлезли сте в забранена територия. Отклонете се от настоящия си курс и ни последвайте.

Джейк забеляза втори заплашителен самолет встрани от тях. Помощник-пилотът им направи знак да се приземят.

— Можем ли да им се измъкнем?

Базилиск въведе нещо на клавиатурата. След секунди върху командния екран се появиха параметрите на самолетите, които ги бяха прехванали. Бяха изстребители „Тайфун“, по-известни като „Юрофайтър“ — едни от най-модерните самолети в небето.

— Можем, но скайкарът набира скорост постепенно. Въпреки че можем да ги изпреварим, не можем да го направим достатъчно бързо! Ще ни свалят.

Вторият тайфун бе направил лупинг и се приближи от другата страна на скайкара. Джейк огледа двата самолета и покритите им с оръжия корпуси.

— Ето какво те чака, когато не довършиш работата си, Хънтър. Ние обаче можем нещо, което те не могат. Дръж се!

Джейк очакваше внезапна демонстрация на въздушна акробатика, но вместо това Базилиск удари спирачките. Ефектът бе неописуем. Скайкарът се закова на място, а двата тайфуна се изстреляха напред като куршуми и трябваше да се раздалечат, за да завият обратно. Самолетите бяха маневрени, но не можеха да стоят на едно място във въздуха. Джейк съзря слабото място в плана на Базилиск.

— Така сме като мишена! Ще ни свалят, без да им мигне окото!

Нападащите пилоти сякаш прочетоха мислите на Джейк и той видя как изпод крилото на единия самолет проблесна светлина. Компютърът на Базилиск обяви тревога с влудяващия си равен глас.

— Засечено изстрелване на ракета.

Данните на командния екран посочиха, че към тях се носи ракета „Ейм-9 Сайдуайндър“. Подире ѝ оставаше следа от бял дим.

— Ще ни уцели! — изкрещя Джейк очевидното.

Базилиск постави ръка над един бутон и се втренчи в приближаващата се ракета. В последния момент удари бутона с юмрук и скайкарът се изстреля отвесно нагоре. Джейк се залепи на седалката и му мина през ума, че е като на някакво зловещо скоростно влакче. От гравитацията кръвта му се събра в краката и главата му олекна. Когато спряха, той установи, че ракетата ги е подминала, но вече завиваше за втора атака.

Базилиск насочи скайкара напред и натисна нещо на компютърния екран пред себе си. Джейк изви врат и видя как от

задната част на возилото им се изстрелват няколко ярко оцветени примамки. Те се понесоха към земята, надалеч от скайкара, и той с нарастващо вълнение проследи ракетата с термично насочване, която промени курса си, застигна най-горещата примамка и се взриви.

— Бам! Получи си го! — Джейк удари развълнувано по таблото.

— Бързо ще предприемат нова атака — изсумтя Базилиск, а двата тайфуна се стрелнаха пред тях. — Трябва да влезем в битка.

Джейк го изгледа в очакване.

— С какви оръжия разполагаме?

— Само с теб — отвърна Базилиск, пресегна се и отвори вратата на Джейк със съскане. В кабината нахлу студен въздух, а ушите на Джейк изпукаха от внезапната промяна в налягането.

— Полудя ли? — викна момчето при вида на океана, който проблясваше далеч под него през рехавите облаци. Внезапно му се зави свят и той се притисна плътно в седалката си. — Забрави!

— Спомняш ли си института? Знаеш, че не мога да се оправям в подобни ситуации. Трябва да се заемеш, иначе и двамата ще загинем. А и бездруго стигнахме дотук заради твоята немарливост.

Джейк се втренчи в този луд, а през главата му пробягваха хиляди причини защо не трябва да напуска скайкара. Накрая обаче си даде сметка, че Базилиск е прав. Единствената им надежда бе в него самия. Стисна зъби, откопча колана, сграбчи рамката на вратата и се надигна.

И усети, че Базилиск рязко го тръшва обратно на мястото му.

— По-добре свали някакви способности, преди да се хвърлиш във въздуха! — той завъртя монитора към него и Джейк видя символите на Villain.net. Колебливо избра няколко от тях.

— Не бързай — процеди Базилиск язвително.

Звук като от фойерверки насочи вниманието им към случващото се наоколо. Единият тайфун се носеше към тях; оръдието „Маузер БК-27“ сипеше куршуми. Джейк видя край тях да прелитат зелени трасиращи куршуми, след което самолетът прехвърча над тях. Въздушната струя разтърси силно скайкара и Джейк неволно натисна погрешен символ.

— Хайде, размажи ги! — насъска го Базилиск. — Обръщат за поредното нападение.

Джейк се вкопчи в рамката на вратата и се запъна.

— Май не свалих способността за летене!
— Предупредих те да внимаваш!
— Пръстът ми се хлъзна! — тросна се Джейк. Страхът му бе достатъчно и задейства способностите, които бе добило тялото му.
— Гледай да държиш скайкара стабилен!
— Качи се на покрива и стреляй оттам!
— Полудя ли?
— Хънтър! *Веднага!*

Джейк се стегна и се обърна към вратата. Стараеше се да не гледа надолу. Коленете му омекнаха. Той се пресегна и излезе на предния капак.

Той се огледа с мъчително бавни движения. Трябваше да предпази и очите си от слънцето. Видя, че един от тайфуните се е обърнал към него. Тънкият му силует едва се забелязваше отпред. Чу бордовият компютър да отправя поредно предупреждение, че са прехванати.

— Хайде! — викна Джейк предизвикателно и вдигна ръце. Отгоре на капака, на стотици метри височина, се чувстваше малък и уязвим, но усети успокояващото пулсиране на суперсилите в тялото си. Изстребителят се приближаваше. С тази скорост щеше да е при него за секунди. Джейк вдигна ръце и стреля.

По тялото му премина ужасна болка и той видя, как ръцете и краката му се удължават с прашине, а лицето го заболя, сякаш някой го бе ударил.

Базилиск наблюдаваше действията на Джейк и забеляза, че тялото на момчето се променя. Изпусна тежка въздишка: Джейк бе свалил способността да променя тялото си. Бе се преобразил в чудато, безформено тяло вследствие на факта, че не знаеше в какво точно иска да се преобрази.

Тайфунът прехвърча над тях и разклати скайкара. Джейк се плъзна по гладката повърхност на возилото, като размаха ръце, и се озова опасно близо до ръба. Собствените му черти се възвърнаха болезнено.

Пилотът явно бе забелязал мутиращата фигура на вражеския обект и в изумлението си бе решил да не стреля. Вторият тайфун обаче

нямаше подобни задръжки.

— Засечено изстрелване на ракета.

Джейк се опита да се изправи в мига, в който скайкарът отново се изстреля отвесно нагоре, за да избегне термичната ракета, която едва не ги закачи отдолу.

Рязкото ускорение залепи Джейк за капака. Той не можеше да помръдне. Ушите му изпукаха болезнено. Базилиск спря издигането на скайкара.

Но не и това на Джейк.

Инерцията го изхвърли от капака като палачинка. С вик на ужас той се издигна на няколко метра над скайкара, който му се стори като миниатюрна играчка под него. Стигна най-високата си точка, като махаше бясно с ръце и крака подобно на анимационен герой, и се стрелна обратно към скайкара.

Превозното средство изглеждаше прекалено малко, за да успее Джейк да го уцели. За секунда обаче то запълни зрителното му поле и той се стовари на покрива и го разклати. От удара се претърколи и единствено отворената врата го спря да не полети в бездната.

Джейк се надигна и разтърка ребрата си, които адски го боляха. Видя, че ракетата е подминала примамките, които бе пуснал Базилиск, и отново се носи към тях. Без да мисли, той вдигна ръце напред.

От ръцете му изскочи нещо. Изглеждаше като течно стъкло. То порази целта си и ракетата изведнъж застина във въздуха, сякаш Джейк бе натиснал бутона за пауза. После се понесе към земята като камък.

На Джейк не му остана време да се радва, тъй като само на два метра от него засвистяха куршуми. Той се извъртя и видя, че към тях се носи един тайфун. Отвори уста и извика.

Усети изтракването на зъбите си и от гърлото му се понесе нечовешки вой. Въздухът затрептя от звуковите вълни, които заструиха от устата му. Те разкъсаха част от тънката обшивка на тайфуна и пометоха едното му крило.

Джейк се наведе, а изстребителят профуча над него и, изгубил контрол, се завъртя. Понесе се към морето. Люкът на кабината се откачи и двамата пилоти катапултираха. Вцепенен, Джейк проследи как седалките на пилотите се изстреляха от поражения изстребител и парашутите им се отвориха.

— Джейк! — долетя приглушеният глас на Базилиск. — Не се мотай, а действай!

Джейк се смръщи. Стараеше се!

Завъртя се, а вторият тайфун се спусна и мина под тях с грохот на двигателите. След миг Джейк осъзна, че самолетът се оттегля към базата си. Джейк самоуверено се пъкна през отвора на вратата. Адреналинът в кръвта му го караше да забрави петте хиляди метра бездна под себе си. Затвори вратата.

— Какво стана?

— Ометоха се. Явно опасността да загубят още един самолет не им допада. Най-добре да се махаме, докато можем.

На Джейк му прилоша.

— Това, че ни гонят, значи ли, че знаят кой съм?

— Да се надяваме, че все още не.

Все още не? Тези думи не го успокоиха особено. Внезапно тревога за семейството му завладя Джейк. В безопасност ли бяха? Какво щеше да стане с тях, ако властите разкриеха самоличността му? Дали не трябваше да прекрати всичко това, преди да е станало твърде късно?

Скайкарът ускори, а той осъзна, че сега не е най-подходящият момент да изкаже колебанията си. Ловко закопча колана.

— Къде отиваме?

— Време е за втора фаза.

След няколко часа облаците се разнесоха и разкриха тъмносините води на океана отдолу. Скайкарът започна да се спуска.

— Една от екстрите на занаята е, че имаш впечатляващ офис. Добре дошъл на моя остров.

Базилиск наведе предницата на скайкара, за да може Джейк да вижда. Под тях до хоризонта се ширеше ярка тюркоазена вода. Отпред имаше остров, покрит в тучна джунгла, опасан с плажове с бял пясък. В центъра на острова се издигаше стръмен вулкан, който изпускаше тънка струйка черен дим. Бризът си играеше с нея.

— Страхотно е! — ухили се Джейк. — Къде се намираме?

— В Тихия океан.

— И островът е твой?

— Всеки сантиметър. Базата ми е дълбоко под вулкана. Онова там е входът.

Джейк забеляза кръгла метална платформа, която се издигаше над джунглата в основата на вулкана. Бе закрепена на хидравлична колона и напомняше поднос върху ръката на сервитьор.

Базилиск умело приземи скайкара без никакво друсане и отвори вратите. Джейк усети тропически въздух да изпълва кабината и се изпоти под дебелия кожен яке. В ноздрите му нахлу силен, богат аромат, а във въздуха зазвуча какофония от птичи песни. Преди да се е насладил на всичко това, платформата се скри под земята. Пред очите му изплуваха черни стени. Джейк погледна нагоре — кръглият отвор на повърхността се смалвяваше с всяка секунда.

Шахтата се превърна в просторна пещера и платформата плавно спря. По краищата на пещерата имаше няколко портала, разположени като стрелките на компас. Откраднатата ядрена сонда се намираше на метална поставка в центъра на помещението и бе свързана с множество компютри. Навсякъде имаше инструменти и работни маси и мястото създаваше впечатлението за много разхвърлян гараж. По голите каменни стени и по купола на тавана се виеха десетки дебели кабели, които захранваха висящите прожектори. В помещението нямаше нищо друго и Джейк остана с усещането, че базата е построена съвсем скоро и доста набързо.

Базилиск разпери ръце и се провикна възторжено:

— Добре дошъл! Какво ще кажеш? — гласът му отекна в голите каменни стени.

— Ами, добре е. — Джейк бе разочарован. Очакваше нещо повече — групички забързани хора, компютри и други съоръжения. Всичко чисто ново и излъскано до блясък.

Базилиск долови липсата му на въодушевление.

— Намираме се на четиристотин метра под активен вулкан на собствения ми остров! Какво ли е нужно, за да впечатлиш днешната младеж?

— Просто очаквах да има повече хора.

— Работниците са сведени до минимум. Хората искат пари, момчето ми! А в момента и ние се нуждаем от тях.

— Нали каза, че не искаш пари? — попита Джейк, който винаги се разделяше с парите си с неудоволствие.

— Казах, че не искам *твоите* пари. Както и че това е втора фаза. Ще ми помогнеш да забогатея. Исих да кажа, да забогатеем — добави той смутено.

Джейк последва Базилиск през една от вратите, която се завъртя и се отвори със звучно щракане като блендата на фотоапарат. Тя водеше към също толкова неугледен десетметров коридор до друга кръгла врата.

Следващото помещение бе малко по-интересно. Размерът му бе горе-долу колкото на къщата на Джейк, а на стената бе закачен огромен монитор, показващ картина от различни камери по целия остров. По пода имаше множество кабели, които свързваха десетките компютри по бюрата. Всичко бе съвсем ново — картонените опаковки бяха подпрени до едната стена. Шестима техници в бели гащеризони върху дрехите, седяха пред компютрите. Всички вдигнаха погледи с уважение при влизането на шефа си.

— Сега доволен ли си? — попита Базилиск заядливо.

— Така е по-добре. Предполагам, че си се нанесъл скоро?

— Преди по-малко от месец. Обърни внимание на екрана — кадрите от острова изчезнаха и на тяхно място изплува сателитно изображение на земята. — За да властваш, са ти необходими сила и пари, а за да получиш парите, ти трябва солиден лост. Както и команден център като този — той махна с ръка около себе си.

— Какво имаш предвид под „солиден лост“?

— Солидният лост е нещо, с което плашиш хората, за да не ти се пречкат.

— Например да заплашиш някое момче, че ще го набиеш, ако не ти даде джобните си за обяд? — предположи Джейк предвид собствения си житейски опит.

— Именно. Само че държавите трудно склоняват да се разделят с джобните си за обяд и е добре да заплашиш повече от една. Или направо целия свят.

Сателитното изображение бе заместено от двуизмерна карта. Една светеща точка обозначаваше местонахождението им точно под екватора в Тихия океан. Аматорското графично качество издаваше, че картата е изработена евтино. Джейк стисна устни.

— Ядрената сонда ни дава възможността да понижем земята в сърцето — картината на екрана рязко се смени с разрез на земята и

светещата точка бавно се понесе през различните ѝ слоеве към ядрото. Базииск продължи да обяснява: — През литосферата, астеносферата и мезосферата. Там тя ще избухне и ще доведе до световна катастрофа. — Тръпки пропълзяха по гръбнака на Джейк, но той бе прекалено развълнуван, за да възрази. — Лост! Ще можем да поискаме каквото си пожелаем!

— А ядрената сонда ще се справи ли?

— Да, с малко помощ.

— До какво ще доведе това?

— До промяна в наклона на земната ос. Тя на свой ред ще промени сезоните, ще се отрази на океанските течения и ще доведе до суша. Ще постигне ефекта на хиляда години глобално затопляне. На това му се казва лост.

— Или, по-скоро, лудост!

Базииск се изкиска зловещо.

— Точно така. И затова ще свърши работа. Разбира се, световните лидери ще ни изпитат и ще ни принудят да пуснем машината. Дрън-дрън-дрън. Както обикновено в последния момент ще отстъпят и ще изпълнят исканията ни. Ще деактивираме машината, ще забогатеем и всички ще са доволни. — Базииск плесна с ръце като телевизионен водещ.

— Какво чакаме тогава?

— Сама сондата не може да помести земята. Трябва да я заредим с експлозиви и да я пратим към ядрото.

Джейк се досети какво ще последва.

— Но нямаш експлозиви.

— Не, нито пък пари, с които да ги купя. Така че се налага да прибегнем до кокошкарски изпълнения в името на великия си план. Кое то пък е идеална възможност малко да се поупражняваш.

— Какво трябва да направя?

— Дребно изнудване. Ти ще имаш шанса да отвлечеш някого.

Стомахът на Джейк се сви и той почувства, че положението ще стане много напечено. За пръв път откакто бяха пристигнали в базата мислите му се върнаха при семейството му и към Блюстителите, които бяха по петите му.

— Трябва да си помисля.

— Няма време за мислене, Хънтър.

Джейк намери един свободен стол и се стовари в него. Започваше да прозира действителното положение.

— Какво ще стане със семейството ми, ако Блюстителите открият къде живея?

Базилиск замълча, сякаш търсеше точния аргумент, с който да убеди Джейк.

— Какво са направили родителите ти за теб?

Джейк понечи да отвърне. Доста рядко общуваха с него, но това му даваше свобода, което си беше предимство.

— Блюстителите все още не знаят къде живееш, иначе щяха да те заловят, преди да се появя аз. Засега не представляват опасност за теб. Но когато те открият, е добре да имаш нещо, с което да им се противопоставиш.

Джейк забеляза, че Базилиск подчертано говореше само за него и никога за „нас“. При все това трябваше да признае, че има право. Страната бе голяма, а и бе използвал силите си само веднъж, в училище. И то неволно.

Базилиск омекна.

— Разбирам, че убиването не е по вкуса ти. Поне не в момента. В това, което трябва да направиш, никой няма да пострада. Виж — на екрана се появи снимка от охранителна камера на мъж на средна възраст на влизане в някаква галерия. — Богат бизнесмен, който има няколко милиона в излишък. Трябва единствено да го доведеш тук. Жив. Как мислиш, ще се справиш ли?

Докато Джейк гледаше екрана, устата му бе пресъхнала, но все пак той кимна безмълвно.

— Чудесно. Да ти изберем способности. И запомни: ако се съпротивлява, го обезвреди, иначе ще се опита да те убие.

Джейк си пое дълбоко въздух. Дали кашата нямаше да стане още по-голяма?

ОТВЛИЧАНЕТО

Животът на Джейк като суперзлодей не се подреждаше според очакванията му. Базилиск му бе наредил да се обади на родителите си и да им каже, че ще прекара нощта при свой приятел. Задачата далеч не беше някоя загадъчна и зловеща мисия, но Базилиск настояваше, че е важно всичко да изглежда нормално и да му осигурят алиби. Джейк изпита облекчение, че му се удава възможност да се увери, че Блюстителите не са надушили семейството му. Свърза се с телефонния секретар и остави кратко съобщение. Всъщност бе доволен, че така си спести по-подробните обяснения.

Прекара целия ден в разглеждане на снимки на собственика на галерията, когото трябваше да отвлече: Карл Рамиус, украински бизнесмен, който търгуваше с антики и произведения на изкуството и притежаваше галерия в градче близо до родното място на Джейк.

Първоначалното смущение при идеята за отвличане се изпари, щом Базилиск уточни, че украинецът дължи състоянието си в голяма степен на контрабанда на наркотици и че галерията служи за пране на пари, за да изглежда, че ги е спечелил по законен начин. Богатството на Рамиус възлизаше на дваисет милиона и Базилиск бе преценил, че скромните два милиона за откуп ще са достатъчни.

По-късно Джейк си почина в малка колиба, не по-голяма от бараката в техния двор, но беше обзаведена с нови мебели. Толкова нови, че се наложи да разкъса найлоновата опаковка на леглото.

Въпреки че бе изтощен, не можа да заспи веднага. Замисли се за семейството си и за това, че никога не му бе минало през ума да прекарва повече време с тях. Отърси се от тези мисли и ги приписа на неочакван пристъп на носталгия. После вниманието му се насочи към Лорна, момичето от училище. Тя се бе държала мило, докато останалите ученици страняха от него и въпреки това, вместо да си поговори с нея, той бе успял единствено да измънка смутено няколко думи. С дълбока въздишка Джейк се замисли как винаги успява да оплеска нещата.

След като поспя, получи лаптоп, за да влезе във Villain.net и да си избере способности по свой вкус. Някои от фигурките бяха неразгадаеми — от главите им излизаха прави линии, или пък назъбени линии, а на други — вълнообразни. Имаше и комбинации от трите в съчетание с чертички и точки като от морзовата азбука. Базилиск му бе показал кой символ обозначава летенето, въпреки че на Джейк му изглеждаше, все едно фигурката е паднала по лице на земята. Джейк избра нея и още три, които изглеждаха доста страховити. Като избра четирите способности, зловещият сребрист пръст се проточи от екрана и го докосна по челото.

Погледна към часовника си и установи, че почти бе станало време да започне мисията. Трябваше да пристигне в града в събота следобед точно преди Рамиус да затвори галерията. Идеалният момент за удара. Джейк се върна в командния център и завари Базилиск да говори с друг чуждак в пелерина.

Новодошлият бе висок и мускулист. Бе облечен в черно и сиво, на гърдите си имаше интересно лого, изобразяващо вихрушка, а на гърба — черна пелерина. Най-странна обаче бе главата на мъжа. Имаше формата на кофа, с наклонено чело и бледа, почти прозрачна кожа, под която се виждаха сините му вени. На върха ѝ стоеше туфа мазна, черна коса. Наричаше се Доктор Темпест.

— Толкова се радвам, че успя да се измъкнеш навреме — каза Доктор Темпест. Той се стори нервен на Джейк — въртеше в ръце чифт белезници заглушители.

— Съветът няма концепция, Темпест. Но скоро ще престанат да ни пречат, уверявам те.

— Добре. Хм... И как ще стане?

Базилиск избарабани с пръсти по бюрото си. Звукът бе като от градушка.

— Ще разбереш заедно с целия свят. Скоро Съветът на злото ще остане в историята.

Джейк се намръщи. Базилиск беше споменавал Съвета и преди. Сега явно кроеше планове против него.

Темпест кимна раболепно и усещането, че той е нервен, отново обхвана Джейк.

— Доставка на оборудване чрез Съвета става все по-трудна от ден на ден. Хромозом мина през ада, за да издейства нови

биотехнологии за своя легион, при положение че е член на Съвета. Бумащината е ужасна. А аз се нуждаю от още летящи дискове. Операцията се оказа по-машабна, отколкото... — шестото чувство на Темпест го накара да се обърне. Пред него стоеше Джейк. — Кой слухти наоколо?

Джейк бе заковал поглед в сините венички, които се виеха като червейчета по огромното чело на новодошлия.

— Какво ти има на главата?

Темпест се намръщи и несъзнателно прокара ръка през рехавата си косица.

— Като малък паднах в контейнер за химически сух лед. Така се сдобих с необикновени способности — той вдигна ръка и въздухът около нея рязко се охлади, а ръкавицата му се покри с лед. Темпест отпусна юмрук, ледът изчезна, а той се ухили със заострените си зъбки на Джейк, очевидно доволен от шанса си да се изфука.

Базииск се облегна на стола си, събра пръсти и втрени поглед в Темпест изпод качулката си.

— Все още не си ми платил за сателитната система на „Буреносеца“.

— Имах малък проблем с притока на пари благодарение на четирима сополанковци от онзи тъп .com сайт. Колкото по-бързо го закрият, толкова по-добре!

— Защо не вземеш някого за заложник? Винаги улеснява положението.

Темпест се замисли.

— Смяташ ли? Никога не е било в стила ми. Трябва да го храня, да го обличам, да проверявам заключени ли са вратите... Звучи ми като голямо главоболие.

Базииск вдигна рамене.

— Според мен някой роднина би бил от голяма полза в твой случай.

Джейк имаше чувството, че Базииск гледа него, докато казва тези думи. Заради тъмната качулка обаче не можеше да бъде сигурен.

— Може и да си прав. — Лицето на Темпест просветна. — Ще отвлека майка им. Това ще сложи малките досадници на мястото им! — Темпест се изправи и театрално заметна пелерината си. — До

скоро! — и напусна помещението, без да удостои Джейк с втори поглед.

— Кой беше този ненормалник?

— Представя се като Доктор Темпест. Не е от най-даровитите злодеи. Конструирал е някаква климатична машина. Все още ми дължи пари за сателита, който разпръсва лъчите ѝ по света. Той е от по-драматичните образи на общността — обича да кряка и да се перчи. Доста странен тип.

— Винаги ли е толкова нервен?

Базилиск прозвуча замислено.

— Не. Ако не го познавах добре, щях да заподозра, че ме е предал на Съвета. Но стига приказки за него. Готов ли си?

Джейк се поколеба. Това бе първата му самостоятелна мисия като суперзлодей, истинско изпитание за куража му. Усети в себе си пулсациите на суперенергията и осъзна, че възможността е прекалено добра, за да я пропусне. Каквито и съмнения да имаше и каквато и да беше задачата му, Базилиск му предлагаше огромен шанс и трябваше да е истински глупак, за да го пропусне. Така или иначе се бе забъркал в играта. Имаше ли нещо за губене?

Джейк кимна решително.

— Добре — рече Базилиск вяло. — Време е да изкараме малко пари.

Скайкарът бе включен на автопилот за цялото пътуване, тъй като Джейк бе сам вътре. Летеше ниско, за да избегне засичането от различните уреди за контрол на въздушното движение на страните, над които прелиташе. Бученето на двигателите го унасяше в сън и той забеляза един основен недостатък в дизайна на машината — нямаше радио. Усамотението му позволи да анализира поредицата от случки, които го бяха довели дотук.

Villain.net бе краден, но откъде и от кого, както и начинът му на действие, оставаха загадка. Джейк предположи, че явно има някакъв метод за съхраняване на способности, които да могат да бъдат сваляни. Дали това означаваше, че цялата орда суперзлодеи споделяха способностите си през интернет, или способностите бяха изкуствено създадени?

Базилиск бе намекнал, че са въввлечени и по-висши сили и бе споменал Съвета на злото. Кой обаче са те? И защо Базилиск искаше да ги сваля?

Следващото парче от пъзела бе причината, поради която Базилиск искаше да отвлече собственика на галерията. Той твърдеше, че целта му е да закупи експлозиви, но що за експлозив струва два милиона? А и дали правителствата по света щяха да се оставят да ги изнудват? В крайна сметка дали някой ще е чак толкова луд, че да промени наклона на земната ос?

Мислите прелитаха през ума му и скоро въображението му заработи — как ли би се чувствал самият той като владетел на света. Щеше да има всичко, което си поиска, а ако то не съществуваше, най-добрите учени на света щяха да са на негово разположение, за да му го направят. Щеше да живее където си поиска. Някой тропически плаж звучеше страхотно.

Щеше да покани Лорна на гости. Последната мисъл го учуди, но бе логична. Не я беше страх от него и явно ѝ харесваше да си приказват. Идеалната компания.

Тихо пиукане от таблото събуди Джейк. Бе се унесъл в сънища за къща на златен плаж в Австралия, за собствен самолет със зала за боулинг вътре, който щеше да го откара където си поиска. Действителността пропъди мечтите му. По капака над главата му ръмеше лек дъждец, а под него се виеха сиви градски улици. Скайкарът щеше да се приземи на покрива на галерията.

Джейк излезе, изпълнен с тревога. В джоба си напипа малък флакон. Базилиск му бе обяснил, че украинецът ще загуби съзнание само от едно пръсване. После му хрумна, че нямаше никаква дегизировка. Лицето му бе открито, а рошавата му руса коса се набиваше на очи. Нямаше друг избор. Трябваше да го нападне от засада, за да избегне риска някой да го разпознае по-късно. Защо ли Базилиск не го бе предупредил за това?

Джейк пристъпи до ръба на площадката и погледна към тротоара десет етажа по-надолу. Кратката дрямка не го бе освежила и бе станал раздражителен, но един вътрешен глас го успокои, че това е добре — нали именно ядът подхранваше способностите му. А може би самите способности го караха да се чувства така?

Улицата бе пуста; имаше само няколко паркирани автомобили. Джейк затвори очи, напосми си, че може да лети, и отстъпи от ръба на сградата.

Приземи се на тротоара и бързо се огледа, за да се увери, че не са го забелязали. Една купчина парцали отсреща се размърда и подобно на оптичка илюзия от тях се оформи бездомник с бутилка в ръка. Той изгледа Джейк със зяпнала уста. Джейк не му обърна внимание. Скитникът надали бе заплаха.

През два входа звънчето над вратата на галерията издрънча. Рамиус излезе и се огледа. Видя единствено някакъв младеж да се приближава към него, навел глава заради дъжда. Рамиус придърпа вратата на галерията и заключи трите ключалки. После се обърна към паркираното отпред порше и се блъсна в Джейк.

Рамиус мигновено застана нащрек. Пръстите му стиснаха малкия защитен спрей, който носеше в джоба си по всяко време — в случай, че някой се осмели да го нападне. Джейк светкавично извади своя спрей и го насочи към лицето на украинеца — точно в мига, когато той извади своя.

И двамата пръснаха в един и същи момент.

Рамиус за миг устоя на газа, който нахлу в лицето му, после се строполи на земята като чувал с картофи. Лютивата струя от спрея на украинеца се разпръсна, но все пак достатъчно вещество попадна в лицето на Джейк.

Очите му засмъдяха, като че някой бе капнал в тях киселина. Кожата на едната му буза пламна. Джейк сграбчи лицето си и падна на колене от болка. Гърчи се на земята близо минута. Зрението постепенно се връщаше в окото му, което сълзеше обилно. Чу викове и видя, как скитникът претичва през улицата с размахани ръце. Отначало Джейк реши, че е някакъв пиянски танц, но после осъзна, че всъщност маха на една полицейска кола.

— О, не! — изстена той през стиснати зъби. — Идиот!

Изправи се, но все още не можеше да отвори дясното си око. Полицейската кола бе спряла и двамата полицаи изскочиха, за да укротят скитника. Джейк не можеше да чуе разговора им, но скитникът посочи към върха на сградата, после към Джейк. Полицаяте явно решиха, че пияницата има богато въображение, тъй като избухнаха в смях.

Докато не забелязаха Джейк и собственика на галерията, свит в краката му.

Полицайте се втурнаха към него и се развикаха:

— Хей! Стой на място!

Джейк изпадна в паника, наведе се и се опита да повдигне украинеца. Не беше лесно — мъжът тежеше поне два пъти колкото него. Мисълта, че е трябвало да си свали такава суперсила, прелетя през съзнанието му.

— Разбира се! Суперсилите ми! — рече Джейк, отстъпи, вдигна ръце към полицайте и се съсредоточи. За всеки случай отново бе свалил радиоактивната способност — с нея си служеше с увереност.

От ръцете му изригнаха зелени струи. Две тънки нишки повалиха полицайте на земята. Основният енергиен лъч удари колата им. Тя засия за миг, а после изригна във внушително огнено кълбо. Скитникът се хвърли в прикритието на близкия вход, а по стената около него се посипаха парчета метал, които изпочупиха няколко прозореца и задействаха алармите на колите по улицата.

Джейк се наведе и преметна ръката на украинеца през рамо. Надяваше се да успее да вдигне и двамата им във въздуха. Напъна всеки мускул в краката си и се опита да отскочи нагоре от клекнало положение. Нямаше нужда да се притеснява — изстреля се към небето като ракета. Стисна здраво зложника, за да не го изпусне.

Със зяпнала уста полицайте проследиха как Джейк понесе тялото покрай десетте етажа и се скри зад стряхата. Двамата се спуснаха към радиостанцията, за да докладват за случилото се.

Джейк стъпи на покрива задъхан. С всеки изминал метър изкачването ставаше все по-трудно. Явно тази способност имаше ограничения в товароподемността. Джейк завлече собственика на галерията до скайкара. Когато се напегна, за да го качи вътре, усети, че мускулите на ръцете, краката и гърба му вече са изтощени. Закопча колана на Рамиус и изведнъж се замисли. Украинецът бе пребледнял и като че не дишаше. Джейк потърси пулса на китката му. Не откри нищо и се прехвърли на врата. Отдъхна си, тъй като там напипа бавен, но силен пулс. Когато се приближи, долови учестеното му дишане. Упойващият газ явно бе много силен. Джейк си спомни, че Базилиск го бе предупредил да напръска жертвата поне от трийсет сантиметра. Неволно бе дал на украинеца стабилна доза.

Ритмично думкане привлече вниманието му. Огледа покрива с незасегнатото си око, но не забеляза нищо нередно.

Звукът ставаше все по-силен и накрая Джейк разбра кой е източникът. В небето съзря задаващия се полицейски хеликоптер. Затича се към стряхата и надникна надолу.

— Страхотно! Точно това ми трябваше — под него воят от полицейски сирени се усилваше. Видя сини отблясъци по няколко улици, като всички се носеха към него. След случката с изстребителите нямаше ни най-малко желание да се сражава с хеликоптера.

Инстинктът му на гамен му нареди да бяга.

Метна се в скайкара и затвори вратите. Трябваше само да си спомни как се активира автопилотът. Представи си заминаването от хангара на острова. Базииск го бе инструктирал за възможностите на машината, но в това време Джейк зяпаше ядрената сонда и двамата инженери, които заваряваха отгоре ѝ мрежесто гнездо. Джейк се бе озадачил за какво е. Бе се обърнал към Базииск едва когато той му пожела успех и натисна един бутон на екрана. Копчето за автопилот!

Хеликоптерът се въртеше над него с грохота на роторите си. От високоговорителя му проехтя несигурен глас.

— Лицето в... тъъ... в колата на покрива. Излезте с вдигнати ръце.

Джейк огледа множеството команди на екрана. Всяка бе обозначена със символ. Що за хора? Не можеха ли просто да напишат кое за какво е? Джейк имаше усещането, че Базииск бе натиснал бутон, на който бе изобразен скайкарът.

Натисна го.

Скайкарът оживя и проговори:

— Автопилотът активиран!

— Само така! — викна Джейк ликуващо.

Машината се изстреля отвесно нагоре за изненада на пилота на хеликоптера, който трябваше рязко да дръпне хеликоптера настрани. Джейк инстинктивно се сви в седалката, когато покрай стъклото прелетяха смъртоносните перки на витлото.

Щом се скриеа в облаците, щяха да бъдат в безопасност. Скайкарът внезапно се раздруса. Джейк чу няколко тежки удара по корпуса, а няколко куршума надупчиха предницата.

Бяха открили огън по него.

— Какви ги вършите! — извика той.

Бе гледал достатъчно репортажи от полицейски преследвания и знаеше, че хеликоптерите не са въоръжени. Когато обаче хеликоптерът се завъртя, той забеляза, че на страничната му врата бе увиснал снайперист.

Видя припламването в дулото на насочената към него пушка и почувства мощен удар отдолу. Екранът на компютъра примигна: „Преминаване на ръчно управление“. Скайкарът спря да се издига и увисна във въздуха.

— Какво?! Не! Не искам ръчно управление! Искам да се измъкна оттук! — развика се Джейк. Той удари лоста за управление и машината се наклони. Погледна нагоре и видя, че хеликоптерът се приближава.

— Приземете се, или ще ви свалим! — разнесе се гласът на пилота.

Не виждате ли, че имам заложник? Ще убиете и двама ни! — Разбира се, никой не чуваше виковете му. Джейк осъзна, че ако не поеме управлението, с него е свършено.

Грабна пулта за управление и постави пръсти на лостовете и копчетата, както бе правил много пъти на конзолата за видеоигри у дома. Под краката си напипа педали и се помоли инстинктите му да го измъкнат от тази ситуация. Напрегна се да си спомни какво бе правил Базилиск, когато искаше да се измъкне на изстребителите „Тайфун“.

С тласък скайкарът се спусна надолу, точно под хеликоптера, който се завъртя, за да го подгони. Хитър ход — само дето Джейк всъщност се опитваше да се издигне *над* хеликоптера.

— Управлението е наобратно! — скръцна със зъби той. За разлика от компютърните игри тук нямаше възможност да го пренастройва.

Земята се понесе стремително към Джейк и той дръпна рязко ръчката. Скайкарът се спря на около метър над колите, после се понесе над паркираните коли, като въздушната струя след него задействаше алармите им. Три полицейски коли се спуснаха да го преследват с пищящи сирени, а над главата му се носеше грохотът на хеликоптера.

Джейк натисна ръчката и скайкарът зави в пряката. Скоростта едва не му попречи да вземе завоя — машината поднесе, долната ѝ част застърга стената на офис сградата отсреща и пръсна няколко прозореца. Джейк я стабилизира. Галерията бе в тих квартал, но вече

се бе озовал в един от основните булеварди и шофьорите под него спираха със свистене на гумите при вида на носещата се във въздуха машина.

Полицейските коли отдолу се стараеха да не изостават. Една от тях влетя в завоя прекалено бързо и се вряза в друга кола, чийто шофьор бе спрял посред улицата, смаян от летящата кола в небето.

Джейк огледа таблото и видя бутон, който наподобяваше камера. Натисна го и екранът се раздели на две — показваше това, което бе зад него, както и това, което бе отдолу. Видя, че хеликоптерът е съвсем близо. Джейк не бе достатъчно опитен и трудно щеше да му се измъкне. Трябваше да измисли нещо друго.

Внимателно пусна ръчката и машината продължи да се движи стабилно направо. Джейк се възползва от дългата права отсечка на пътя пред себе си, отвори вратата и се показа навън. Вятърът свистеше покрай ушите му и здравето му око се насълзи. Стиснал рамката на вратата с една ръка, той се извърна назад и се наклони максимално встрани, за да види преследващия го хеликоптер.

Видя, как снайперистът вдига оръжието си и се колебава при вида на момчето пред себе си.

Груба грешка.

Джейк протегна ръка. Бе бесен, задето оплеска толкова проста задача. Гневът му задейства суперсилите му.

От дланта му се изстреляха милиони ситни сачми като онези, които се използват в лагерите. Те образуваха гъст облак, в който се вряза хеликоптерът. Ефектът бе моментален.

Предното му стъкло се пръсна, а корпусът се покри с малки дупчици. Сачмите попаднаха в двигателя и мигновено заседнаха между чарковите му. Изпод капака се надигна черен дим и роторът се разпадна на парчета.

Секунда по-късно хеликоптерът се понесе към земята. Повредените перки се въртяха бавно под напора на вятъра. Сред пилотите явлението бе известно като авторотация и имаше ефекта на парашут, който забавя падането. Това в случая спаси екипажа вътре.

Хеликоптерът се стовари върху един автобус, смачка покрива му и се килна настрани върху таксито в съседство. Перките се забиха в настилка и се пръснаха на парчета. Минувачите наоколо се разбягаха.

Джейк проследи какво става и на лицето му се изписа усмивка.

— Върхът!

Бе унищожавал разни работи и преди, но никога с такъв замах.

Затвори вратата, пое си дъх и натисна бутона за автопилот. Никаква реакция.

— Стига, де! — изръмжа той и ядосано тропна по таблото. Лампичката на автопилота изведнъж светна и компютърът потвърди, че се е включил.

Джейк си наложи да се успокои, докато скайкарът набираше височина и скорост. До него заложникът кротко похъркваше.

Бе завършил първата си самостоятелна мисия, при това с удоволствие — напрежението и тръпката от преследването и върховното усещане, че живее на ръба бяха неописуеми. Джейк Хънтър официално бе станал суперзлодей. Изпълни се с гордост.

Онова, което не знаеше, бе, че снимката му вече се разпространява по полицейските участъци в цялата страна, както и сред световните антитерористични отряди. Докато се върне в базата на Базииск, Джейк се бе превърнал в най-издирвания престъпник в страната.

А следващата седмица щеше да стане и най-издирвания суперзлодей в целия свят.

ДЕН КАТО ДЕН

Би било твърде меко казано изминалият уикенд да се определи като странен. Джейк лежеше в леглото си, заобиколен от познатата домашна обстановка. Беше неспокоен и се взираше безцелно в тавана, докато съзнанието му правеше разбор на неотдавнашните събития.

Връщането на вулканския рай на Базииск беше лесно. Суперзлодеят тъкмо щеше да пита Джейк дали мисията беше преминала гладко, когато забеляза дупките от куршуми навсякъде по скайкара. Подутото око на Джейк беше спаднало и той най-после си бе възвърнал зрението. Джейк трябваше да обясни на Базииск за полицейското преследване през града с огромно нежелание. Базииск не продума, но от свитите му юмруци се чу изпукване.

След това Джейк остана сам за известно време и реши да се възползва, за да глътне малко свеж въздух и да разгледа острова. Докато вървеше нагоре по тунела, водещ към повърхността, той усети топлия тропически въздух по лицето си. Но като излезе, очите започнаха да го парят от ярката слънчева светлина и получи силно главоболие. Усети кожата си възпалена, сякаш беше изгорял от слънцето. Беше странно в такъв хубав ден, но той се принуди да се върне под земята. Чудеше се дали предсказанието на сестра му, че ще се разболе, не се сбъдваше.

Базииск влезе в хангара и прекъсна мислите му.

— Изпратих искането за откуп на хората на Рамиус, така че сега ще чакаме. Сигурен съм, че са достатъчно покварени и ще искат да държат всичко настрана от правосъдието. Стига да е възможно, при положение че половината ченгета в страната са те видели да го отвлечаш!

— Кожата ми гори! — простена Джейк, без да обръща внимание на обвинението на Базииск.

— А, както се опасявах, ставаш фоточувствителен.

— Моля?

— Това означава, че ставаш чувствителен към светлината. В случая, към ярките ултравиолетови лъчи, които идват от слънцето. Близо сме до екватора. Тук слънцето е по-горещо откъдето и да е другаде по света.

— Но защо? Преди никога не съм бил фото... каквото там беше. Базилиск се поколеба.

— Понякога има странични ефекти при дълго ползване на суперсилите.

Джейк се намръщи.

— Ти каза, че няма странични ефекти!

— Много са редки — отбеляза Базилиск равнодушно. — Връщаш се вкъщи до фаза три.

И така, Джейк се озова на борда на набързо закърпения скайкар и потегли към дома си. Последните думи на Базилиск го накараха да размишлява по време на полета.

— Дръж си главата наведена и не споменавай за това пред *никого*! Скоро ще говорим.

Наясно беше, че техните непочтени планове не бяха нещо, което да обсъжда с приятелите си. Не схващаше обаче защо трябва да си държи главата наведена.

Джейк пристигна вкъщи и влезе направо във всекидневната, където родителите му гледаха телевизия. Тъкмо да изрече предварително приготвената лъжа какво беше правил с приятелите си, когато майка му го погледна загрижено.

— Добре ли се чувстваш?

— Да, защо?

— Изглеждаш много блед. Сякаш си болен. Добре ли спа?

Джейк я увери, че е спал добре, и тръгна да излиза от стаята, но погледът му беше привлечен от новините.

Водещият съобщаваше за опит за банков обир в града предния ден. Внезапната вълна на насилие в страната беше принудила полицията да организира въоръжени патрули. Точно един от тези въздушни патрули се беше опитал да осуети отвлечение. Преследването предизвикало суматоха, каза репортерът, но както Джейк забеляза, не се споменаваше фактът, че колата му беше *летища*.

След това картината се смени с размазана снимка на самия Джейк. Беше кадър в едър план как виси от скайкара, показваха го

толкова отблизо, че да не си личи, че е във въздуха. Въпреки размазания образ, ясно си личеше, че е Джейк.

Стомахът му внезапно се обърна от страх. Родителите му гледаха репортажа, без да направят връзка между образа на екрана и сина им. Но Джейк беше сигурен, че всеки момент ще забележат.

Говорителят продължи с обяснение за зрителите, че заподозреният е издирван както за отвличането, *така* и за банковия обир.

— Полицията смята, че той е въоръжен и опасен — продължи говорителят, гледайки в камерата. Джейк се почувства така, сякаш обвинителният му поглед го прониза. — Не се приближавайте до него и ако имате някаква информация, която да спомогне за ареста му, обадете се в полицията, колкото се може по-скоро. Обявена е награда.

Телефонът звънна. Погледът на Джейк се стрелна към него, но краката му отказаха да помръднат. Майка му се протегна и вдигна.

— Ало? — каза тя.

Джейк знаеше, че това е моментът, в който родителите му щяха да разкрият тайната. Моментът, в който новооткритият шанс в живота му щеше да се изплъзне от ръцете му.

Но майка му се разсмя гръмогласно. Беше една от нейните колежки, която се обаждаше с някаква клюка.

Джейк избяга от дневната и се скри в леглото си с нарастващ ужас. Странеше от всички в неделя и избягваше всякаква телевизия или новинарски уебсайтове. Проверяваше пощата си редовно, но нямаше нищо от Базилиск.

Не е честно, помисли си той, зависеше от един злодей. Базилиск вече го беше излъгал веднъж за страничните ефекти, какво ли още щеше да направи? Джейк просто не му вярваше.

Струваше му се крайно невероятно, но очакваше с нетърпение да се върне на училище утре. Каквото и да е, само да се разсее от маниакалните мисли.

Джейк настръхна, когато мина покрай вестникарския павилион на господин Пател и видя най-отпред националния ежедневник с увеличената му снимка в скайкара. Вече беше Публичен Враг Номер

Едно. Джейк разгледа снимката и с облекчение заключи, че нямаше да е лесно да го разпознаят на нея.

Поуспокоен, той влезе през портала на училището. Както обикновено, всички се отдръпваха да му направят път, но този път им беше благодарен. Откакто се бе събудил, беше валяло силно и сега въздухът беше нетипично топъл за сезона. Майка му се беше оплаквала от ненормалното време цяла сутрин. Той нямаше нищо против да се намокри, защото облаците скриваха слънцето и кожата му не го щипеше толкова.

Почти подмина бандата си, която беше приклешила Професора до стената, сипейки заплахи. Джейк се разсмя. Изглежда се беше намесило някакво друго хлапе, което Джейк разпозна като брата на Лорна Тоби. Джейк винаги оставяше Тоби на мира заради Лорна. Нямаше да е добре да бие брата на момичето, което харесваше. Гадняра го погледна и му махна, но Джейк продължи да върви.

— Джейк!

Гласът го изтръгна от мислите му. Обърна се и видя Лорна, която се бе запътила към една класна стая, носейки купчина книги в ръце. Обичайната ѝ грееща усмивка помръкна, щом видя лицето му.

— Добре ли си? — попита тя.

Джейк преглътна хапливия коментар, който щеше да направи. Искаше да останат приятели и затова галантно ѝ отвори вратата.

— Просто се чувствам малко уморен. Не съм спал много.

Е, поне *това* беше вярно.

Лорна му благодари за помощта и се поколеба, преди да влезе в класната стая.

— Чух, че си спасил господин Фалконър. Било е смела постъпка от твоя страна, особено след това, което той ти причини — тя се изчерви и погледна встрани.

Джейк не знаеше какво да каже. Щом Лорна беше разбрала за господин Фалконър, тогава цялото училище сигурно говореше за това.

— Трябва да ми разкажеш — продължи тя. — Нали се сещаш? След училище?

Страните ѝ пламнаха и тя погледна зад него.

— Фен клубът ти е тук. До скоро!

Тя се мушна в класната стая и вратата се затвори, точно когато огромните ръце на Кокала се стовариха на раменете му с такава сила,

че коленете му се подкосиха.

— Ей, Хънтър, к'во става?

Мислите на Джейк препускаха в главата му. Само преди минута се тревожеше, че го издирват, а сега се мъчеше да проумее, че току-що го бяха поканили на среща. Можеше да се справи с лошата слава, но момичетата бяха непозната територия за него. Той се стегна. Лорна беше поредното допълнение към дългия му списък от неща, за които не искаше приятелите му да узнаят.

— Кокал, момчета.

Гадняра вървеше до него. Той никога не гледаше право в очите, днес погледът му шареше повече от всякога.

— Къде беше цяла седмица?

— Имам ужасен късмет. В момента, в който не сме на училище, се разболявам.

— Така ли? — промърмори Гадняра.

— Имаш вид на болен — каза Големия Тони с лека загриженост.

— Нали няма да ми го лепнеш? Не искам да изгубя апетит.

Няма такава *вероятност*, помисли си Джейк, но тактично замълча.

— Е, това ли е всичко? — притискаше го Гадняра.

Джейк спря. Приятелите му направиха още няколко крачки, преди да забележат, че той стои на едно място. Само няколко дни далече от приятелите и беше осъзнал колко скучен живот водеха и колко по-добре беше без постоянните им глупости и незряло поведение. Но тонът на Гадняра го изненада.

— Какво искаш да кажеш?

Гадняра пусна пресилена, изкуствена усмивка.

— Нищо. Исках да кажа: това ли е всичко. Не прави ли нещо друго? Примерно, не летя ли нанякъде... с вашите?

Джейк присви очи, взирайки се внимателно в приятелите си. И тримата гледаха в различни посоки, но не в него. Училищният звънец удари и прекъсна напрегнатия момент.

— До по-късно — каза Джейк безцеремонно, обърна се и си тръгна.

Щом се отдалечи, Гадняра се обърна към другите.

— Видяхте ли, държи се странно. Казах ви, но вие не ми вярвате. Кълна се, че го видях да се качва в някакво летящо нещо оная вечер.

Нещо странно става!

Кокала се захили.

— Чухме те, все още смятаме, че си ненормален.

Гадняра потрепна от обида, докато те се смееха, а бузите му почервенияха от срам. Мразеше да е повод за каквато и да е шега и беше сигурен в това, което беше видял. Нещо странно се случваше с Джейк Хънтър и той щеше да разбере какво точно.

Джейк беше на тръни цялата сутрин, убеден, че някой от учителите или учениците щеше да го разпознае и да го обвини за отвлечането. Но нищо не се случи. Страхът му се смени от новия му образ на герой, когато се разнесе мълвата, че *той* беше спасил господин Фалконър. Разбира се успоредно с това циркулираше слухът, че именно той беше предизвикал пожара. Когато клюката тръгна, Джейк забеляза, че хората си шушукаха на групички и го зяпаха, но по-скоро с любопитни, отколкото с уплашени погледи. Сякаш беше някаква знаменитост. Не искаше да си признае, но усети, че би му било приятно да бъде известен.

Или пък скандално известен.

По-късно в часа по информатика Джейк започна с неудоволствие задачата, която му беше поставена — да проучи как малък, местен бизнес би могъл да се развие посредством електронна търговия.

И тогава една мисъл го връхлетя внезапно. Базилиск беше споменал, че произхожда от Канбера, Австралия. Джейк се напрегна да си спомни как беше казал, че се е наричал. Пръстите му потропваха по бюрото, докато се ровеше в паметта си, и когато вдигна очи забеляза, че Гадняра бързо отмести поглед. Джейк наклони монитора си, така че Гадняра да не може да го вижда. Приятелят му се опита да не реагира, но Джейк не пропусна да забележи, че лицето му се намръщи.

Бейкър, това беше. *Скот Бейкър*. Джейк написа името и мястото в Гугъл заедно с други ключови думи, които биха му помогнали да намери информация: АРМИЯ, ЗЛОПОЛУКА.

Търсачката разбърка огромната си база данни за части от секундата и показа над сто хиляди резултата. Само един съвпаднаше напълно с ключовите думи „Скот Бейкър Армия Злополука“. Джейк кликна върху него.

Появи се сканирана страница от вестник „Канбера Таймс“ със статия, която показваше снимка на млад войник в пълна бойна униформа. Заглавието беше: „Местен герой убит при странен инцидент“. Джейк се зачете нататък, но информацията беше непълна: явно ставаше дума за някакъв военна цистерна за доставки, която се беше преобърнала на пътя; войникът е бил премазан под нея. Това не помогна много на Джейк.

— Убит? — промърмори Джейк. — Нещо не е както трябва тук.

След като се увери, че учителят не беше зад гърба му, Джейк се върна към Гугъл, написа ключовите думи „Базилиск суперзлодей“ и натисна „Ентер“. След секунди се появиха няколко съответствия, но бяха все стари новини със заглавия от типа на: „Поредица от терористични атаки на мним блюстител на реда на име Базилиск“. Придружаващите ги истории не разкриваха много подробности, но казваха, че престъпленията все още не бяха разкрити.

Джейк щеше да затвори първоначалната статия, когато нещо привлече вниманието му: датата. Нещо, свързано с датата го притесняваше. Върна браузера назад към историята за Скот Бейкър. Погледът му беше привлечен моментално към датата, отпечатана в долната част на страницата — Бейкър беше умрял две години *след* статията, споменаваща мнимия злодей Базилиск.

Базилиск се беше появил дълго време преди злополуката в Австралия. Суперзлодеят отново беше излъгал Джейк.

Джейк беше чувал за кражбите на самоличност, когато един човек използваше името и адреса на друг и по този начин успешно отнемаше самоличността му, за да измъкне пари от кредитни карти и банкови сметки. Точно заради това баща му настояваше да унищожават всичко, преди да го изхвърлят. Дали по тази причина Базилиск беше взел името на мъртвец?

Джейк натисна мишката и изчисти статиите от екрана. Чувстваше се предаден, въпреки че част от него не можеше съвсем да разбере защо. В крайна сметка Базилиск беше суперзлодей — *предполагаше се*, че лъже. Но това малко предателство нарани Джейк повече, отколкото би искал да си признае.

Джейк огледа класната стая и видя един нов ученик да го зяпа. Дали беше разбрал какво беше направил Джейк? Джейк ставаше все по-параноичен. Дори и момчето да беше разбрало какво правеше той,

за него това нямаше да означава нищо. Ако Джейк не внимаваше, щеше да започне да се стряска и от собствената си сянка.

Звънецът за обедното междучасие освободи Джейк и той с изненада забеляза, че Гадняра изчезна в тълпата, без да каже и дума. Джейк почувства облекчение, защото в този момент нямаше желание да разговаря — прекалено много неща имаше на главата. Вместо да прекоси училищния двор, той предпочете да поеме към стола по мрежата от коридори в главната училищна сграда. Никой никога не минаваше по този маршрут. Но така щеше да избегне клюкарите и сочещите с пръст.

Когато и учениците, и учителите излязоха, стъпките на Джейк отекнаха по дългия коридор, който беше отрупан с табла за съобщения, плаката и отворени наполовина врати на класни стаи. Сградата беше стара, белите гипсови тавани бяха целите напукани и на тях просветваха флуоресцентни лампи.

— Хей, ти! — извика го някой отзад.

Джейк спря и се обърна. В края на коридора стоеше новия ученик от часа по информатика. Беше много по-дребен от Джейк, в ръце държеше отбранително купчина книги, а на лицето му беше изписано странно равнодушно изражение.

— Какво искаш, дребен? — каза Джейк грубо.

Въпреки ръста си, момчето беше озадачило Джейк. Дори хората, които го познаваха добре, биха се замислили, преди да го повикат.

Може би искаше автограф?

Момчето се запъти безстрашно към него.

— Ти си Джейк Хънтър.

Беше по-скоро изявление, отколкото въпрос. Джейк усети, как настръхна и очите му се свиха подозрително. Телефонът му завибрира в джоба — без съмнение Големия Тони и другите се опитваха да го открият.

— Кой пита? — попита Джейк, когато момчето се приближи.

— Значи ти си най-новият чирак на Базилиск?

При споменаването на името, кръвта на Джейк се смрази. Спомни си, че хлапето седеше до него, докато ровеше из интернет. Навярно оттам беше видял името.

— Изчезвай, гнидо! — каза Джейк и обърна гръб на момчето.

— О, не мисля така, Хънтър.

Джейк замръзна. Гласът беше станал по-дрезгав и той чу, как книгите се разпиляха по земята. Телефонът му продължи тихичко да вибрира в джоба му, той си пое дълбоко въздух и се обърна.

Хлапето ставаше по-високо и по-слабо. Ризата му се впи в тялото му, докато торсът му се стесняваше и увеличаваше. Ръцете и краката му сега бяха по-дълги. От удължените му пръсти се подаваха малки, извити нокти на хищник. Маратонките му се превърнаха в широки крака на влечуго. Пухкавата му кожа стана на петна и люспи, а главата му се превърна в нещо кошмарно — сориан, древен гущер с широки черни очи и дебел подут език, който се показваше от устата му. Само за секунди момчето се беше превърнало в двуметрово, вретеновидно влечуго, което стоеше прегърбено на два крака и извиваше тънката си опашка, за да пази равновесие.

Джейк направи крачка назад със смаяно изражение.

— Какво, по дяволите, си ти?

Човекът гущер отговори с глас, който сякаш дереше като шкурка.

— Сякаш не знаеш! Наричат ме Хамелеон и като теб притежавам някои... — езикът му се стрелна навън — ... таланти. И съм дошъл за теб! — посочи го Хамелеон с тънкия си остър нокът.

— Чакай малко — Джейк вдигна ръце, търсейки начин за бягство. — Мисля, че сме на една и съща страна.

Хамелеон се изсмя дрезгаво.

— Една и съща страна? Не се бъркай от външния ми вид, Хънтър. Аз съм от добрите! Двамата с Базилиск ми скроихте страхотен номер. Трябваше дори да се сприятеля с Блюстителите, а те не са особено приятна компания.

— Как ме откри? — Джейк се задъха. Въпросът беше безсмислен, но се опитваше да спечели време, докато оглеждаше коридора за нещо, което да му послужи като оръжие.

— Учените в Индия ни дадоха доста добро описание, русокоско. За Базилиск вече знаехме. Беше оставил обичайното — вкаменените тела и прах. Новият ти приятел е доста безмилостен. Взриви партньорката ми, когато саботирахме плана му.

Изражението на Джейк явно беше издало изненадата му.

— О, не си ли чул? Отдавна се знаем — откакто отвлече дъщерята на президента на САЩ. Трябваше по-внимателно да избираш другарчетата си, Хънтър. Заклел съм се да сломя Базилиск и

тъй като ти му помагаш, ще направя същото и с теб. Не знаем къде се крие Базилиск в момента, но когато засякохме скайкара във въздушното пространство тук и ти разруши бойния самолет „Тайфун“, разбрахме, че сме на прав път. Бърза справка с необичайните новинарски истории от типа на „Учител се подлага на психиатрично лечение, защото твърди, че негов ученик е светел и е запалил класната стая“ и открих училището. После трябваше да се уверя, че наистина си ти. Това, че използва публичен компютър, за да търсиш информация за Базилиск, беше толкова глупав ход, че не можах да повярвам на късмета си.

— Ти си просто един Шерлок Холмс — изпръхтя Джейк.

— И ето ме тук, за да те предам на правосъдието.

Хамелеон направи крачка напред. Ноктите му изтракаха по стария паркет. Джейк се напрегна и се втурна през отворената врата на близката класна стая. Мушна се под едно бюро точно когато Хамелеон влезе шумно в стаята и се хвърли върху бюрото извън погледа на Джейк.

Джейк спря да диша и усети ударите на сърцето си. Бюрата в класната стая бяха дълги и бяха събрани за групови занимания на малки острови наред стаята.

— Ще се правим на невидими, така ли? — изсъска Хамелеон.

Джейк чу слабо потропване на ноктите и бюрото над него се премести леко, когато Хамелеон застана върху него. Колкото се може по-тихо, Джейк се промуши през процепа между бюрата и се скри под друга група маси точно когато един люспест юмрук раздроби дървото и сграбчи въздуха на мястото, където преди миг беше стояла главата му.

— Знам, че си тук, Хънтър. Подушвам вонята ти!

Телефонът на Джейк отново завибрира, което му даде идея. Като последен отчаян ход можеше да се обади в полицията. Никой не го беше разпознал от снимката по новините, така че си струваше да предположи, че и полицията нямаше да се досети, и можеше да вкара този ненормалник зад решетките.

— Не можеш да се криеш вечно, Хънтър — подхвана Хамелеон. Джейк извади късмет, задето Хамелеон смяташе, че той още притежава суперсили, иначе щеше да натроши всички бюра и да го намери.

Джейк извади телефона си — палецът му посегна да набере номера на полицията. Но щом видя екрана, той се поколеба — беше получил три съобщения от Villain.net.

С трепереща ръка отвори първото: беше само връзка към някакъв уебсайт. Джейк едва се сдържа да не се удари по главата от собствената си глупост — телефонът му можеше да сърфира в мрежата. Защо не се беше сетил по-рано?

Треперейки, той натисна връзката и на екрана се появи умалена версия на Villain.net. Иконите бяха твърде малки, за да се видят ясно, но за Джейк беше без значение. Той насочи джойстика произволно към тях и започна да натиска.

Бюрото над него се отмести и героят скочи върху му. Ноктите му се появиха на ръба на бюрото, последвани от обърнатата му надолу глава. Той погледна право в Джейк и вертикалните му зеници си свиха ликуващо.

— Ето те. Тъкмо си останал без сили, предполагам?

— Пак пробвай — изръмжа Джейк, протягайки ръце, за да изстреля струя от... *нещо*. Но челюстта му се разтегна болезнено и от нея право към Хамелеон се изстреля черен рояк с ужасяващо жужене. Струята прекъсна и Джейк отвратно изплю безформената маса. Когато погледна към Хамелеон, му се догади. Беше издишал огромно количество мухи, които кръжаха около Хамелеон и се опитваха да го ухапят по люспестата кожа. Езикът на Хамелеон се изстреля навън и с две протягания погълна рояка.

Джейк беше раздразнен.

— Що за глупава суперсила беше това?

— Трябва да проявяваш повече старание какво избираш — изсъска Хамелеон с удоволствие.

Джейк се разгневи и усети, че дланите му се загреват. Той ги протегна отново с надежда. Този път произведе ослепителен изстрел, който се заби от долната страна на бюрото. Разумът стигна на Джейк точно колкото да се дръпне настрани в мига, в който масата над него подскочи към тавана, оставяйки огнена дияра. Хамелеон седеше върху нея, яздейки я през цялото време, преди да се вреже в плочките и да падне върху един шкаф. Купчини упражнителни тетрадки се разпиляха по земята.

Джейк се изправи, докато Хамелеон стенеше, избутвайки овъгленото бюро, което го беше притиснало. Докато Джейк успее да реагира, Хамелеон се изви като серпантина, скочи на крака и застана пред Джейк като победител в боксов мач.

— Не е зле — изсъска гущерът, изплювайки хращка кръв на пода.
— Но нека ти покажа нещо *наистина* впечатляващо.

Хамелеон се обърна. Опашката му се завъртя и започна да се удължава и да се увива около Джейк като боа. Ръцете на Джейк бяха притиснати плътно до тялото му и въздухът му излезе. С мощно движение Хамелеон вдигна Джейк от земята и го притегли към себе си.

— Само още малко да стегна и ще загубиш съзнание — предупреди Хамелеон и затегна хватката си, изтръгвайки още едно стенение от Джейк. — Не се тревожи, Хънтър, аз съм от добрите, така че няма да те разфасовам, както твоят господар уби моята партньорка.

— Каквото и да е направил, аз нямам нищо общо! — поде Джейк, като дишаше учестено.

— Искам да си отмъстя. Направил си лош избор, хлапе. Няма начин да се измъкнеш!

БАМ! Нещо тежко се сгромоляса върху главата на Хамелеон и го събори рязко, принуждавайки го да пусне Джейк. Той падна на колене и опашката му си върна обичайния размер. Джейк моментално протегна и двете си ръце напред и изстреля още един ослепителен светлинен заряд, с който помете Хамелеон от пода и го запокити през стъклото на прозореца право в бодливите храсти навън.

Джейк напълни дробовете си с въздух. Погледна към спасителя си. Гадняра стоеше с пожарогасител в едната ръка и втрещено изражение.

— По-добре да се омитаме оттук, преди това нещо да се е върнало. А после ще има *много* да обясняваш, приятелче.

РАЗКРИВАНЕ НА ПЛАНА

Сухото изпукване на юмрука на Кокала изкара Джейк от състоянието на полусън. Беше се приютил под едно дърво, докато дъждът шибаше клоните му. Гадняра, Кокала и Големия Тони стояха на разстояние от него, но не смееха да погледнат настрани.

— Все още не вярвам на нищо от това — изписка Кокала.

— Изобщо не ми пука — отвърна Джейк.

Гадняра беше измъкнал бандата от училище и им беше казал какво беше видял. Джейк попълни празнините, като тайничко се радваше, че най-после може да говори за случилото се. Но те го залях с въпроси и той започна да съжалява, че си е отворил устата. В крайна сметка, защо трябваше и те да се забавляват с Villain.net?

След това друга мисъл се промъкна в главата му. Хамелеон знаеше кой е той. Значи и Блюстителите знаеха. Домът му вече не беше в безопасност. Как щеше да обясни това на родителите си? Изпита силна тъга. Всичките тези пъти, когато се беше връщал от училище с лоши оценки, временно изключване и на няколко пъти със сърдитите родители на деца, които беше закачал — никога не беше изпитвал угризения.

Но сега изпитваше.

Сега осъзнаваше, че действията му щяха да ги наранят по начин, който беше дълбок и много личен. Новините щяха да ги съкрушат и да ги разстроят както никога преди. Какво ли щяха да направят? Да го изхвърлят от къщи? Да се откажат от него?

— Ти извънземен ли си? — попита Големия Тони със страхопочитание.

Джейк го погледна невярващо. Останалите се разсмяха.

— Това ми каза той! — изтърси Големия Тони.

— Извънземен? За това ли ме смяташ? Знаеш ли колко откачено звучи?

Смехът на Гадняра внезапно се изпари.

— Точно колкото това, че си се качвал в летяща кола или си се бил с някакво хлапе, което се е превърнало в гущер.

Усмивката на Джейк изчезна.

— Момчета, повярвайте ми. Това е нещо, в което не искам да се забърквате.

— Малко е късно. Не мислиш ли? — отвърна Гадняра, пристъпвайки нервно от единия крак на другия.

Джейк погледна право в тях. Отново обясни с въздишка:

— Вече ви казах. Аз съм това, което наричате суперзлодей — той трепна, осъзнавайки колко неубедително беше прозвучал. — Свалих няколко сили от интернет и отвляхох онзи собственик на галерия... — Той замълча.

Кокала и Големия Тони сякаш не се нуждаеха от допълнително убеждаване.

— Ти ли си бил? — каза Големия Тони със страхопочитание. — Еха, онзи банков обир...

Джейк се ядоса.

— Каква банка?

Големия Тони премига изненадано.

— Националната банка на главната улица беше ограбена оня ден. Майка ми ми беше отворила сметка там... чакай малко. Ти нищо не си ограбвал, нали?

— Не, не съм! Не съм бил аз!

Големия Тони го изгледа подозрително.

— Крадците взривили половината улица, но ченгетата ги спрели да не се измъкнат с пет милиона! Заради това всеки град в страната е в състояние на тревога. Навсякъде има хеликоптери, въоръжени полицаи...

— Аз извърших само отвличането — сопна се Джейк. — Това е *моята* претенция за слава!

Гадняра запази мълчание за миг, опитвайки се да вникне в нещата.

— Значи, онзи гущер хлапе, той супергерой ли беше? Затова ли те нападна?

— Да — сви рамене Джейк.

— И колко такива суперпичове съществуват?

— Много — избоботи един нов глас. Всички се обърнаха и видяха Базилиск.

— Какъв шантав костюм — каза Гадняра.

Очите под качулката на Базилиск лумнаха.

— Намесил си приятелите си, Хънтър?

Джейк се поколеба. Сякаш баща му го хокаше.

— Нямах избор. Гадняра тук ми спа... ъъ... помогна, когато един ненормалник ме нападна.

— Хамелеон. Чух, че е по петите ти, опитвайки се да ни открие. И както виждам се е справил добре. А ти си оставил пълна бъркотия зад себе си.

— Млъкни — изрепчи се Джейк и вдигна пръст към Базилиск. — Чух достатъчно за това от ненормалника. Не ме почвай и ти. Трябва някой да ми отговори на няколко въпроса.

Той чу, че момчетата от бандата рязко си поемат дъх в готовност за бой. Джейк очакваше Базилиск да го повали на земята с опакото на ръката си, да отприщи някаква сила по него или поне да изкрещи. Вместо това той скръсти ръце.

— Какво искаш да знаеш?

— Знаел си, че Хамелеон се е приближавал към мен?

— Затова ти изпратих съобщението на телефона. Силите, теглени от телефон, не са толкова мощни, колкото обичайните, но са по-добре от нищо. В противен случай сега щеше да си в ръцете на Хамелеон.

— И щеше ли да дойдеш да ме измъкнеш? — попита Джейк, въпреки че вече знаеше отговора.

Базилиск не обърна внимание на въпроса.

— Силите ти щяха да са изчезнали досега. Все още работим за отстраняване на недостатъците при ползването на мобилната технология. За наш късмет Хамелеон не е наясно с този модерен подход към суперсилите. Такива като него наричаме Първични.

— Първични?

— Тези, които са добили силите си по естествен начин, а не чрез сваляне.

— Като теб. Той каза, че иска да те види мъртъв.

— Още ли? Той е страховит враг и, предполагам, е бил внимателен с теб, за да може да разбере доколко представляваш

заплаха. Следваща ви среща ще бъде далеч по-нецивилизована. Но точно сега имаме по-важни неща за правене. Ела!

Гадняра пристъпи напред.

— Откъде мога да сваля тези сили?

Джейк се намръщи и застана пред него.

— Почакай, ами семейството ми?

— Какво за семейството ти? — промърмори Базилиск.

— Ако Хамелеон ме проследи, ще разбере къде живея. Искам да съм сигурен, че няма да нарани семейството ми.

— Семейството ти е в безопасност.

— Откъде знаеш?

— Блюстителите не убиват невинни хора. Работата им изисква да се стараят обществеността да не разбира за суперсилните. Тайната не би се запазила, ако те я обсъдят с родителите ти.

Джейк не отстъпваше, не знаеше дали да му вярва. Базилиск тръгна напред и го сграбчи за ръката. Джейк се опита да се изтръгне, но злодеят беше твърде силен.

— Ами те?

Базилиск хвърли поглед към тримата приятели.

— И те могат да дойдат. Следващата стъпка ще бъде съвместна мисия. Ако искаш компания, не виждам защо да не вземеш някои вещи за *еднократна употреба*? Хванете се един за друг!

Гадняра се изсмя.

— К'во? Да се държим за ръце? Ти за к'ъв ме мислиш?

Базилиск се наведе заплашително над него.

— В момента си просто един *изпълнител*. Хващайте се за ръце, или оставате!

Големия Тони хвана ръката на Кокала. Кокала му хвърли отровен поглед и го отблъсна, вместо да го хване за рамото. Джейк се протегна и сграбчи рамото на Гадняра.

— Защо правим това?

— Проследили са скайкара, затова повече не можем да го използваме. Налага се да се телепортираме до базата.

Малко преди да се телепортират, на Джейк му се стори, че видя буреносните облаци на хоризонта внезапно да сменят посоката и да образуват фунията на торнадо. Изведнъж той си спомни Доктор

Темпест и неговата машина за климат. В този момент наред гората изтрещя гръмотевица и петте фигури изчезнаха в мигновен проблясък.

Няколко секунди по-късно те се появиха в тъмния хангар на Базилиск, олюлявайки се леко от внезапния пристъп на гадене. Големия Тони не успя да се удържи и падна на колене, повръщайки до стената. Това продължи известно време.

Джейк бързо отмести поглед и съзря ядрената сонда. Металното гнездо на върха на съоръжението беше завършено и се виждаше, че е предвидено нещо да се закрепва към него. Най-вероятно бомбата.

— Следвайте ме! — каза Базилиск и се запъти към командния център. Останалите го последваха с широко отворени очи, освен Големия Тони, който бършеше устата си в ръкава и вървеше на разстояние, свел поглед към земята.

— Исканията ни за откуп бяха приети — съобщи Базилиск гордо. — Получихме плащането и върнахме украинеца на семейството му. — Той се завъртя и Джейк усети, че го наблюдава. — Жив и невредим, преди да си попитал.

— Добре. — На Джейк му олекна, че Базилиск не беше променил плана. След това си спомни, че украинецът беше видял лицето му. Ако го разпознаеше, щеше да е проблем. Базилиск явно прочете мислите му, защото размахна пръст предупредително.

— Милостта е твоята слабост, Хънтър. Безполезно е да притежаваш такива черти.

— Ще го запомня.

Те влязоха в командната кабина и тримата приятели на Джейк зяпнаха.

— Като във филм за Джеймс Бонд е! — прошепна Големия Тони.

— От нискобюджетните — промърмори Джейк.

— Трябва да свършим две задачи този следобед, ако ще стартираме главната операция — обясни Базилиск.

— А каква е главната операция? — прошепна Гадняра.

— После ще ти кажа — отвърна Джейк.

Базилиск включи сателитна карта на света.

— Първата задача е да се придружи един експерт по дълбоко сондиране, който е предложил услугите си, на определена цена

разбира се, до бреговете на Персийския залив. — Картата се смени със снимка от въздуха на петролна платформа край бреговете на Обединените арабски емирства. — Това е проста операция по изваждане. — Той се обърна и погледна Джейк. — Или поне беше, преди да привлечеш вниманието на Блюстителите. Сега съществува рискът там да изчаква нападателен отряд.

Джейк се намръщи, засрамен, че Базилиск го беше изложил пред приятелите му за втори път.

— Може би, ако ме беше предупредил отрано, това нямаше да се случи. — Наложил си да се успокои. — И какво ще правим?

— Аз ще се разправам с тях. Ти и твоите лакеи имате много по-важна задача.

Това прозвуча съмнително. При положение че непрекъснато се оплакваше от немарливостта на Джейк, сега Базилиск му поверяваше нещо важно? Освен ако не беше поредната лъжа, както псевдонимът Скот Бейкър. Може би беше опасно и Базилиск не искаше да рискува собствения си живот? Недоверието на Джейк към злодея нарастваше и той не можеше да се отърси от чувството, че събитията все повече излизаха от контрола му.

— Ще заминете за Москва, Русия. По-точно до Червения площад и ще се срещнете с този човек.

Той плъзна сателитната карта на север и се спря на Москва. Отстрани на екрана се появиха няколко снимки. Изобразяваха един и същ човек, сниман на различни места. Беше на средна възраст и плешив. На носа му бяха закрепени тъмни, дизайнерски очила, а на врата му висяха няколко реда ланци.

— Кой е той?

— Името му не е важно, а и то се променя на всеки две седмици. Просто запомнете лицето, така изглежда в момента. То също се променя. Той ще ви очаква. Когато се срещнете, дайте му това куфарче.

Базилиск махна към един от техниците и той донесе плоско, черно куфарче. Базилиск го отвори и устите на момчетата увиснаха. Беше пълно с пачки банкноти.

— Откупът? — попита Джейк.

— По-голямата част. Поне каквото кръвосмучещите сондаджии не изсмукаха от мен. Точно един милион и половина.

Базилиск хвърли поглед към Гадняра, който посегна към парите.

— Не си и помисляй! Дайте му парите и той ще ви даде експлозива. После се телепортирайте обратно тук.

Гадняра избърса потните си длани в дънките. Хрумна му една идея.

— Ако ще трябва да ходим с Хънтър, ще получим ли и ние някакви суперсили?

Базииск се разсмя.

— Силите са за тези, които смятаме за достойни. Вие сега сте негови наемници и можете да се забавлявате с този факт.

Суперзлодеят отиде при купчина дълги, зелени сандъци, номерирани с печат отстрани. Отвори единия, разкривайки таен оръжеен запас.

— Оръжия! — изпищя Кокала, чийто глас отново беше изтънял.

— Много специални оръжия — каза Базииск и извади едно от тях. — Мое малко изобретение. Наричам ги пушки със смола.

Злодеят насочи пушката към Големия Тони и стреля почти от упор.

Снегът падаше и заличаваше линията между земята и хоризонта. Вече беше натрупал поне двацет сантиметра около ботушите на Джейк и той трябваше да потропва с крака, за да се стопли. Никое от момчетата не беше облечено подходящо за толкова студено място. Базииск им беше раздал ръкавици, чисто черни униформи и съответните черни палта, които стигаха до коленете им и покриваха пушките със смола. Това обаче не ги топлеше особено.

Големия Тони потърка ребрата си. Все още го боляха от изстрела на Базииск. Пушката беше изстреляла гъста, лепкава топка, която се беше разпростряла по гърдите му, обхващайки цялото му тяло, и го беше приковала на пода като муха в кехлибар. Демонстрация на мощното, но не и смъртоносно оръжие, беше пояснил Базииск.

След това беше завел Джейк до компютърния терминал, за да може да избере силите си, и го инструктира как да ползва уменията да се телепортира.

Ако Джейк докоснеше другите, те щяха да се телепортират с него. Оставаше му само да прочисти съзнанието си и да мисли за мястото, където искаше да отиде. Не само името — трябваше да има

ясна представа къде се намира това място по света и как точно изглежда. Базилик му беше показал снимки на тихи странични улички близо до Червения площад. Беше опасно внезапно да се появи наред известния площад, където със сигурност щеше да има полиция, пешеходци и туристи с фотоапарати.

И ето ги вече в Русия. Големия Тони не се чувстваше добре и повърна отново в момента, в който се появи на заснежената улица. Но Гадняра и Кокала си размениха поздрави.

— Супер! — изкрещя Кокала.

— Велико, Хънтър! — изсмя се Гадняра със задоволство.

Джейк трябваше да ги накара да млъкнат. За щастие бяха пристигнали незабелязано, а Червеният площад беше съвсем наблизо.

Започваше да се смрачава и уличните лампи светнаха, но площадът все още беше пълен с хора. Размерът на площада сам по себе си ги изненада. Простираше се на триста и трийсет метра дължина и почти седемдесет на ширина. Беше *огромен*. В единия край, на североизток, се издигаха великолепните, многоцветни кубета с формата на лук на катедралата „Св. Василий“. Джейк нямаше представа за името ѝ, но трябваше да признае, че окъпана от светлината на прожекторите и покрита от падащия сняг, изглеждаше впечатляващо.

Катедралата му помогна да се ориентира. Според инструкциите на Базилик осветената квадратна сграда беше мавзолеят на Ленин — гробът на един от най-известните лидери на Русия. Опашки от хора се редяха, за да влязат в гробницата и да видят изложеното балсамирано тяло.

От другата страна на площада стоеше самотна фигура и ги чакаше. Облечен в дебело черно палто и с фигура на слон, мъжът остана невъзмутим, когато Джейк и екипът му тръгнаха към него.

Пръстите на Джейк стиснаха здраво дръжката на куфарчето. Носеше страшно много пари, а хората биха направили големи глупости за такава сума. Откакто се бяха телепортирали, Гадняра и Кокала говореха непрекъснато как да откраднат парите и да избягат.

Типично за Гадняра, помисли си Джейк, забрави невероятния факт, че се беше телепортирал от тропически остров в Москва с едно мигване. Всичко това престана да съществува в момента, в който Гадняра беше съзрял парите.

Бяха прекосили половината площад, когато Джейк осъзна, че приятелите му бяха потънали в мълчание. Изведнъж усети силно ръгване в гърба с приклада на пушка. Гадняра прошепна в ухото му.

— Съжалявам, приятел. Нищо лично.

Джейк изсъска под носа си.

— Това не е смъртоносно оръжие, тъпако.

— Ще те залепя на място, супермомче, а ако и тримата стреляме, адски ще те заболи.

Джейк спря и мълчаливо обмисли ситуацията. Гадняра стана нетърпелив и притисна приклада в гърба му, за да подсили ефекта.

— Просто продължавай да си вървиш, мини покрай тоя Франкенщайн, все едно не сме тези, които търси.

Джейк беше принуден да тръгне встрани от огромния мъж, сякаш бяха поредната група туристи. Гадняра го водеше по продължението на гигантската сграда пред тях, на северозапад, по посока на осветения с прожектори исторически музей. Върху него беше полепнал чисто бял сняг; самотното златно кубе стърчеше нагоре и цялата сграда приличаше на сватбена торта.

— Стой мирно сега и не се опитвай да използваш някоя от ония твои сили, ясно ли е?

На Джейк му мина през ума да се телепортира, но си спомни думите на Базииск, че отнема време силата да се зареди отново, за да може да я ползва. Освен това не искаше да се изложи и да се върне при Базииск с празни ръце.

— Мислех, че сме приятели! — процеди Джейк през стиснати зъби. Огледа се наоколо за възможност за бягство, но имаше прекалено много туристи, за да използва силите си.

— Приятелството е странно нещо, нали? Искам да кажа, кой приятел ще скрие факта, че притежава суперсили? Отговорът е — тоя, който не си заслужава. Ти просто не ставаш за приятел, нали?

Джейк усети слепоочията си да пулсират. Не можеше да повярва, че приятелят му го обираше. Бившият му приятел, поправи се той.

Неколцина гледащи лошо, въоръжени полицаи стояха пред музея, шегуваха се и разтриваха ръце, за да се стоплят. Гадняра потърси начин да ги избегне и бутна Джейк към широка улица, пълна с коли, но свободна от туристи.

— Сега спри! Пусни куфарчето и ще те оставим тук с Дебелия Тони.

— *Големия* Тони! Защо пък с мен? И аз имам право на дял!

— Виж какво, Гадняр, най-добре си върви. Ще забравя, че си се опитал да ме ограбиш — каза Джейк с глас, треперещ от омразата, която внезапно беше изпитал към бившия си приятел.

— Дай ми го! — Гадняра дръпна куфарчето, но Джейк го държеше здраво. — Предупреждавам те, Хънтър!

Джейк се завъртя бавно, очите му станаха червени, сякаш някой му беше сложил цветни филтри. Промени се цялото му възприятие — виждаше ясно през дрехите на Гадняра и най-малките енергийни струйки, които протичаха по тялото му и се трупаха в мозъка му, който приличаше на мравуняк. Джейк нямаше време да се чуди.

Гадняра остана с отворена уста от демоничния вид на Джейк — кожата му беше бледа като снега, а очите му светеха в червено. Ръката на Гадняра увисна и насочи пушката към земята. Той долови ужасен глас зад рамото си и дълбоко в съзнанието си разбра, че беше на Кокала.

— Застреляй го! Бързо!

Мозъкът на Гадняра проработи отново и той вдигна пушката точно в мига, в който Джейк му се нахвърли.

От ръката му излязоха сребърни концентрични кръгове и се разпростряха около Гадняра, като го замразиха на място. Беше заобиколен от глава до пети с многобройни, пулсиращи обръчи. Гадняра изкрещя; силата на пулсирането нарасна до момента, в който въздухът се взриви навътре и дори падащият сняг беше засмукан на мястото, където *беше* стоял Гадняра.

Червената мъгла се вдигна, оставяйки Джейк в пълен шок. Той се взираше в собствените си ръце.

— Какво му направи? — изкрещя Кокала, отдръпвайки се назад. — Уби го!

Джейк нямаше представа дали го беше убил, но внезапно си спомни, че Кокала беше подкрепял предателството на Гадняра. Той вдигна заплашително ръце към него.

— Защо не разбереш сам? — изръмжа Джейк.

Очите на Кокала се разшириха като чинии. Той хвърли пушката на земята, обърна се, подхлъзна се по заледения сняг и побягна с

всички сили. Джейк въздъхна дълбоко. Щеше да е забавно да види как Кокала ще се оправи в Русия без пари, паспорт и каквито и да е познания по езика.

Джейк осъзна, че Големия Тони стоеше до него и се присмиваше на Кокала, който падаше и се пързеляше, докато бягаше.

— Ха-ха! Виж го! Нещастник!

Джейк се обърна към него. Очите му бяха станали отново нормални. Големия Тони спря да се смее и когато видя мрачния поглед на Джейк, вдигна ръце да се предаде.

— Нямах представа какво са намислили. Кълна се! Искаха да ме оставят с теб, не помниш ли? Дори ме нарекоха дебел!

— Да вървим. *Веднага!* — изръмжа Джейк.

Те поеха обратно към Червения площад и към якия мъж, който изобщо не беше помръднал. Джейк едва стигаше до широките му рамене. Той посочи куфарчето.

— Нося парите.

Здравеняка кимна леко и тръгна. Без да разберат какво да направят, Джейк и Големия Тони го последваха към катедралата. Когато се приближиха, Джейк забеляза малка улица до нея, където чакаше черна лимузина със запален двигател. Мъжът почука на стъклото и то се смъкна с леко свистене. Вътре седеше мъжът от снимките на Базилиск. Огледа Джейк от горе до долу и заговори със силен руски акцент.

— Ставате все по-млади. Носиш ли парите?

Мъжът взе с окичените си със златни пръстени ръце куфарчето, което Джейк му подаде. Щракна ключалката и небрежно прегледа пачките, след което кимна със задоволство. Обърна се отново към Джейк.

— Кажи на шефа си, че както обикновено беше удоволствие да работя с него. Стоката е в багажника. Не се тревожи, аз на практика притежавам полицията тук. Никой няма да те безпокои.

Джейк беше трепнал при думата „шеф“ и реши, че ще трябва да си изясни нещата с Базилиск, щом се върне. Момчето кимна бързо на мъжа и отиде отзад при багажника на лимузината, който се отвори автоматично.

Вътре имаше черна раница. Джейк внимателно дръпна ципа и двамата с Големия Тони дълго се взираха вътре. Бомбата беше с

формата и размерите на футболна топка с няколко щифта, които излизаха от нея и я крепяха да не се преобърне. От едната страна имаше изход, където най-вероятно се включваше детонаторът. Нямахме електронен екран с модерен брояч, както бяха виждали по филмите. Едно нещо беше ясно — отстрани на устройството имаше познат жълт предупредителен знак, изобразяващ три триъгълника, излизащи от малък кръг: символа за радиация.

Джейк току-що беше купил атомна бомба.

След това познат шепнещ глас, идващ изотзад, го накара да изпита ужас.

— Горе ръцете, Хънтър! Или този път няма да ти се размине!

ОБРАТНО В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА

Оранжевото слънце стоеше на хоризонта като презряла кайсия. Огромно на фона на пустинята, то потъна зад пясъчните дюни на Обединените арабски емирства и на още по-далечната Саудитска Арабия. Базилиск не съзерцаваше небесното шоу, а извисяващата се петролна сонда, която стоеше в спокойните води на Персийския залив. От комина излизаше огнена струя — гореше отпадната газ и служеше за светлинен сигнал.

Базилиск прелетя ниско над водата. Трябваше да се приближи до платформата крадешком, тъй като въоръжени кораби постоянно патрулираха във водите за пирати и терористи. На този етап от операцията той не искаше да възникнат никакви проблеми и затова сам беше поел вероятно най-опасната част от плана. Ако Доктор Темпест го беше предал, то Блюстителите биха нападнали именно тук. Единственото, което Хънтър трябваше да направи, беше да плати на руската връзка и да се върне в базата с бойната глава. Това си беше почти като да отиде до магазина за сладки.

Видя пред себе си площадката за хеликоптери, която се подаваше отстрани на сондата. Спусна се близо до масивните стоманени подпори на конструкцията, след което се издигна вертикално и се приближи към площадката за кацане отдолу.

Рубен Карлис беше холандски учен, специалист по дълбоко сондиране. Той беше планирал и водил много успешни операции за големи петролни компании по света и имаше репутацията на човек, който можеше да дълбае във всичко. С него се беше свързал мистериозен човек, който беше склонил да плати неприлично голяма сума за услугите му с единственото условие да запази съществуването на работата в тайна. За него това не беше проблем — повечето си сделки на Рубен сключваше под булото на секретността. Сондирането за петрол и газ беше безскрупулен бизнес за милиарди долари.

Той крачеше напрегнато напред-назад до затворената врата на асансьора, който водеше към основните платформи на петролната

сонда. Жегата беше задушаваша и той беше само по риза с къс ръкав и бермуди, които стигаха до кокалестите му колене. Беше притиснал кожена чанта към гърдите си и наблюдаваше небето. Не виждаше никаква следа от хеликоптера, който трябваше да го вземе. Той сведе поглед и с изумление установи, че Базилиск се издигаше от едната страна на сондата като ангел на смъртта със скръстени ръце и веещо се наметало. Здрачът затъмняваше още повече силуета му и единственото, което Рубен видя, беше чифт светещи, електриковосини очи.

Логическият ум на Рубен се мъчеше да проумее как мъжът пред него очевидно летеше. Не ставаше дума за някакви жици, а пък човешкото летене просто не беше възможно. Навярно беше някаква сложна оптическа илюзия. Но за какво му беше всичко това?

— Рубен Карлис, ела с мен!

Рубен се огледа объркано. Къде трябваше да ходи? Моментално стана подозрителен дали не беше някаква клопка.

— Първо възнаграждението ми.

— Преведено е директно в швейцарската ти банкова сметка според инструкциите. Ако трябва, провери, но побързай.

Рубен не изпускаше нито за миг от поглед фигурата, която се носеше по невъзможен начин във въздуха около площадката за кацане. Протегна се към чантата си и извади мобилния си телефон. Набра един от запаметените номера, насочен към автоматизираната система на банката. Вкара номера на банковата си сметка и паролата и един механичен глас потвърди, че балансът по сметката му се е увеличил значително. Той затвори и се обърна към Базилиск с преоткрито уважение.

— Значи имаме законна сделка! Благодаря. Как ще пътуваме?

Хор от мощни звуци клик-клак привлече вниманието им. Той беше произведен от зареждането на дваисет далекобойни пушки. Рояк от червени точки обсипа Базилиск — мерниците с лазерно насочване на Блюстителите, които се материализираха около площадката за кацане. Петима от тях бяха заели позиции със снайпери върху мостика на сондата, която се извисяваше над тях.

Ръцете на Рубен се вдигнаха рязко нагоре и той се огледа с ужас.

— Не стреляйте! Не стреляйте! Нямах представа кой е той?

На площадката проехтя глас по усилвател.

— Базилиск, слез на платформата и сложи ръце на тила!

Базилиск беше заобграден. Той падна на колене. Блюстителите, облечени от глава до пети в черно, пристъпиха по-наблизо, без да отместват оръжията си от мишената.

— Всичко приключи, Базилиск — изръмжа мускулест китаец с черни сержантски нашивки на ръкава си. — Предадох те собствените ти хора. Това сигурно трябва да е първият път, когато Съветът ни се обажда с добри новини. Трябва да си направил нещо наистина безумно, че да ги ядосаш. Остров Дябло те очаква. Една приветлива и удобна килия само теб!

Базилиск наведе глава и видя Рубен, който се оглеждаше наоколо като животно в капан.

— Най-добре залегни на платформата — прошепна му Базилиск. Рубен го погледна въпросително. — Направи го... Веднага!

Ужасът от случващото се беше накарал краката на Рубен да омекнат, така че не му беше трудно да се строполи по лице. В момента, в който беше на земята, Базилиск се хвърли към краката му.

— Днес, господа, няма да дойда с вас. Имам друг ангажимент.

Както беше предположил, Блюстителите се поколебаха дали да стрелят. Бяха в кръг около него и рискуваха да застрелят колегите си отсреща.

— Застреляйте го! — извика сержантът, а Базилиск разпери ръце.

Снайперистите първи откриха огън. Куршумите минаваха право през злодея, сякаш беше фантом и отскачаха от площадката. Блюстителите около него се прицелиха внимателно и стреляха. Изстрелите отново минаха през него, без да го наранят. Един от куршумите на войниците закачи ръката на колегата му отсреща и бликна кръв.

От тялото на Базилиск изригна ослепителна светлина и кожата му се напука, сякаш беше от гипс. Войниците закриха очи. Рубен покри главата си с две ръце...

Базилиск експлодира.

В различни посоки се разхвърчаха стрелички, които уцелиха всички Блюстители. Те се врязаха в краката на някои от тях и ги повалиха на платформата в агония, преди отровата на върховете им да подейства. Други се олюляха на ръба и паднаха от трийсет метра

височина в залива. Стреличките уцелиха дори снайперистите, които бяха високо на мостика и те се сгромолясаха с тъп звук върху платформата.

Всичко приключи за секунди.

Рубен надникна изпод ръцете си. Всички около него бяха покосени. Чу стенания, но беше убеден, че повечето са мъртви.

Базилиск политна от скривалището си под площадката и се приземи на платформата със силно тупване.

Вдигна някакво малко, кръгло устройство, което лежеше пред Рубен. Натисна един бутон и във въздуха се появи призрачен негов триизмерен образ, който веднага изчезна.

— Холографска примамка — каза Базилиск с нотка на гордост. — Не е зле, а?

Беше се скрил под площадката и беше оставил образа да заеме мястото му, в случай че бъде предаден. Беше предвидлив ход. Щеше да се разправи с Темпест съвсем скоро, но в момента имаше по-важни планове.

Гласът на Рубен потрепери.

— Ти... ги уби?

— Имаха лош ден. Стрелички с отровни върхове. Щях да им сложа експлозиви, но цялата петролна платформа щеше да се взриви до небето. Това щеше да привлече твърде много внимание.

Рубен усети силно стискане около китката и беше изправен на крака.

— Беше ти платено за услугите. Те започват сега. Тръгваме!

Рубен все още беше объркан. Огледа се за приближаващ хеликоптер.

— Как?

— Ще се телепортираме. Чувството е много неприятно — подхвърли Базилиск с весела нотка.

Цялото тяло на Джейк се напрегна и той се обърна. Големия Тони вече беше вдигнал ръце във въздуха и трепереше едновременно от студ и страх. Млад мъж малко над двайсет, с бледо лице и мастиленочерна коса, ги гледаше невъзмутимо. Видът му беше непознат, но гласът на Хамелеон не можеше да бъде сбъркан.

— Не можа ли де си избереш не толкова грозно лице? — попита Джейк с по-твърд глас, отколкото го усещаше.

— Какъв си шегаджия, Хънтър. А като си помисля, че майка ти те намира за чаровен.

— Майка ми? Само да си...

— Не си в позиция да ме заплашваш. Посетих семейството ти. О, не се безпокой, те са много добре. Всъщност те са по-добре сега, когато нямат безразсъден, арогантен син, за когото да се притесняват.

Джейк си прехапа езика. Въвличането на родителите в спора беше стара психологическа игра от училищните дворове, която винаги дразнеше децата. Знаеше, че не трябваше да вярва на нито една негова дума.

— Как ме проследи?

— Заради теб, Съвета на злото и тази атомна бомба съм доста зает. Жалко, че не ми присъждат въздушни километри. По следите съм на бойната глава от доста време и в момента, в който един информатор ни каза, че Базилиск планира голяма експлозия... е, знаех откъде можеше да купи бомба за *тази цел*. Затова дойдох право тук, след като се измъкнах от локвата кръв и стъклата, в които ти ме остави в училището. Да знаеш, че не си единственият, който може да се телепортира.

Огромният руски гард, който чакаше търпеливо пред лимузината, се обърна и раздразнено се сопна на Джейк.

— По-бързо, взимай си пакета.

Джейк се намръщи.

— Той не те вижда?

— Нито пък ме чува. Още едно от *многобройните* ми умения. Опасявам се, че играта приключи. Ще те отведе.

— Къде? В затвор за суперзлодеи ли?

— Не си ли чувал за затвора на остров Дябло?

Джейк явно беше погледнал неразбиращо, защото Хамелеон се озъби като хищник.

— Явно не си! Може би Базилиск е пропуснал да спомене това, както и *много* други важни неща. Е, тогава, те очаква изненада. Не дават снизходителни присъди на такива като теб.

— Той ме принуди да дойда с него! — изциври Големия Тони.

Идеята за затвор не беше хрумвала на Джейк. Не се беше замислял за последствията от действията си. Въпреки че и преди беше загазвал, никога не си беше представял затвора като последствие и най-вече сега, когато беше суперзлодей. Дори когато се забърка в отвличането, никога не му мина през ума какво можеше да му се случи, ако го хванат. Повече от всичко се притесняваше какво ще каже Базилиск.

При положение че имаше суперсили, той знаеше със сигурност, че няма да прекара и миг в килия. Не се поколеба. Грабна раницата от багажника и полетя — изстреля се към буреносните облаци с такава скорост, че дори не успя да зърне изражението на Хамелеон.

При тази скорост усещаше снежинките като камъни върху лицето си, но тежестта на раницата го забавяше. Плътният ядрен материал беше далеч по-тежък от тялото на украинеца, когато трябваше да го качи на покрива.

За миг си помисли дали беше редно да изостави Големия Тони, но пък така нареченият му приятел бързо се беше отрекъл от него в пристъп на страх. Коровосърдечието обаче надделя и Джейк бързо забрави за него. Всъщност, скоростта, с която тримата му единствени приятели го бяха предали, съблазнени от пари или застрашени от опасност, го беше изненадала.

Още по-зле — единственият, който не го беше предал, беше безскрупулният суперзлодей Базилиск. Само го беше лъгал.

Покрай Джейк премина огнена струя. Той се завъртя и нахлузи презрамките на раницата на двете си ръце, след което се осмели да погледне надолу. Усети замайване от въртенето на земята. Видя Големия Тони, който зяпаше нагоре към него. Хамелеон вече летеше по петите му и беше преминал половината разстояние до него. Супергероят изстреля още един огнен сноп от протегната си нагоре ръка, но той се разпръсна.

Колкото повече се издигаше Джейк с допълнителната тежест, толкова по-бавно се движеше. Значи преследването с Хамелеон в облаците не беше добър избор. Ето защо Джейк се наклони рязко към земята и се насочи към река Москва. Маневрата обърка преследвача му. Той го последва с голям завой, което помогна на Джейк да увеличи преднината си.

Понесе се ниско над реката и беше благодарен за снежния воал и здрача, който беше надвиснал над водата. Надяваше се никой по реката да не го види — не му трябваше полицейска гонитба като капак на всичко останало. Увеличи скоростта си само като се протегна напред. Сега се движеше толкова бързо, че като взе завоя на реката, заприлича по-скоро на някоя от игрите с автомобилна надпревара. Бързият поглед назад му разкри, че Хамелеон го настигаше бавно. И двамата бяха толкова ниско над водата, че въздухът след тях образуваше диря като от моторница по повърхността ѝ.

Джейк се промуши между корабите и мина под един мост. Имаше странното усещане, че силите му за телепортиране са почти заредени отново. Трябваше да издържи още няколко секунди. Премина през тесен S-образен завой. Когато излезе от острата извивка, пред погледа му се изпречи огромен товарен кораб. Джейк се стегна и се хвърли с всички сили настрани, но едва успя да се измъкне във въздуха. Размина се с корпуса на кораба на милиметър, но беше толкова близо, че катарамата на колана му остърга кораба от едната страна и се разхвърчаха искри. Джейк усети топлината от триенето близо до корема си.

Беше избягал от преследвача си, но знаеше, че е въпрос на време Хамелеон да се появи отново. Съжаляваше, че не беше свалил някоя и друга подводна сила, за да избегне преследването.

Реката отново зави рязко наляво и се шумгуна под още един мост. Докато се приготвяше да се телепортира, представяйки си подземния хангар на Базилиск, той внезапно усети някаква тежест да тегли крака му и скоростта му намаля.

— Не толкова бързо, Хънтър! Ако ти тръгнеш и аз идвам!

Джейк не можеше да се телепортира заедно с героя, който го държеше, защото така щеше да го отведе право в тайната главна квартира. Всъщност откъде Хамелеон знаеше, че възнамерява да се телепортира. Да не владееше телепатия?

— Предай се, Хънтър — каза Хамелеон. — Няма да те пусна!

Джейк стовари петата на другия си крак върху пръстите на врага, но сякаш удари върху гума. Хамелеон дори не трепна.

Появи се нов мост, с натоварен трафик и на Джейк му хрумна идея. Смени посоката. Хамелеон се опита да хване Джейк по-здравос

другата си ръка. Героят беше дотолкова решен да се задържи за Джейк, че не забеляза колко рязко бяха слезли надолу.

Джейк профуча над моста с висящия зад него Хамелеон, който едва не се размаза в парапета. Хамелеон въздъхна с облекчение, което бързо се превърна в изумление, когато осъзна, че Джейк летеше ниско над движението по моста. Хамелеон чу настойчивия клаксон на един камион и се обърна точно на време, за да види, как огромното превозно средство с осемнайсет колела го поглъща.

Джейк усети, че Хамелеон разхлаби хватката си и в същия миг чу ужасяващ шум от разбити стъкла. Хамелеон се блъсна в камиона като буболечка. Джейк не забелязваше и следа от героя, само порой от стъкла, посипващи превозните средства от двете страни. Камионът удари спирачки със свистене на сгъстен въздух и стържещия шум на горящи гуми. Пешеходците на моста видяха огромното возило, което застана напречно на десетина коли, а ремаркетото му се изви под остър ъгъл.

За щастие вниманието на хората беше приковано към катастрофата и не поглеждаха нагоре. Никой не забеляза, как Джейк се изстреля директно към облаците. Суматохата от трафика и автомобилните клаксони заглуши лекия пукот, когато Джейк се телепортира — без приятелите си, но с атомна бойна глава.

Хангарът беше слабо осветен, когато Джейк се появи. Той се олюля на разтрепераните си крака и внимателно постави раницата на работната маса, за да не я изпусне. Беше убеден, че бомбата нямаше да се детонира от най-малкото почукване, но не знаеше как ще реагира след телепортиране от над десет хиляди километра.

Джейк почака гаденето да отmine и се запъти към коридора, водещ към командния център. Чувстваше се уморен и раздразнен, когато си спомни думите на Хамелеон. Суперглупакът беше говорил с родителите му и Джейк не можеше да се отърси от мисълта, че Хамелеон им беше направил нещо лошо.

Като приближи към командния център, той осъзна, че обичайният шум от оперативната дейност не се чува. Все пак той успя да долови слабо гласа на Базилиск.

Обзет от любопитство, Джейк се промъкна по коридора и замръзна, когато вратата автоматично се отвори. Базилиск стоеше с гръб към него и явно не беше чул отварянето на вратата. На екрана имаше осем отделни изображения и от всяко надничаше различна личност. Джейк виждаше екраните под ъгъл и затова чертите им бяха размити. Все пак забеляза сбирката от странни физиономии. Беше ясно, че които и да бяха на екрана, не бяха доволни от Базилиск, който нервно се местеше от крак на крак. Джейк влезе на пръсти в помещението и се скри под близкото бюро.

— Съветът те предупреди, че това не е препоръчително, Базилиск — избоботи мрачният глас на една от фигурите. — Не че твоето мнение вече има значение. И не съм съгласен. Хънтър надмина твоите предвиждания.

Джейк подскочи, когато споменаха името му. Кой бяха тези хора и защо говореха за него?

— Не си получил одобрение да наемаш помощници! Още повече него! Това е пряко нарушение на правилата на Съвета, а ти продължаваш да просвещаваш момчето!

— Аз вече не съм член на Съвета! Напуснах заради глупавите ви правила!

— Ние те изхвърлихме! Събрали сме достатъчно информация за твоите дейности, за да обосновем нашата намеса.

Базилиск се озъби.

— А, да. Изпратили сте метеорологчето да ви свърши работата. Е, провалихте се, а аз ще се разправам с Темпест, щом приключа с всички вас.

— Напразни заплахи! А и Темпест ни свърши добра работа. Докато разговаряме тук, той е на среща за връщането му под крилото на Съвета. Ти си съвсем сам!

— Мога да ви унищожа всичките. Спестете ми времето.

Хор от писъци се разнесе от панела на стената. Джейк чу думите „наглост“ и „предател“. Базилиск се разхили, развеселен от реакцията.

— Всички до последния сте страхливци. И се чудите защо се отделих.

— Ние *те* изхвърлихме! — напомни му женски глас.

— Не, напуснах, преди да успеете да ме изхвърлите.

Джейк се намръщи. Спомни си пояснението на Базилиск, че Съветът е управително тяло, чиято цел е да контролира злодеите. Значи Базилиск вече не беше член? Дали беше извън закона? Джейк се опита да проумее идеята за престъпник, който нарушава собствените престъпни правила. Черно-бялата представа на Джейк за света би го определила или като един от добрите, или като най-лошия престъпник от цялото сбирще. Но през последната седмица беше разбрал, че подобни крайни мнения не означават нищо. Истината винаги беше нещо доста сложно.

Джейк не се смяташе за зъл човек, но пък току-що беше закупил атомна бомба, и то, както предполагаше, от руската мафия. Изведнъж случайното подпалване на класната стая му се стори като дребно хулиганство.

— Правилата ви са остарели! — размаха юмрук към екрана Базилиск. — Нямате представа какъв потенциал има това момче! Много повече, отколкото може да измери един прост, диагностичен онлайн тест.

Настана минута мълчание, през което време фигурите от екрана си мърмореха помежду си. Единствените думи, което Джейк долови, бяха „аномалия“, „генетично съответствие“ и „опорочаване на базата данни“. Изобщо не разбираше за какво става дума. Женският глас се обади отново.

— Докато провеждаме по-нататъшно разследване на ситуацията, не трябва да се възползваш от него и трябва да ни се предадеш.

— Не — извика Базилиск. — Задействани са планове, които дори вие не можете да спрете!

— Заговорът ти е твърде краен, Базилиск — обади се нов гъргорещ глас. — Сметките ти са криви и поставяш света в недопустима опасност. Рисуваш да унищожиш живота ни, а по този начин и собствените си съюзници!

Джейк видя, как Базилиск сви юмруци и раменете му се повдигнаха от гняв.

— Вие не сте ми никакви съюзници! Съветът е архаичен и отслабва все повече!

Джейк се замисли, че ако планът на Базилиск беше наистина толкова ненормален, че да заличи живота на земята, то той по

съществото си беше самоубийствена мисия. Следователно и Базилиск, и Джейк щяха да умрат.

И семейството ми... и Лорна, добави тънък глас дълбоко в съзнанието му — гласът на съвестта, който не беше чувал от много дълго време. Той взе решение да си отиде вкъщи и да ги види веднага щом говори с Базилиск.

Гласът на Базилиск се извиси, изпълнен с ярост.

— Расте ново поколение, което ще види края ви! И аз ще поведе тази революция! — той натисна един бутон на контролния панел и всички екрани угаснаха.

Джейк се напъха още по-навътре под бюрото и се надяваше, че не са го видели да подслушва. Базилиск се завъртя на пети и се отправи към кабинета отстрани. Едва когато вратата се затвори, Джейк изпусна дълбоко въздух.

Осъзнаваше, че е загазил много и разбираше, че *единственото правилно нещо* беше да предаде Базилиск на властите. Но кога Джейк Хънтър беше вършил нещо правилно? А и сега той беше въвлечен в цялата тази лудост. Нямаше начин сам да се откаже от цялата работа.

Той излезе изпод бюрото и седна на един въртящ се стол. Очите му натежаха и той ги затвори. Подпря глава на ръцете си и се размисли върху последните събития.

Базилиск се беше опълчил директно срещу Съвета. Беше казал, че те скоро ще изчезнат и сега Джейк си спомни уродливия Доктор Темпест да казва, че всъщност е било за добро, че Базилиск се беше отцепил. Джейк беше чувал израза „непредвидим като времето“ преди и в този случай му се струваше подходящ.

По някаква причина Съветът знаеше за Джейк и беше настроен срещу него. Честно казано, Базилиск го беше защитил. Главата му пулсираше от нарастващото главоболие, докато се напрягаше да разсъждава разумно.

Така наречените му приятели не се бяха опитали да го защитят. Напротив, и тримата бяха използвали първата възможност да го предадат. Това правеше ли Базилиск негов приятел? В неговите представи приятелите се лъжеха един друг през цялото време, но все пак си оставаха приятели. И въпреки че планът на Базилиск беше абсурден, Джейк изобщо не го сметна за *толкова* опасен. Базилиск не беше самоубийствен тип и очевидно имаше идеи за бъдещето — щеше

да поведе новото поколение. Ако земята можеше да се разклати от някаква експлозия, то тя щеше да е унищожена още преди години.

Със сигурност беше блъф. Очите му се отвориха отново. В последните му разсъждения имаше смисъл. Първоначално Базилиск му беше казал, че пази плана в тайна заради сигурността — без съмнение имаше предвид предатели като Темпест. Базилиск не би замислил план, който да го убие, така че очевидният извод беше, че взривяването на бомбата беше блъф, а истинските му намерения бяха да атакува по някакъв начин престъпния Съвет на злото.

Джейк усети, че суперсилите му намаляваха. Вече разпознаваше симптомите, които го караха да се чувства слаб и уморен. Изпита силното желание да свали още и се чудеше дали това всъщност не е пристрастяване.

Вратата се отвори с леко свистене и техниците влязоха с храна и стиропорени чаши с кафе. Явно някъде дълбоко в комплекса имаше столова. Стомахът на Джейк изкъркори при великолепната идея за храна. Той отстъпи стола си на един от техниците — мъж над петдесет, който му напомняше на собствения му дядо. Мъжът кимна любезно и на Джейк му се стори — с лек респект.

Това беше едно от нещата, които се харесваха на Джейк: тук го уважаваха, вместо да му викат и да му нареждат. Базилиск се появи отново от кабинета си.

— Хънтър! Сега ли пристигна?

— Да — излъга Джейк.

— А бомбата?

— Можеше да ме предупредиш, че е атомна бойна глава — отвърна Джейк. Искаше да прозвучи сърдито, но беше много уморен.

— Щеше да се притесняваш допълнително. Къде е?

— В хангара.

— Имаше ли някакви проблеми?

Джейк се изсмя иронично.

— Искаш да кажеш освен факта, че тримата ми приятели се обърнаха срещу мен и поредната среща с изрода, сменящ формата си?

— Хамелеон? Открил те е толкова скоро? — Базилиск погледна встрани, вероятно размишлявайки. Никога не сваляше качулката си и Джейк се чудеше как ли изглежда в действителност. Защо криеше

лицето си? Това беше поредната загадка, но стомахът му напомни, че има по-належащи неща.

— Сега отивам да хапна нещо. После искам да си отида вкъщи и да се уверя, че родителите ми са добре. *След това* можеш да разясниш следващата част от този твой план. И дали този път ще можем да задържим парите?

— Ако планът проработи, ще можем да задържим *всичко* — измърка Базилиск. — Но относно родителите ти...

Джейк се беше подготвил.

— Ти ме избра, забрави ли? Така че ако искаш да работим *заедно*, отивам да ги видя. Само за няколко минути, да се уверя, че Блюстителите не са ги хванали. Няма да спорим. — Той погледна Базилиск право в очите. Или поне където мислеше, че са очите му.

— Много добре. Но преди да тръгнем, имам една последна, важна задача за теб.

Джейк въздъхна. Базилиск отново се разпореждаше с него.

— Не може ли да почака? — сопна се момчето.

— Не. Това е, за да ти покажа колко ти вярвам и колко си важен за успеха на операцията. Искам ти да си този, който ще съобщи нашите намерения на света!

РАЗКРИТИЯ

Ботушите на Джейк се напълниха с кал, когато се телепортираха в полето близо до дома му. Той нетърпеливо хукна напред, но Базилиск го предупреди.

— Бъди внимателен. Блюстителите са били тук и са разположили аларми за движението в периметъра.

Джейк не отговори. Чувстваше се изтощен и имаше толкова въпроси без отговори относно Базилиск, че вече не знаеше на кого да се довери. Продължи сам напред през дърветата.

Една фраза от компютърна игра му мина през главата: „точката, от която няма връщане“. Означаваше, че каквото и да правиш, вече си се отдалечил прекалено, за да се върнеш, и крайната цел е близо. Точно така се беше почувствал Джейк, когато преди да напуснат острова, Базилиск го беше сложил пред камерата.

Джейк беше чел от предварително подготвен лист отстрани на камерата. Наложил се да запишат искането два пъти, защото устата му пресъхна. Базилиск го беше уверил, че лицето му ще бъде прикрито, а гласът дигитално променен, за да запазят самоличността му.

Джейк се озадачи защо Базилиск сам не беше обявил намеренията си пред света, но не го попита, тъй като не искаше да го предизвиква и да провали възможността си да види родителите си. А това беше още нещо, което подразни Джейк. Ако беше свободен, защо тогава трябваше да иска разрешение?

Горичката свърши пред градината на Джейк и той видя къщата отпред. Отвътре излизаше мека светлина, което беше добър знак. Джейк се придвижваше бавно през моравата, когато нещо привлече вниманието му — от тревата до градинския гном се подаваше малко кълбо. Това беше нещо ново.

Джейк предпазливо се приближи към него и тихият шум от въртенето му го накара да замръзне. Звукът беше като от въртенето на малка камера. Беше един от онези сензори за движение, за които го беше предупредил Базилиск. Бяха проектирани да улавят измененото

ДНК на суперите, така че не се задействаха от всяка птичка, която минаваше.

Джейк съжали за непохватността си. Сега Блюстителите знаеха, че е тук. Не разполагаше с много време.

Побутна задната врата, но тя се оказа заключена. Това си беше неговият дом, но все пак действаше предпазливо. Покатери се на верандата, откrehна съвсем малко прозореца на спалнята си и се промъкна вътре. Отне му няколко минути да нагоди очите си към тъмнината и тогава усети студени тръпки по цялото си тяло.

Стаята беше празна.

Всичките му вещи бяха изчезнали. Плакатите, компютъра, Хбоха, дори огледалото, облепено със стикери и пощенски картички. Стаята миришеше на прясна боя. Сякаш някой е искал да изтрие всякаква следа от него.

На долния етаж се чуваше откъслечна музика и смях от телевизора. Той се промъкна отново на площадката и пъхна глава в стаята на сестра си. Беше разхвърляна както обикновено.

Дъските на пода пукаха под тежестта му, докато се промъкваше на долния етаж. В дневната родителите му гледаха телевизия в компанията на чаша вино. Бет седеше с вдигнати крака на фотьойла и четеше книга. Дълбокият смях на баща му го успокои, че всичко е наред.

— Здравейте — каза той нервно.

Никой не помръдна. Явно му бяха много ядосани, за да го игнорират по този начин. Той влезе в стаята.

— Върнах се!

Отново никаква реакция. Джейк се засегна. Нарочно застана между родителите си и телевизора.

— Здравейте? Прибрах се! Синът ви се завърна!

Коремът на баща му се разтресе от смях на някаква глупавата шега от комедиен сериал. Джейк се намръщи — нещо не беше наред. Той размахна ръце пред лицата им и забеляза, че израженията им се изцъклиха, сякаш се опитваха да фокусират някъде зад него. Бет вдигна очи.

— Кога ще дойде тази пица? Умирам от глад.

— Не след дълго, предполагам — отвърна майка им.

— Какво става? — попита Джейк. — Не съм невидим. Знам, че ме виждате! Ехооо!

Пренебрежението им беше толкова обезсърчаващо, че Джейк бутна една снимка от полицата над камината в безсилието си. Тя се разби на пода, но никой не обърна каквото и да е внимание. Джейк тъкмо щеше да се разкрещи, когато забеляза снимката. Беше направена по време на семейна ваканция преди около пет години. Беше една от малкото снимки, на която бяха всички.

Само че сега Джейк липсваше.

Той се втренчи в снимката. Някой го беше премахнал напълно. Знаеше, че е постижимо с добра компютърна програма, но да види резултата беше ужасяващо. Джейк се вцепени и гърлото му внезапно пресъхна. Хвърли един последен поглед към семейството си и хукна към кухнята за чаша вода. На вратата се звънна и той чу, че Бет скочи от мястото си.

— Пицата!

Джейк попи потта, която внезапно беше избила по челото му. Хамелеон беше виновен за всичко. Той, Блюстителите, някой друг — всичките бяха едни и същи. Така наречените добри в момента бяха лошите в представите на Джейк. Той се огледа в кухнята и с изненада забеляза наполовина пълните чинии на масата. От храната излизаше пара, което означаваше, че беше още топла.

Джейк се намръщи. Защо тогава бяха поръчали пица?

Трополенето на тежки ботуши в коридора отговори на всичките му въпроси. Блюстителите бяха пристигнали. Беше нещо повече от контрол над съзнанието. Джейк беше убеден, че родителите му нямаше да видят тежковъоръжените войници, така както не виждаха него.

Той хукна към задната врата. Ключът беше на обичайното си място в ключалката, но пръстите му загребаха само въздух. Погледна назад и видя, как двама Блюстители избутаха нищо неподозиращата Бет и спринтираха към него, хванали здраво оръжията си с двете ръце. За щастие коридорът беше прекалено тесен, за да минат двамата яки мъже с оръжията си.

Базилиск беше обяснил на Джейк, че тялото му нямаше да понесе още суперсили толкова скоро след последната партида, така че в момента той беше напълно безсилен. Джейк не се поколеба — грабна

един от кухненските столове и го запрати срещу стъклата на задната врата, след което прескочи през разбитата ѝ рамка.

Падна на тревата и се отъркаля в късчета счупени стъкла, които се врязваха дълбоко в ръцете и краката му. В момента, в който се изправи, задната врата се взриви от яростна стрелба — големокалибрените изстрели надробиха останките от масивното дърво.

Джейк почти беше прекосил градината, когато единият Блюстител се измъкна навън и започна да стреля в тъмнината. Джейк чуваше свистенето на изстрелите във въздуха наоколо. Вероятно се беше порязал лошо, тъй като вече се усещаше замаян. След това краката му се подгънаха и той рухна.

Испадна в безсъзнание още преди да се строполи на калната поляна.

Телевизионните канали по целия свят получиха предаването почти едновременно. Всички бяха точно инструктирани какво да правят, в случай че получат терористични искания. Контролните органи на телевизиите трябваше да се свържат със своите правителства, като се уверят, че записите няма да изтекат и да разтревожат населението.

Четирийсет минути след получаването на записа световните лидери бяха откъснати от текущите им задачи: германският канцлер — от икономическа пресконференция; австрийският министър-председател — от посещение на едно училище; британският премиер — от шумна сесия в долната камара на парламента; а президентът на САЩ — от игрището за голф. След като събраха началниците на кабинетите си, те изгледаха записа. Гласът беше дигитално понижен с една октава, а лицето беше разпокъсано на малки фрагменти, които постоянно се разместваха като роящи се пчели и формираха различни физиономии.

— Хора по света, представям ви искане, което трябва да бъде удовлетворено в рамките на двайсет и четири часа. Към този момент вашите тайни служби вече са уведомени за кражбата на ядрената сонда от Индийския институт за напреднали технологии. Тази машина е проектирана да проникне в ядрото на земята. Към сондата сега е

поставена и десетмегатонна ядрена глава, която ще бъде взривена в центъра на земята.

Навсякъде по света, зад затворените врати, тези думи предизвикаха виковете на уплаха. Силуетът продължи.

— Ако бомбата избухне, ще измести оста на земята и ще предизвика приливни вълни и необратими климатични катаклизми, които рязко ще променят околната среда и ще разрушат богатите икономики. Във вас е силата да предотвратите всичко това. Този запис съдържа дигитално кодирана банкова сметка, на която да бъдат депозирани два милиарда долара.

И отново по света се понесе негодувание — всички обсъждаха типичното, водено от алчност изнудване на злодеите. Но за всеобща изненада съобщението продължи:

— В допълнение, искаме военни активи от различни страни. От САЩ — цялата им флотилия от бомбардировачи „Б2 Стелт“. От Великобритания — целия им военен флот. От Европейския съюз — флотилията им от изстребители „Тайфун“. От...

Списъкът беше дълъг и предизвика пълен шок сред световните лидери. Само след минути те си зазвъняха един на друг, обзети от паника. Този маниак не искаше просто пари. Той сглобяваше своя собствена огромна армия, използвайки най-добрите технологии, които светът предлагаше. Всъщност щеше да обезоръжи цели нации и да ги нападне с тази новосформирана свирепа армия.

Учените прегледаха цифрите и скоро мненията се разделиха. Някои от тях мислеха, че само един атомен взрив в ядрото на земята не можеше да предизвика нищо и че бойната глава най-вероятно ще се разтопи, преди да достигне целта си. Други посочиха, че тази област в науката не е изследвана и че съществува опасност какъвто и да е взрив да има неблагоприятен ефект върху орбитата на земята. На световните лидери беше направена проста демонстрация чрез видео линк. Въртящ се жirosкоп балансираше идеално върху масата, но само едно леко побутване с пръст, представляващо ядрения взрив под земната кора, го запрати на пода.

Джейк отвори очи и моментално съжали, че го беше направил. Лампите в стаята светеха толкова силно, че го заболя главата. Лежеше

на твърдия под. Присви очи и ги покри с ръката си.

— Спокойно — каза непознат глас. Джейк бавно отвори очите си. Закръглена жена с приятелско изражение го гледаше с притеснение.

— По-добре ли се чувстваш?

— Тъъ, да.

Чувстваше се изтощен, но се мобилизира. Забеляза, че лампата на тавана беше направена от няколко крушки с висок интензитет, подредени в кръг — беше виждал такава в операционната зала, когато като дете му бяха махнали апандисита. Стаята беше препълнена с медицинско оборудване. Опасенията му, че беше пленен от Блюстителите, изчезнаха, когато забеляза грубо изсечените стени, които свидетелстваха, че беше в подземната бърлога на Базилиск. Самият злодей стоеше в другата част на стаята и се взираше в Джейк със загадъчния си неонов поглед.

— Момчето добре ли е вече?

Джейк осъзна, че беше само по боксерки. Стисна пръстите на ръцете си, които бяха необикновено бледи. Но въпреки главоболието се чувстваше по-силен. Забеляза изцапаната с кръв метална чиния отстрани. В нея имаше няколко наъбени парчета стъкло. Драскотините по ръцете и краката му вече бяха започнали да избледняват. В едната му ръка беше вкаран кабел, свързан с компютър.

— Ще се оправи — каза лекарката, като наблюдаваше компютърния екран. — Но е забележително, никога не бях виждала такава реакция преди.

Джейк надигна глава.

— Реакция към какво?

Преди лекарката да отвори уста, Базилиск пристъпи напред и направи жест да я отпрати.

— Това е всичко, докторе. Оставете ни!

Тя кимна на Джейк, завъртя се на пети и бързо напусна помещението. Базилиск започна да крачи из стаята.

— Искането ти към света беше доставено — разбира се, анонимно. Нашите техници ме увериха, че лицето ти е било неузнаваемо.

— Страхотно — промърмори Джейк без всякакъв ентузиазъм. Имаше прекалено много въпроси, които се нуждаеха от отговор. — Какво се случи?

— Хамелеон и Блюстителите пристигнаха при родителите ти. Те подозираха, че ще се върнеш, макар че явно не са те очаквали толкова скоро — иначе щяха да се подготвят по-добре. Стигнах при теб, когато ти припадна и се телепортирахме обратно тук.

— Семейството ми... не ме познаха изобщо.

— Съществуват сили, контролиращи съзнанието, които са много по-унищожителни от енергийните светкавици и смъртоносните лъчи. Хамелеон е използвал един друг герой, който чрез телепатия те е изтрил от съзнанието на твоите близки. Дотолкова, че мозъците им отказват да те видят или да приемат твоето съществуване. На практика, направили са те невидим за тях. Видях какво се случи там. Само трябваше да изгорят вещите ти и да те премахнат дигитално от всички снимки.

Джейк се беше втренчил в стената, докато обличаше дрехите си.

— Когато сестра ти отвори вратата, тя наистина мислеше, че е доставчикът на пица. Семейството ти повече никога няма да види нашия свят.

Споменът за празните изражения на родителите му го накара да се почувства зле. Беше престанал да съществува за тях. В главата му се промъкна мрачна мисъл — ако бяха умрели, никога повече нямаше да ги види. Почувства се още по-зле. Той ги виждаше... но те нямаха представа, че той някога беше съществувал.

Сякаш беше призрак. В действителност сега *той* беше сирак.

Успя да сдържи сълзите си.

— Обратно ли е?

— Не знам. Възвръщането на спомените може да има ужасяващи последици. Чувал съм за хора полудели при подобни опити и изпаднали във вегетиращо състояние. А и за да бъде наистина ефективно, ще ти трябва Първичният, който е приложил силите, за да ги възстанови.

Джейк тихомълком се закле да отмъсти. После думите на лекарката за „реакцията“ превзеха мислите му. Той погледна Базилиск.

— Имам лоша реакция към суперсилите, нали?

Базилиск се спря на място и обърна черната си качулка към Джейк.

— Не бих използвал думата „лоша“. По-скоро крайно необикновена.

— Ще се оправя ли?

— Ще оживееш — каза Базилиск равнодушно. — Хънтър, случват се много неща, за които не знаеш.

— И ми писна от това! — сопна се Джейк, като се изправи. Едва тогава забеляза, че на компютъра, към който беше закачен, беше отворена страницата на Villain.net. Той изтръгна кабела от ръката си. — Защо не ми кажеш за какво става дума? Загубих семейството си заради теб!

— Не ги нападнах аз, Джейк.

Джейк не слушаше. Беше твърде ядосан, за да забележи, че Базилиск за пръв път го нарече със собственото му име.

— *Накара* ме да отправя онова искане! Защо ти не го направи? И за какво е всичкото това военно оборудване? Мислех, че целта е богатство.

— Целта е *власт*. Богатството е необходимата съставка. А войските... е, те са за преговорите.

Джейк погледна отново към екрана на Villain.net и се намръщи, спомняйки си за разговора, който беше дочул между Базилиск и Съвета. Посочи уебсайта.

— Не би трябвало да го ползваш, нали? Съветът ти забрани.

Реакцията на тялото на Базилиск издаде изненадата му.

— Откъде знаеш това?

— Подочух — изръмжа в отговор Джейк. За пръв път Базилиск не го плашеше. Започваше да осъзнава доколко злодеят го беше използвал. За изненада на Джейк Базилиск избухна в силен смях.

— Ти наистина имаш коварна същност, Хънтър. Шпионираш ме. Отлично. Мисля, че е време да разбереш истината за Villain.net и твоята роля във всичко това — Базилиск посочи стаята с театрален жест.

— Моята роля? Използвал си ме. Всичко е блъф, нали, за да можеш да си го върнеш на Съвета?

— Ти си много специален, Джейк. Свързан си с всичко това по начин, който още не можеш да разбереш.

Джейк насочи поглед към Базилиск. Вбеси се, че все още му говори уклончиво.

Усети как през него премина приток на енергия и осъзна, че *имаше* сили. Навярно ги бяха свалили в него, докато е бил в

безсъзнание. Може би затова се беше почувствал по-добре? Ако Базилиск не започнеше да му дава отговори, щеше да ги изкара от него насила.

— Най-добре започни да ми обясняваш! — каза Джейк заплашително.

— Господин президент?

Президентът на Съединените щати престана да почиства трохите и шоколадовите петна от понички по разузнавателния доклад в ръцете си. Секретарката му беше влязла в Овалния кабинет и кършеше нервно ръце. Президентът облиза пръстите си, след което свали очилата си и разтърка уморените си очи. Дали беше късно през нощта, или пък рано сутринта? Единственото, което виждаше през прозореца, беше потъналата в тъмнина градина на Белия дом.

— Да? — каза той с надеждата, че тя ще му предложи нова кана кафе и още понички. Нуждаеше се от нещо да го държи буден.

— Получихме кодирано обаждане от Блюстителите.

Президентът въздъхна. Когато пое работата, детето в него очакваше с нетърпение да чете държавни тайни, които обикновените хора никога нямаше да узнаят. Надяваше се, че най-после ще разбере дали правителството пази някъде на склад скрити документи за извънземни и летящи чинии. Това, което не беше очаква да открие, бе цяло звено в правителството, посветено на работата и укриването на съществуването на супергерои и суперзлодей. Глобалната общност беше преценила, че хората не трябва да узнават подобни неща, така че работеше в близко сътрудничество с правоохранителните органи по света за покриването на суперпроявите и замаскирането им като терористични заплахи или дело на обикновени престъпници. Така директната реакция на дадено правителство срещу заплахите на суперзлодеите ставаше много трудна. Тук се намесваха Блюстителите.

Формирани първоначално от Обединените нации, те бяха по съществуото си тайна армия елитни войници от целия свят, чиято задача беше да държат под контрол суперзлодеите и прекалено фанатичните супергерои. Тъй като самите Блюстителите нямаша право да притежават суперсили, разчитаха на последните технологии и съдействието на

правителствата, както и на супергероите, които се бореха с престъпността всеки ден.

Президентът не обичаше да се занимава с Блюстителите, отчасти защото те не бях под негов пряк контрол, и отчасти защото смяташе, че те имат прекалено много власт. Тайно лобираше да им бъдат наложени по-големи ограничения. Пресегна се за телефона и хвърли многозначителен поглед на секретарката си.

— Мисля, че е време за още кафе. — Секретарката се усмихна нервно и бързо излезе. Той вдигна слушалката към ухото си и се облегна в луксозния си кожен стол. — Президентът слуша.

— Господин президент — обади се гласът отсреща. Беше с приятен шотландски акцент, което се хареса на президента. — Събрахме надеждна информация за инициатора на последното искане и неговото местонахождение. В момента ви изпращаме данните.

Президентът се протегна към компютъра на бюрото си. Вкара шестнайсетцифрена парола и след секунди влезе в програма, която дешифрираше постъпващата информация. Появи се видеоклип с исканията на терориста без звук.

— И картината, и звукът са променени — продължи гласът. — Но посредством сложен процес на възстановяване на използваните алгоритми, получихме следното.

Пикселизираният образ се размести. Милиони малки пиксели се наместиха на правилните позиции като бързо подреждащ се пъзел. За секунди се оформиха лицето на младо момче с бледи черти и стърчаща руса коса. Президентът си пое дълбоко въздух.

— Той е само дете! Не може да е вярно!

— Уверяваме ви, че е. От атаката в Индия следим тази нова заплаха. Хамелеон го откри.

Появи се снимка на момчето заедно с резултатите му от училище, които, както забеляза президентът, бяха слаби, и името: Джейк Хънтър.

— Той има славата на създаващ проблеми — продължи гласът, — но не и в такива размери, разбира се.

Президентът се загледа в семейната снимка, кацнала на ръба на бюрото му. Погледът му се спря на лицето на дъщеря му и по устните му премина усмивка. Беше жива благодарение на Хамелеон. Щом този супергерой беше събрал информацията, то тя беше надеждна.

— Но цялата тази схема със сигурност не е по силите на едно хлапе, нали?

— Не, сър. — Гласът прозвуча укорително. — Това би означавало подценяване на врага. А Блюстителите не постъпват така. Хамелеон е влизал в няколко схватки с мишената и е имал възможността да събере ДНК материал за автентичност на идентификацията.

Президентът се намръщи. Започваше да се чувства леко неудобно при липсата на екипа му от съветници и речник.

— И какво доказва това?

— Доказа, че Джейк Хънтър не е този, за когото се представя. Изглежда всъщност е много по-стар злодей, с когото сме се сблъскали преди. Той е Първичен. Навярно ви е познато името Базилиск?

По тялото на Президента пробяга хлад само при споменаването на това име и спомена за отвличането на дъщеря му от Базилиск през първия му мандат. По — време на инцидента се беше срещнал лице в лице със злодея. И беше видял с очите си, че е възрастен. Не това момче.

— Да не казвате, че това момче е Базилиск? Не е възможно — каза бързо той с пресъхнали устни.

— ДНК-то пасва точно. Джейк Хънтър е Базилиск. Интересното е, че те са забелязвани заедно. Затова смятаме, че детето е клонинг.

— Клонинг? Възможно ли е?

— Това е единственото възможно обяснение, тъй като имат едно и също ДНК. Дори близнаците имат различно ДНК. Хамелеон мисли, че това момче показва възможности над тези, които притежават обикновените супергерои.

Президентът беше озадачен.

— Не разбирам.

— Фондация „Герой“ иска да го изследва. Смятат, че може да е ценна придобивка. А от ограничената ни информация става ясно, че и Съветът на злото смята така. Базилиск се е отцепил от редиците на Съвета и действа самостоятелно.

— Мили боже, само това ни трябваше!

— Знаем къде се намират. Достъпът по въздух не е вариант, така че за да осъществим нападение, ще ни е необходимо специално

оборудване от вашите тюлени — морските зверове. Военноморският флот не ни дава отговор, така че ни трябва вашето разрешение.

Президентът се загледа в невинното на вид детско лице на екрана и кимна утвърдително, забравяйки, че говореше по телефона.

— Разбира се, да. Направете всичко необходимо, за да спрете заплахата. Искам той и Базилиск да бъдат премахнати от лицето на земята веднъж завинаги.

Базилиск крачеше из стаята — знак, по който Джейк вече разбираше, че е изнервен.

— Казвал съм ти за Първичните. Това са хора, надарени по рождение с различни суперсили. В днешно време обикновено имат само по три или четири способности най-много, макар че съществуват и някои Първични с по много повече, както е имало преди десетилетия. За изследването на тези сили е била създадена частна фондация. В нея са открили начин да събират невероятните дарби и да ги предоставят на хора без подобни способности.

— На хора като мен ли? — попита Джейк. — Значи те са основали Villain.net?

— Не първоначално. Първичните, които са създали уебсайта, не са имали такива грандиозни идеи като теб и мен. Те са герои и са възнамерявали да разпространяват дарбата сред млади хора, за да формират поколения от герои. Сайтът, който са създали, се каза Hero.com.

— Hero.com? Името е почти толкова кофти, колкото и нашето!

— Името идва от инициалите на Фондацията: Higher Energy Research Organisation^[1]. Ние не можахме да измислим нищо оригинално за нашия сайт, така че стана Villain. Както ти казах и преди, те нямат нищо общо с герои. Уебсайтът им разпространява тяхната пропаганда и те нямат нищо против да печелят пари от това.

Джейк видя, че Базилиск се ядоса и се отдалечаваше от темата.

— Те взимат пари за свалянето на суперсили и после наричат нас мошеници. Поне при нас човек ги получава безплатно. — Базилиск поклати глава невярващо. — Въпреки това имат добра система. Отсява компетентния от некомпетентния, героите от злодеите. Няма нужда да споменавам, че по тази причина лошите момчета доста изостанаха.

Така че най-видните злодеи се събраха и основаха Съвета на злото. Аз бях един от тях тогава.

— И откраднахте Hero.com.

— За какво всичките тези мъки и усилия да създадем нещо ново, когато е много по-лесно да го откраднем и просто да си сложим името на него? Проблемът е, че не знаем ограниченията на собствения си сайт, тъй като не сме го създали. Ние просто променихме външния вид, откраднахме базата данни, в която събираха своите сили и добавихме наши.

— И къде е всичко това в момента?

— Villain.net е при Съвета на неговото... *тайно* местонахождение. Докато Първичните обединяваха техните съществуващи сили, Съветът експериментираше и откри методи за създаване на нови сили, стигайки до същината на това, което правеше суперсилите възможни.

Джейк се намръщи. Възможността за контрол над всички суперсили го порази.

— Искаш да кажеш, че сте открили как да създавате свои собствени суперсили?

— Интересно се изрази, но да, по същия начин, по който се развъждат кучета — по-малки, с по-дълги уши или пък с по-къси опашки. Силите могат да бъдат култивирани.

Тишина изпълни стаята. Беше толкова тихо, че Джейк чуваше кръвта, пулсираща в ушите му и лекото бръмчене на климатика. Помисли за значимостта на всичко, което току-що беше научил. Ако можеше да създава свои собствени суперсили, то със сигурност нямаше да има ограничения за нещата, които да направи. Можеше да стане... бог.

— Комбинацията от нашите нестабилни, доморасли сили и уебсайт, който не можем напълно да разберем как работи, води до потенциални странични ефекти. Като реакциите, които има при теб.

— Какво ми има на мен?

Базилиск замълча и Джейк заподозря, че той беше преправил историята, пропускайки важна информация.

— Силите от Villain.net са по-мощни от тези на героичния му съперник — продължи Базилиск. — Трябваше да бъдат, защото се нуждаехме от предимство пред онези колекционери на добри дела.

Затова предложихме повече сили с по-мощен състав, като единственият недостатък беше, че не траеха толкова дълго. Първоначалните опитни субекти, при които се проявиха странични ефекти, се взривиха няколко часа по-късно.

— Взривиха се! — извика Джейк. — И мен ли ме чака същото?

— Не, не. Поне не смятам така. Това беше проблем в самото начало на уебсайта.

Проблем в самото начало, помисли си Джейк.

— Нямаме време да проучим страницата подробно, не и откакто сме в постоянна битка за надмощие между двата сайта. Само ако можехме да измислим начин да разбием Hero.com.

На Джейк му хрумна нещо, което за щастие откъсна суперактивното му въображение от факта, че може да се самоунищожи.

— Защо не създадем вирус, който да съсипе сайта?

Базилиск спря да крачи и се обърна към Джейк.

Очите му светеха в яркосиньо и вълнението караше гласа му да трепери.

— Какво каза?

— Компютърен вирус. Използвах един в училище, за да срина цялата компютърна мрежа.

Базилиск положи ръка на рамото на Джейк в знак на възхищение.

— Гениална идея, Хънтър! През всичкото това време Съветът използваше груба физическа сила и какви ли не подмолни средства, за да събори Фондацията. А не им е хрумнало за Троянски кон и за ужасяващ Вирус, които предлагат необходимия потенциал. Какъв отбор само би се получил! — гласът на Базилиск прозвуча замечтано и той потъна в кроене на планове.

— Както и да е, какво общо има всичко това с мен? Защо проявявам реакция?

— Очевидно се пристрастяваш към силите. Тялото ти заяква от енергията, която получаваш с всяко успешно сваляне. И когато силата започне да отслабва, тялото ти иска още. Всъщност започва бавно да се изключва, докато не свалиш още сили. Беше в безсъзнание за два часа и през това време нашият лекар трябваше бавно да те захранва с различни сили от Villain.net, за да те стабилизира.

— Значи, ако спра да свалям сили, ще умра?

— Не знаем със сигурност... но изглежда вероятно.

Джейк се ужаси. За една седмица беше загубил семейството си, беше станал международен терорист, приятелите му го бяха предали, а сега се пристрастяваше към наркотика на суперсилите, който трябваше да продължава да използва, за да остане жив.

Той седна отново на леглото.

— Но защо аз?

— Сложно е.

— Пробвай да ми обясниш! — озъби се Джейк. В гласа му имаше нотка, която не беше чувал преди — нещо, което загатваше за първична ярост.

Базилиск направи една малка крачка назад. Джейк се запита дали злодеят всъщност не се страхува от него.

— Отправих възражение пред Съвета срещу техните методи за набиране на нови таланти, както и срещу тяхното настояване всеки злодей, който иска да създава хаос, да получава разрешение първо от тях — да не би планът му да е в разрез с този на някой друг. Идеята им е — какъв е смисълът да обираш злато от трезор в Швейцария, ако знаеш, че в същия момент друг злодей се готви да изстреля смъртоносен лъч и да унищожи тази страна заедно с теб!

— Имат право — каза Джейк.

Базилиск повиши глас, което накара Джейк да подскочи.

— Това е глупава система! Да не искаш да кажеш, че ако реша да завладявам света, ми трябва *разрешително*? Нима *това* е злодейско? Някаква си бюрокрация — обида към хаоса и безредиците!

— Значи затова те изхвърлиха?

— Аз *заряхах* скъпоценните им правила и напътствия. Имах си свои амбиции. Амбиции, които изискваха премахването на каквато и да е намеса на Съвета.

— Все още не мога да разбера какво общо имам аз?

— Ти беше една от причините да напусна, Хънтър. — По лицето на Джейк се изписа изненада, последвана от пронизителния кикот на Базилиск. — Известен ли ти е терминът микрофония — когато микрофон или китара са разположени срещу колоната, в която са включени, се получава пронизващ ухото звук? Става така, защото същият сигнал се върти в кръг. И при всеки цикъл се произвежда изкривена версия на оригинала.

Любимата група на Джейк „Айрънфист“ постоянно използваше микрофония. Китаристите им винаги позираха пред огромни тонколони. Но той още не разбираше каква беше връзката.

— Виж какво, стига си ми говорил с недомлъвки, просто ми кажи.

— Част от теб вече е във Villain.net и чрез свалянето оттам ти си създал постоянен цикъл на усилване на суперсилите си.

Джейк се озадачи още повече.

— Как може да съм част от уебсайт, който никога не съм виждал? Това е лудост!

— Аз участвах в създаването на Villain.net. За твое съжаление ти и аз имаме нещо общо — нашето ДНК.

— Невъзможно!

— Повярвай ми. Двамата с теб сме свързани по начин, който ще те изуми.

— Свързани? — извика Джейк поразен.

Цялото помещение се разтресе. От тавана започнаха да падат камъни и мебелите заподскачаха по пода. Джейк първо помисли, че вулканът изригва, но после прозвуча аларма и гласът на един от техниците се чу по аудиоуредбата.

— Нарушители в базата! Нарушители в базата! Нападат ни!

---

[1] Организация за изследване на висшата енергия (англ.). — Б.пр. ↑

НАПАДЕНИЕТО

Базилиск го поведе през поредица коридори, непознати на Джейк. Момчето се обърка напълно и се изненада, когато внезапно се озоваха в хангара. Скайкарът стоеше точно пред тях и отчасти закриваше гледката им към ядрената сонда в центъра на пещерата.

Трима техници, все още облечени в бели престилки и с картечни пистолети „Узи“, се бяха снишили зад сондата. Изстрелваха порой от куршуми из хангара, като внимаваха да не уцелят ядрената бойна глава, която сега беше монтирана върху сондата. Мишената им се криеше зад купчина метални кутии. Силният шум от отривистата стрелба, както и парчетата камък, които падаха от стените, напомниха на Джейк, че това са смъртоносни куршуми.

— Покажете се! — извика Базилиск.

Два сребърни енергийни снаряда се изстреляха иззад кутиите и поразиха двама от стрелците. Фино кристално покритие обгърна мъжете и ги замрази на място — единия с куршум, висящ на половината път от цевта, сякаш беше залепнал в смола.

Джейк инстинктивно се наведе зад скайкара, по който, както забеляза, имаше допълнителни поражения от битката.

— Супергерой! — озъби се Базилиск. Той вдигна ръце и изхвърли мощен енергиен заряд от пръста си. Купчината кутии изригна в пламтящи шрапнели, които отскочиха по стените.

— Не е просто някой супергерой, Базилиск!

Джейк чу ахването на Базилиск, преди самият той да разпознае гласа. Само мисълта за името накара кръвта му да закипи.

— Хамелеон! — изрева Базилиск.

— Време е за разплата! — изсъска безпътният Хамелеон.

В помещението се възцари тишина. Оцелелият техник свали оръжието си и нервно попи потта от челото си, докато се взираше в сенките. Джейк забеляза другите двама техници проснати на пода. Не дишаха. Явно дори и моралът на супергероите се променяше, когато трябваше да се премахнат възможните заплахи.

Базилиск се приближи бавно към купчината натрошени кутии, като се взираше в тъмнината за някакъв знак от натрапника. Внезапно настана суматоха и Хамелеон се втурна покрай злодея и смъкна качулката от главата му. Джейк едва успя да зърне, че героят е във формата си на влечуго и запълзя нагоре по стената към тъмния таван, заобикаляйки кръглия изход.

Любопитството прехвърли погледа на Джейк към Базилиск, който си слагаше качулката. За миг мярна бледа глава със стоманени пластини, прилепнали към кожата.

Вниманието на Джейк бе привлечено от нова стрелба — техникът с узито стреля по сянката, която профуча по тавана. Мъжът беше поразен от сребърен взрив, който го замрази като манекен. Сега Джейк забеляза, че нападателят е точно над главата му. Оттам се спусна на покрива на скайкара, който се сплеска под тежестта му точно под носа на Джейк.

Джейк погледна жълтото люспесто лице на Хамелеон, който се взираше в него.

— Казах ти, че не можеш да ми избягаш, Хънтър!

— Защо да бягам, когато искам да те убия за това, което направи с родителите ми? — изсъска Джейк с такава злоба, че Хамелеон се поколеба. Инстинктите за оцеляване в училищния двор надделяха и Джейк замахна с надеждата да изстреля енергиен заряд към изрода. Той обаче усети болка във върховете на пръстите си и от тях започнаха да никнат нокти като на котка.

Хамелеон отскочи от машината в момента, в който Джейк я блъсна с ръце с такава сила, че разби покрива и новите му нокти го раздраха като хартия. Хамелеон се оттегли на стената като гекон.

Базилиск се въртеше в другата част на хангара, като се опитваше да приклепси Хамелеон между себе си и Джейк.

— Нямаш никакъв шанс, гущероподобно! Момчето е по-могъщо, отколкото си мислиш. И те иска мъртъв!

— А аз искам *теб* мъртъв. В какво затруднено положение сме! — дойде отговор от тъмнината. Висящите прожектори заслепяваха Базилиск и той не можеше да види зад тях. — Всъщност, аз спасих семейството ти, Хънтър — продължи Хамелеон. — Спасих ги от жестоката скръб, която щеше да им причиниш. Благодарение на това, което направих, те са по-щастливи!

Джейк се взираше в скайкара и се чудеше с какви и с колко суперсили го бяха заредили, докато е бил в безсъзнание. Но подигравките на Хамелеон бързо го върнаха към действителността точно когато Базилиск изстреля един взрив към тъмнината отгоре.

Скалата избухна, но отблясъкът беше достатъчен да освети Хамелеон, който бе достигнал дебелия кабел, захранващ всеки от мощните прожектори на тавана. Героят скъса кабела в заря от искри и целият хангар потъна в тъмнина и тишина.

Очите на Джейк доловиха слабия сноп светлина, идващ от отворения тунел над тях, през който надничаше мъждукащата луна.

После стаята се изпълни с призрачно зелено сияние, или поне така си помисли Джейк първоначално. Напомняше му на онези репортажи по новините, при които използваха камери за нощно виждане. Беше същото усещане, което беше изпитал в Русия. Сега виждаше Хамелеон, който висеше надолу от тавана като пулсираща маса от електронни заряди. Героят изпъкваше в тъмнината като ярка звезда в ясна нощ.

Джейк виждаше в другия край на пещерата и Базилиск да опипва в тъмнината с протегнати ръце, въпреки неоновия блясък на очите му, който несъмнено всеки забелязваше. Хамелеон със сигурност го беше разпознал, защото се втурна по тавана и се приготви да се стовари върху нищо неподозиращия злодей.

— Базилиск! Над теб! — извика Джейк.

Базилиск чу думите му и без да се замисли, изстреля слепешком един енергиен заряд нагоре. Изстрелът уцели над главата му и Хамелеон падна от тавана. Строполи се непохватно на пода и се търкулна под една маса в момента, в който парче от тавана се отцепи и раздроби поредния работен плот.

Джейк видя, как външността на Хамелеон се промени отново, гущеровата кожа се превърна в дрехи и той доби вида на млад чернокос мъж. Джейк предположи, че това беше естественият му вид, а превъплъщението в гушер беше само една от многобройните му сили. Хамелеон се огледа и зърна Джейк. Той също можеше да вижда в тъмното.

Вдигна ръце с ръмжене и запрати по Джейк огнено кълбо, което освети пещерата с трептяща оранжева светлина. Джейк се наведе зад скайкара точно когато кълбото го помете с разрушителна мощ.

Машината полетя към момчето и го притисна към стената. Проблясъкът на пламъците възвърна на Джейк нормалното зрение и даде възможност на Базилиск да се ориентира. Той се завъртя и изстреля енергиен залп по пода и го раздроби под краката на Хамелеон. Героят отхвъркна назад. Краката му се извиха над главата и той се строполи тежко върху плота, който се разцепи на две от силата на удара.

— Ще умреш точно както твоята партньорка! — изрева Базилиск. — Но преди това може да погледаш разгръщането на плана ми със съзнанието, че не можеш да го спреш!

Джейк изпъшка и се отблъсна от стената, избутвайки скайкара, който се претърколи настрани със скриптене. Машината избухна в пламъци и изпълни пещерата с мъждива светлина. Джейк усети, че мускулите на ръцете му се надуха мощно и ноктите му се прибраха в пръстите. Реши, че сигурно притежава невероятна сила, щом беше отместил тежкия скайкар.

Огледа се из помещението и прецени ситуацията. Хамелеон лежеше по гръб сред отломките от плота и изглеждаше зашеметен.

Базилиск се интересуваеше повече от речта, която произнасяше пред героя, отколкото от убиването му. Той задейства малкия контролен панел отстрани на ядрената сонда. Машината забръмча. Лазерите се активираха и озариха с проблясване купола от вътрешната страна, фокусирайки енергията си върху прозрачната му повърхност. Куполът започна да свети, а силно загрятият въздух около него се превърна в мъгла.

— Какво правиш? — изкрещя Джейк. — Това не е според плана!

Джейк беше погълнат от действията на Базилиск и никой от двамата не забеляза Хамелеон, който се размърда и потърка чело, а после се подпря на лакътя си.

Героят с ужас осъзна, че Базилиск беше задействал машината.

— Не! Всички ни ще убиеш!

Още преди Базилиск да се обърне към него, Хамелеон запрати едно огнено кълбо и го уцели право в гърдите. Джейк наблюдаваше едновременно с ужас и възхищение как злодеят отлита на двайсетина метра през пещерата и се забива в стената с пламнало наметало и качулка. Базилиск се затъркаля по земята, за да потуши пламъците, като крещеше.

Джейк трябваше да помогне на Базилиск, но щом пристъпи напред, Хамелеон се обърна и се прицели в него с огнено кълбо. Джейк отскочи право нагоре, все още без да знае какви суперсили беше вкарала в тялото му лекарката. Дали летенето беше една от тях?

Извади късмет. Изстреля се като ракета, а огненото кълбо поразил стената под него. Момчето протегна ръце с надеждата да разполага със сила за изстрелване, но само удари с всичка сила тавана с главата си. Не беше погледнал накъде полита и ударът го зашемети за кратко. Джейк падна наред горящите останки от скайкара. Шасито се смачка и при падането му. От сблъсъка Джейк се върна в съзнание и се търкулна настрани, за да не изгори.

— Време е да спрем с игричките, Хънтър — изръмжа Хамелеон. — Предпочитам да те отведа жив.

Джейк беше замаян. Докосна главата си — косата му беше влажна и лепкава и когато дръпна ръката си, тя беше покрита с кръв.

Хамелеон направи крачка към него, но се поколеба, защото шумът от машината се усили. Куполът вече светеше като ярка звезда и изпращаше топлинни вълни, които всички усещаха. Каменната настилка под сондата съскаше и пукаше като мазнина в тиган.

— Базилиск! — изкрещя Хамелеон. — Спри машината!

Джейк знаеше, че трябва да действа бързо. Когато вниманието на Хамелеон се отклони, той скочи на крака и пхна едната си ръка под горящото шаси на скайкара, а с другата хвана изкривената рамка на прозореца му. Повдигна машината без никакви усилия.

Хамелеон хвърли поглед към Джейк, който вдигаше над главата си нещо с тежестта на пикап. Изплю кръв от устата си и се втрени в Хамелеон.

— Ти ми отне семейството! Няма как да те оставя жив! — Джейк изпита омраза както никога преди. Натрупаната скръб и болката от предателството струяха от него. Въпреки всичките заплахи, тормоз и грубиянско поведение, Джейк никога не беше мислил, че е способен на убийство. Но сега съзнанието му бе заето от една-единствена мисъл.

Да убие Хамелеон.

Джейк разтвори крака, изпъшка и захвърли горящия скайкар по супергероя. Хамелеон беше прикован на място от полетялата към него развалина. Все едно го блъсна автобус. Инерцията го помете и го запрати с всичка сила към една от вратите.

Момчето наблюдаваше постижението си. Сърцето му биеше силно. Изпод отломките се виждаше да стърчи само единият крак на Хамелеон. Потрепна няколко пъти и остана неподвижен.

Джейк преглътна с усилие. Дали току-що беше убил един супергерой? Разтърси го чувство за вина, но се овладя, когато се сети за болката, която Хамелеон му бе причинил. Героят не биваше да закача семейството му.

Джейк погледна ядрената сонда, която започваше да слиза надолу, след което изтича при Базилиск, който беше потушил пламъците. Ръцете на злодея бяха въгленовочерни. Голяма част от наметалото и качулката му бяха изгорели, но той все пак успяваше да покрие лицето си. Дишаше с хриптене.

— Ранен ли си?

— Хвана ме неподготвен.

Джейк му помогна да се изправи. Злодеят закуца тежко на десния си крак и Джейк мина от другата му страна, за да го подкрепи.

— Трябва да те заведем в болничното крило.

— Без съмнение добрият лекар е бил евакуиран, когато биха тревога, както и целия несъществен персонал. Ще оживея. Благословен съм с дарбата да се регенерирам.

— Какво е това?

— Способността раните ми да заздравяват много бързо. Въпреки че вече не толкова, колкото преди.

Базилиск погледна към неподвижното тяло на Хамелеон, притиснато от скайкара. Изсумтя доволно.

— Добре се справи. Блестяща импровизация. Жалко за колата ми обаче.

— Спри ядрената сонда! — каза Джейк твърдо.

Помисли си, че Базилиск ще спори, но опитният злодей кимна и като отблъсна Джейк настрана, закуца към машината. Изглежда, че непоносимата топлина не го притесняваше. Той избра две жици — червена и синя, и откачи едната. Лазерите на ядрената сонда спряха с изсвистяване, въпреки че стъкленият купол все още излъчваше топлина и бяла светлина. Базилиск грижливо прокара ръка по хладната повърхност.

— Всъщност по-добре е, че не се задейства. Холандският ми приятел все още не е програмирал подходящата траектория за

сондиране, която да компенсира допълнителния полезен товар на сондата. Няма да допусна да не попадне в целта си.

— Мислех си, че земното ядро е доста голяма цел.

Базилиск не каза нищо. Джейк поклати глава и посочи към командното табло.

— Това ли беше всичко, което трябваше да направиш? Да дръпнеш една жица, за да го прекъснеш? Нямахте да е трудно да бъде саботирано.

Базилиск посочи жицата.

— Синята просто затваря веригата. Ако бях дръпнал червената, тя щеше да претовари машината и да взриви бойната глава на секундата.

На Джейк идеята не му хареса.

— Нали няма наистина да взривиш главата? Това е самоубийство!

— Запомни, Джейк! Празните заплахи не заблуждават никого и не печелят ничие уважение! Когато си притиснат към стената, трябва да използваш всяко оръжие в арсенала си, за да се измъкнеш жив. Животът е *най-голямата* ценност, която някога ще притежаваш!

— Но този план ще убие и нас двамата! Затова ли задейства сондата? Защото беше притиснат към стената?

— Ако ще падам, то няма да е без борба и със сигурност няма да съм сам. — Базилиск закуца към командния център. — Но уверявам те, ние ще оцелеем.

Още веднъж Джейк усети гузната си съвест да го пробужда. Всичко това със сигурност беше нередно. Въпреки факта, че беше участвал в купуването на бойната глава, той се беше надявал, че Базилиск блъфира и няма намерение да взривява бомбата. Но сега се убеди, че греши. Базилиск очевидно не се интересуваше от света наоколо. Със сигурност беше луд и тази мисъл накара Джейк да потрепери от страх, когато го последва.

В командната стая бяха останали едва трима „най-важни“ техници, които изобщо не изглеждаха разстроени от загубата на колегите си. На екрана беше отворена сателитна карта на острова с две

светещи точки, които се приближаваха от морето. Базилиск ги посочи и се обърна към Джейк.

— Виждаш ли това? Това е специалният отряд на Блюстителите. Идват тук заради теб.

— Заради мен ли? — изненада се Джейк. — Искаш да кажеш заради нас?

— Хамелеон беше поставил проследяващо устройство в ботуша ти, когато се бихте в Москва. Махнахме го, докато беше в безсъзнание, но вече беше твърде късно. Ти ги доведе тук!

Джейк се подразни от факта, някой го беше използвал за пореден път. Базилиск се обърна към друг компютърен терминал, където седеше експертът по сондиране Рубен Карлис.

— Действай! — заповяда Базилиск.

— Ще трябва да ми разкриеш тайната в някой момент — оплака се Рубен. — Ако искаш ядрената сонда да достигне до предназначението си, ще трябва да ми кажеш какъв точно полезен товар носи!

Джейк се намръщи. Нима инженерът не знаеше в каква налудничава схема се е забъркал? Момчето прекоси стаята и отиде при спорещите мъже.

— Полезният товар не те засяга — промърмори Базилиск. — Имаш размерите и теглото — всичко, от което се нуждаеш, за да направиш изчисленията.

— Не, не, не! — Рубен удари бюрото с ръце, лицето му почервения. — Когато приех този проект, предполагах, че е законен бизнес. Чак при срещата ни осъзнах, че има нещо нередно. И сега ми казваш, че сондата ще носи полезен товар, който ще се отрази скоростта ѝ на дълбаене, на промяната в траекторията ѝ според различната плътност на скалата и на проникването ѝ в течната магма под мантията. Ако искаш да работя, дай ми данните, или напускам!

Джейк реши да се намеси.

— Става дума за ядрена бойна глава.

Базилиск се обърна към Джейк, изпълнен с гняв. Рубен замръзна и за момент Джейк си помисли, че Базилиск го беше парализирал с нещо. След това инженерът се строполи в стола си и изрече с омекнал глас.

— Ядрена бомба? Да не си луд?

— Луд е въпрос на гледна точка — измърмори Базилиск. — Направи изчисленията!

— Даваш ли си сметка какво ще се случи, ако взривиш бомбата? Джейк погледна дръзко Базилиск.

— Земната ос ще се измести, сезоните ще се разбъркат, полярният лед ще се стопи, а пустините ще се превърнат в океани.

— Не — поклати глава Рубен, — не и само с една бойна глава.

Джейк въздъхна с облекчение, но някак се притесняваше да повярва на това, което Рубен му беше казал.

— Само тази е.

От изражението на Рубен можеше да предположи, че ще разкрие поредната лъжа.

Рубен облиза пресъхналите си устни.

— Взривяването на ядрена бойна глава във вулканска система като този остров ще предизвика световна верижна реакция в други вулкани.

Базилиск отстъпи назад, сякаш за да окуражи Рубен да продължи да говори. Джейк погледна двамата мъже.

— Вулканска система ли? Но аз си мислех, че искаш да изпратиш сондата в земното ядро и да я взривиш там.

— Трябваше да повярваш на нещо — сви рамене Базилиск. — Защо не на това?

Рубен продължи:

— Вулканските системи по света са местата, където се освобождава земното налягане, и всички са свързани помежду си. На практика, когато нещата станат напечени под повърхността, вулканите изригват и освобождават напрежението. Взривяването на бомба в тази система би довело домасово изригване по света. Ако всички вулкани изригнат едновременно, това ще причини земетресения, приливни вълни и ще изпрати огромни количества пепел в атмосферата, която ще закрие слънцето. Така на практика светът ще потъне в тъмнина.

За няколко секунди командният център се изпълни с тишина. След това мобилният телефон на един от техниците звънна с дразнещо весела мелодийка. Той благоразумно спря звука моментално.

Базилиск кимна.

— Разбира се, ти си прав. Но аз искам да унищожа само *един* вулкан. И за да постигна максимален ефект, сондата трябва да е на

точната дълбочина. Ще програмираш ли координатите, както сме се договорили?

Този път Джейк не можа да сдържи гнева си.

— Ти пак ме излъга!

— Не съм. Казах ти плана...

— Ти ме заблуди. Исканията, парите, оръжията — всичко е било един голям, екстравагантен блъф! Направи всичко това, разруши *моя* живот само за да унищожиш един-единствен вулкан? Какво толкова специално има в него?

Базилиск не му обърна внимание и положи тежката си ръка върху рамото на Рубен. Той се загледа в пода за кратък момент, бършейки ръце в бермудите си. След това бавно се изправи и погледна дръзко Базилиск.

— Не. Няма да участвам в това. Умолявам те да ме пуснеш да си вървя още сега.

Той направи крачка напред, но Базилиск сложи ръка на гърдите му, за да го спре.

— Имаме договор.

Тонът му беше достатъчно заплашителен, за да възпре поредната атака на Джейк.

— Аз не съм безразсъден човек и приемам, че всички взимаме прибързани решения, когато сме превъзбудени. Сметнал ли си вече плътността на скалата?

— Да.

— И си изчислил времето за пробиване до достигането на нашата цел в камерите на вулкана?

Рубен се поколеба, тъй като осъзна, че повече не е необходим. Базилиск беше достигнал до същото заключение.

— Значи си изпълнил задачата си, нали така?

Лицето на Рубен се озари от надежда.

— Все още не можеш да се справиш без мен. Теглото на товара е взето предвид, но формата на бомбата, която си прикачил може да накара сондата да загуби скорост и, разбира се, да се изключи. В такъв случай ще е безсмислено да я пращаш долу. Така че послушай ме, или ще отида при властите.

— Вероятността сондата да излезе от траекторията е минимален, приятелю. Ти изпълни договора си. Но аз не мога да позволя устата ти

да се разприказва пред властите.

Рубен събра смелост и се постара да изглежда дързък.

— Е, какво ще направиш? Ще ме убиеш ли?

— Каква прекрасна идея!

Ръката на Базилиск хвана мъжа за гърлото и без никакво усилие го вдигна от земята. Краката на Рубен виснаха във въздуха, а с двете си ръце се вкопчи в китката на злодея в отчаян опит да я разтвори, докато се задущаваше. С една ръка Базилиск вдигна мъжа, така че очите на двамата бяха на едно ниво. След което дръпна назад качулката си.

Джейк не можеше да види лицето на Базилиск. Това, което видя обаче, беше задната част на бледна глава, която беше силно обгоряла. От скалпа висяха кичури руса коса и кожата беше опъната силно на черепа.

Очите на Рубен изскочиха от ужас при вида на лицето. Започна да се дърпа още по-силно, краката му ритяха Базилиск в слабините и в гърдите, но злодеят не потрепна. Тогава Джейк чу изпукване — като звука от ледени кубчета, топящи се бързо в напитка. Лицето на Рубен изгуби цвета си и сякаш се вкамени. Само за пет секунди холандецът бе превърнат в камък от глава до пети и виковете му заглъхнаха. Джейк зърна синята светлина от очите на Базилиск, която се отрази в замръзналото лице на мъжа. После Базилиск пусна статуята на Рубен и тя се разби на пода. За още по-силен ефект злодеят смачка няколко големи парчета с тока на ботуша си.

Джейк осъзна, че останалите в помещението бяха спрели работата си и мълчаливо наблюдаваха екзекуцията. Когато Базилиск се обърна, те бързо се върнаха към задачите си.

Всички, освен Джейк. Той се вторачи в оголеното лице на Базилиск. Беше обезобразено от белези. Очите нямаха бяло — бяха изцяло неоновосини. Но Базилиск притежаваше едно неоспоримо качество.

Изглеждаше точно като Джейк.

ФИНАЛНАТА ПРАВА

Блясъкът в очите на Базилиск угасна. Лицето му беше бледо и покрито с белези; кожата му беше като пергамент с малки метални пластини върху нея.

— Как... е възможно? — заекна Джейк.

Базилиск си пое дълбоко въздух; хриптенето бе изчезнало заедно с куцането. Процесът на възстановяване явно напредваше.

— Казах ти го още в началото, Хънтър — рече той глухо, почти шепнейки. — В кръвта ти е.

Джейк поклати глава. Базилиск пристъпи напред, а той направи крачка назад. Базилиск вдигна ръка пред себе си.

— С теб имаме една и съща ДНК. Генетически сме напълно еднакви. При разследване на местопрестъпленията ще се установи, че *ти* си бил там, не аз.

Джейк вече беше по всички медии. Изглежда, ако властите успееш да разшифроват видео и аудиозаписите на искането за откуп, направени от него, щяха да разкрият и лицето, и гласа му. Един бог знаеше на колко места бе оставил своята ДНК. Включително и навсякъде около ядрената бомба.

— Използвал си ме като изкупителна жертва? През цялото време си възнамерявал да ме предадеш, а ти да препуснеш триумфално към залеза?

Базилиск вдигна ръце, сякаш за да умилостави Джейк.

— Признавам, че отначало мислех да постъпя именно така. Да ги оставя да заловят генетичния ми близък, за да мога да се измъкна. Дори и Съветът на злото не одобри това. Когато разбраха, че ще ти позволя да проникнеш в системата на Villain.net, ги обзе неописуем страх. Затова ги изоставих. Творчески различия. Вместо да унищожиш сайта обаче, ти го превърна в нещо... неочаквано.

— Заслужаваш да те убия, без да се замислям, както сторих с Хамелеон. Така ще сложа край на цялата тази лудост! — Джейк пристъпи напред и с изненада забеляза, че Базилиск се отдръпна леко.

— Нещата се промениха, Хънтър. Оцених потенциала ти. Свалянето на суперсили, които имаха моето... *нашето* ДНК, те вписа в системата на сайта. Възприемаш всички сили невероятно бързо. Използваш ги без предварителна подготовка, сякаш са естествени за тялото ти. Подобно нещо не се е случвало досега. В момента самият ти си по-важен за мен от цялата операция.

Джейк се замисли. Думите на Базилиск не му звучаха убедително. И все пак, въпреки че беше лъжец, злодеят още не се беше проявил като предател, както бяха направили Гадняра и останалите. А определено не отстъпваше по агресивност на супергероя Хамелеон.

— Сър! — обади се техникът, който следеше големия екран. — Нарушителите ще са тук след няколко минути! Установихме, че са „Морски зверове“ от флота. Вътре има поне трийсетина Блюстителите.

Базилиск погледна екрана, после върна поглед върху Джейк.

— Ако не действаме *веднага*, след няколко минути Блюстителите ще щурмуват базата и ще провалят всичко, което съм постигнал.

— Не ме интересува. Искам да науча всичко сега.

Базилиск въздъхна и този път Джейк улови отегчението, което премина по лицето му.

— Ако стигнат дотук, така и няма да разбереш как завършва твоята история, Хънтър. В момента в теб е съсредоточена повече сила, отколкото можеш да си представиш. Само ти можеш да ги спреш. После ще имаме време за разговори.

Ето отново, помисли си Джейк, *поредната заповед. Отново ме командори и ми нарежда какво да правя.* За миг му се прищя да си беше в училище. Там поне можеше да се заяжда с по-слабите от него.

Изведнъж Джейк застина. Здравият разум повеляваше да не се заяждаш с някого, който е по-силен от теб самия. Освен ако този някой нямаше представа, че е по-силен.

Дали беше по-силен от Базилиск?

Злодеят току-що каза, че Джейк не осъзнава силите си. Никога не бе опитвал да го заплаши физически, нито да го принуди със заплахи за семейството му, за разлика от добрите. Като се замисли, Джейк си даде сметка, че се бе въвлякъл в тези събития доброволно. Не бе посмял да се опълчи на Базилиск, независимо към колко дълбоки води го тласкаше той.

Изведнъж му стана пределно ясно, че просто го беше страх от Базииск. Бе го страх, че ще наруши равновесието в отношенията им, ако го предизвика. Джейк беше жертва на същия онзи страх, който възпираше децата, които тормозеше в училище, да отвърнат на ударите му. Той не беше от метал и едно здраво кроше би го прегънало на две, както всеки човек. Именно страхът караше глупавите деца да се свиват пред него и да търпят тормоза.

А сега Джейк се бе озовал на тяхно място. Бе станал жертва на гамен.

— Не! — чу той собственият си глас. Твърдостта на тона му накара Базииск да се замисли. — Искам да знам кой точно си ти! Без повече плоски измишльотини!

Базииск осъзна, че е притиснал Джейк прекалено силно. Отново закрачи напред-назад, като от време на време хвърляше поглед към екрана.

— Наистина ли искаш да знаеш кой съм? Нима мислиш, че това ще ти помогне по някакъв начин?

— Целият съм в слух.

Базииск продължи с въздишка:

— Бродя по тази планета от много години. От векове. Може да се каже, че съм безсмъртен.

— Не можеш да умреш?

— Мога, но открих как да измамя старостта — просто се прераждам от тяло в тяло. Това е моята сила. Моята дарба. Трупам познание от векове и съм доста способен учен и както всеки учен и аз имам тясна специалност. Моята е генетиката. Тя ми позволи да изследвам способностите си и да установя как точно действат те. Вникнах в точния процес на прераждането едва през шейсетте години на двайсети век.

Базииск направи пауза и в главата му нахлуха спомени от онова време. Джейк се опита да си го представи през шейсетте — с панталони чарлстон и дълга хипарска коса. При мисълта почти се усмихна.

— Генетичните ми изследвания изиграха ключова роля за изработката на Villain.net — продължи Базииск. — Споменах, че в някои отношения сайтът си е чиста импровизация. Настроих го да променя човешкия генетичен код, така че потребителят да може да

трупа и да използва суперсилите. Във Фондация „Герой“ обаче се бяха справили с този проблем далеч по-удачно. Те не страдаха от страничните ефекти, с които се сблъскахме ние. Тогава намерих лесно решение, което, изглежда, работеше. Създадох метод на базата на способността за възстановяване на собствените ми ДНК вериги, който неутрализираше злокачествените ефекти.

Джейк кимна с разбиране. Бе впечатлен от необичайната пъргавина на ума си и се зачуди дали не е придобил и свръхинтелигентност.

— Така че, когато някой си свали някаква несполучлива способност, неговата ДНК я поправя вътре в тялото му и премахва проблемните странични ефекти?

— Именно. Но тъй като с теб имаме една и съща ДНК структура, когато *ти* използваш Villain.net, се получава припокриване. При теб способностите бяха далеч по-силно развити, по-силни дори и от първоизточника — способностите на Първичния. Това обаче си има цена. Тялото ти се изтощава от опитите да овладее излишъка от енергия и при липса на постоянен източник на енергия просто угасваш. Поради припокриването при теб възстановяването не действа.

— Тоест, ти си ме убил — процеди Джейк с горчивина.

— Не ме ли разбираш, Хънтър? Никой не знаеше, че ще се случи. В Съвета предполагаха, че ще загинеш, но умението да увеличаваш силата на способностите си бе непредвидено. Свойство, от което и двете страни се нуждаят отчаяно. Хамелеон не се тревожи толкова за бомбата. Интересува се повече от теб. Уверявам те, че в момента нямаш приятели нито от едната, нито от другата страна. Освен мен.

При тази мисъл Джейк почувства празнина отвътре.

— Избрах те още при раждането ти и те наблюдавам от много време, като деликатно направлявах постъпките ти отдалеч с надеждата, че ще се превърнеш в боец, а не в страхливец като останалите ти приятели.

Джейк се нуждаеше от време, за да осмисли цялата информация. Значи умението да усилва способностите си бе уникално, но то не обясняваше защо двамата имаха една и съща ДНК. Какво бе направил Базилиск?

— Сър! Времето изтича! Вече са на брега — извика техникът. — Ако няма да ги спираме — при това той изгледа Джейк многозначително, — да евакуираме базата и да активираме самоунищожението — и отново насочи вниманието си към Джейк. — Ти решаващ, Хънтър.

— Как така още при раждането ми? И защо аз?

Базилиск вече губеше търпение, но си наложи да се успокои и закова поглед в Джейк.

— Както казах, имам уменията да надхитрям смъртта, като приемам чужда ДНК. Една малка доза е достатъчна, за да освежи тялото и ума ми. Умирах. Трябваше спешно да възстановя генетичното си състояние. Родителите ти разказвали ли са ти как си се родил?

— Мама ме е родила на път за болницата.

— По случайност бях наоколо. Колкото по-млада ДНК си набавя, толкова по-дълго я ползвам. Новороденото бебе е за предпочитане пред тийнейджър или възрастен човек. Осигурява ми няколко години повече. Упойващият газ ми помогна да се справя с родителите ти, докато си набавя ДНК от китката ти.

Джейк погледна китката си. По рождение имаше кръгъл белег.

— Да, извинявай. Бързах. Един от страничните ефекти на генетичното обновяване е, че приемам физическите характеристики на донора — затова и си приличаме. Ще остана такъв, докато не дойде време отново да се променя, което ще бъде скоро, както си личи по външния ми вид. Времето ми отново изтича. Може да ме наречеш генетичен вампир, ако искаш, но поне се грижа за своя донор. Затова те наблюдавах и направлявах развитието ти, за да станеш волеви и независим.

— Ти си ме направил груб и злобен? — изръмжа Джейк. — Искаш да кажеш, че ти си ме превърнал в страшилище, което тормози всички?

— Със сигурност имам значителен принос. Приятелите ти са същински тъпи гаменчета. Аз ти помогнах да станеш *мислещ* човек с качества на *водач*. Как иначе момче от такова любящо семейство може да се превърне в чудовище? — В последните му думи отекна подигравателна нотка.

— Ти ми съсипа живота!

— Не. Дадох ти шанс, който иначе не би имал никога! — Базилиск заби пръст в екрана. — Те са хората, които съсипаха живота ти, обявиха те за издирване и ти отнеха семейството! При това мислят, че правят нещо добро. Както се казва, пътят към ада е постлан с добри намерения. Тях трябва да спреш!

Единственото, което Джейк искаше, бе да се нахвърли върху Базилиск и да го направи на пух и прах, но така много въпроси щяха да останат без отговор.

— Всяка твоя дума е била лъжа!

— Понякога се налагаше да поизкривя истината.

— Каза ми, че името ти е Скот Бейкър, от Австралия. Пълна лъжа!

— При всяко възстановяване се нуждаех от достоверна самоличност, с която да пътувам по света. Понякога заемам самоличността на някой мъртвец: присвоявам си документите му, банковите сметки и тям подобни. Как иначе да съхранявам парите си? Би ли се доверил на банка, която е собственост на злодеи? Понякога лъжата е по-лесна от истината. Но това, че трябва да попречим на Блюстителите, не е лъжа. Моля те, Хънтър. Направи го!

Джейк се поколеба. Нямаше изход, но не възнамеряваше да остави Блюстителите да го хванат. Измери Базилиск с поглед и се измъкна от командната зала без нито дума повече. По пътя надяна ръкавиците си.

Втурна се по коридора, а умът му работеше трескаво. Идеше му да се разплаче от цялата тази несправедливост. Не бе плакал от много време, но и сега не бе подходящият момент. Насочи мисълта си към самосъхранението. Можеше ли да обърне процеса? После се сети, че както злодеите, така и героите искаха да експериментират с него. Какво му оставаше?

Как се нарича някой, който е останал без изход?

Джейк влезе в хангара и се приготви да излети отвесно нагоре през отвора в тавана. Вниманието му бе привлечено от нещо — скайкарът бе преместен, а от тялото на Хамелеон нямаше и следа.

— Не! — извика Джейк, застана на мястото, където беше колата, и се огледа.

Имаше петно кръв, но не се разбираше накъде е избягал героят. Сега обаче това бе проблем на Базилиск. Надяваше се да стигне до

Хамелеон преди него.

Джейк се съсредоточи върху задачата си в момента. Трябваше да спре нападението на плажа. Силата потече в жилите му, той усети затопляне и се стрелна нагоре в небето.

Пред погледа на Базилиск на екрана в средата на острова се появи втора светеща точка — Джейк. Базилиск се ядоса на себе си, че бе разкрил толкова много на Джейк. Поне не беше разкрил *крайната* си цел, така че все още имаше някакъв контрол над момчето. А в момента се нуждаеше именно от контрол. Вече съжаляваше, че бе продал и последния чифт белезници заглушители на Доктор Темпест при наскорошното му посещение. Сега щяха да са му от полза. Ако Джейк откриеше истинските мащаби на мутиралите си способности... Базилиск потрепери. Мисъл бе твърде мрачна дори за самия *него*.

— Получаваме сигнал — обади се един от техниците.

— На екрана! — нареди Базилиск.

Сателитната карта изчезна в единия край на екрана, а на нейно място се показа видео. Появиха се осем необичайни фигури — Съветът на злото.

Една от фигурите проговори със съскащ глас:

— Разкрихме истинските ти намерения, Базилиск! Истинският ти план, не лъжете, с които оплете правителствата по света! Това е лудост!

— Доктор Темпест те предаде! — чу се женски глас с отсянка на самодоволство. — Разказа ни всичко. Заби нож в гърба ти, за да получи разрешение за собствения си план!

Базилиск се ухили мазно.

— Нима мислехте, че съм толкова луд, че да превърна земята в прашно бунце? И за какво ми е? Смятам да излича Villain.net и жалкия ви Съвет от лицето на планетата!

— Няма да ти се размине!

— Вече ми се размина. И понеже съм един от малкото хора, които знаят, че щабът ви се намира в кратера на изгаснал вулкан, най-сетне ми хрумна как да се справя с всичките ви модерни системи за защита. Без никакви ракети и многобройни армии. Чисто и просто ще взривя бърлогата ви изпод краката ви, докато вие треперите от ужас!

— Пак ли заплашваш да унищожиш света?

— Погрижих се да построя собствената си база в онзи вулкан, който ще ми позволи да нанесе възможно най-могъщ удар върху щаба ви. Инженерите ми се трудиха неуморно, за да запушат каналите с магма и да спрат изригването на останалите вулкани. Налягането на земята ще достигне такива мащаби, че угасналият ви вулкан ще се събуди като по чудо. После с помощта на увеличената мощ на Хънтър ще завладее Hero.com и единствените суперсили, останали на разположение. Нищо във вселената не може да ме спре!

Базилиск се изпъчи при мисълта колко е важен. Натисна един бутон и изключи връзката със Съвета. Обърна се към един техник:

— Изстреляйте сондата.

Но нищо не се случи. Базилиск забеляза, че трима от техниците са залепнали за столовете си в големи балони лепкава смола, която бе омотала ръцете им и покриваше устата, за да не викат.

Базилиск се обърна и видя четвъртия техник, застанал до него с вдигнато оръжие със смола. Объркването на Базилиск изчезна, когато дрехите и кожата на човека се размърдаха и се преобразиха в подобен на влечуго силует, а след това — в млад мъж, облечен в черно. Хамелеон.

— Съветът се включи тъкмо навреме, не мислиш ли? Лудостта ти ще спре дотук!

Сигурно и лъвът чувства същото вълнение, когато дебне пляката си, помисли си Джейк, а пясъкът проскърцваше под ботушите му. Засиленото му зрение му позволяваше ясно да вижда фигурите между дърветата, наподобяващи на коледни светлилки. Нямаше къде да се скрият. Над взривените морски зверове зад него се издигаше стълб черен дим и замърсяваше чистия тропически въздух.

Земята се разтърси. Джейк погледна нагоре. Зад свитите тела на Блюстителите от ръба на вулкана се плъзна ярка струя червена лава.

Джейк погледна към Блюстителите, които въртяха очи между изригващия вулкан зад себе си и зловещия, смъртоносен силует на плажа. Базилиск ги бе определил като истинската заплаха, но Джейк изведнъж осъзна, че те са най-обикновени хора, които вършеха

работата си без помощта на суперсили. За разлика от Хамелеон, който се бе скрил зад тях.

Да вървят по дяволите, помисли си Джейк. Не представляваха заплаха. Изригването означаваше, че Базилиск е изстрелял сондата и ядрения ѝ товар.

Джейк реши, че е време да вземе нещата в собствените си ръце.

Блюстителите се свиха страхливо, когато се понесе към тях. Очакваха поредната демонстрация на суперсила. Нападателят им обаче се вдигна във въздуха, прелетя над дърветата и се насочи към вулкана.

Поне този път щеше да направи нещо добро. Щеше да спре Базилиск.

Базилиск продължаваше да удря главата на Хамелеон в командното табло с такава ярост, че тя вече се бе покрила с гъста зелена кръв. Бе стиснал супергероя като в менгеме посред изпотрошения команден център.

— Трябваше да приключа с теб още навремето! — изрева той в лицето на Хамелеон.

Героят бе стрелял с оръжието със смола срещу Базилиск с надеждата, че ще го спре, но лепкавите топки бяха отскочили от някакъв невидим щит. Базилиск му бе отвърнал с изстрел, който го бе запратил през огромния екран с трясък, сред заря от искри и плазма.

Тримата техници, залепени за столовете си, раздвижиха крака и забутаха столовете си към близкия изход.

Хамелеон бе отвърнал на нападението със залп огнени кълба, които бяха пръснали на парчета няколко бюра. Базилиск се беше хвърли встрани и активирал дистанционно изстрелването на ядрената сонда, преди Хамелеон да усети какво става. Супергероят беше скочил на гърба на Базилиск в опит да го спре, но вече беше твърде късно.

Целият хангар се беше разтресъл, когато сондата запробива земята. Устройството разтопи с припукване скалата и бавно изчезна под повърхността. Земята пред него се разпадаше и след няколко метра то проби стените на камера с магма под вулкана. Това бе достатъчно, за да причини изригване. Цялата база се разтърси от изригването на вулкана горе на повърхността.

Базилиск и Хамелеон продължаваха да се борят, а вплетените им тела се търкаляха по пода сред горящите парчета от контролното табло. Базилиск явно бе по-силният от двамата и мятеше Хамелеон наоколо, като го стискаше здраво за челюстта.

Хамелеон се опита да промени формата си, докато Базилиск ожесточено блъскаше главата му в стените. Независимо от формата му обаче хватката на врага му не отслабваше. Базилиск обърна лицето му към себе си.

— Не! — примоли се Хамелеон, а блясъкът в бездушните сини очи на Базилиск се усили. Хамелеон усети, че топлината напуска тялото му, а крайниците му започваха да изтръпват. Кожата му се оцвети в нездрав оттенък, а лицето му се скова, сякаш по него бързо съхнеше кал. Вкаменяваше се и чувството бе ужасяващо.

Внезапно в гърба на Базилиск се вряза могъщ удар. Тласъкът го накара да изпусне Хамелеон. Лицето на героя си възвърна цвета, но той все още се чувстваше отпаднал. Дватамата с Базилиск едновременно вдигнаха глави и видяха на вратата Джейк, който бе готов за пореден изстрел и явно не се впечатляваше от горящите останки около себе си.

— Спри сондата! — извика той.

Базилиск бе на колене. Той вдигна ръка с жест на съжаление.

— Не, Хънтър. Не разбираш! Не е онова, което си мислиш...

— Спри сондата веднага! — повтори Джейк. На лицето му се изписа безрадостна усмивка. — Спри я, Базилиск, или ще те сполети онова, което бях приготвил за люспестия приятел.

— Не мога да я спра! Планетата е в безопасност. Вече ти казах, че планът е друг! Просто реших да си присвоя армиите по света и да спечеля малко пари в движение.

— А за какво тогава е бойната глава?

Базилиск забърбори бързо:

— За да унищожи системите на Villain.net заедно със Съвета на злото. След това с помощта на армиите от цял свят щях да успея най-сетне да излича супергероите от лицето на земята, а държавите щяха да са беззащитни пред моята мощ... *нашата*, искам да кажа!

Джейк се поколеба. Защо Базилиск не му бе споделил всичко това по-рано? Със сигурност звучеше по-добре от унищожаването на света.

Хамелеон се обади задъхано:

— Хънтър, вярно е. Унищожи ли Съвета, ще унищожи и сайта.

— Ти мълчи! — изръмжа Джейк. — Ще се оправя с теб после. Ти ми отне всичко. Не ми остана нищо!

Хамелеон трескаво продължи, като заваляше думите:

— Ще получи неограничен достъп до всички суперсили. Ако успее да ги увеличи чрез теб, ще стане непобедим! Той ще е най-могъщият човек на планетата, а не ти. Ти ще служиш само за проводник — поне докато си жив.

Джейк се замисли. Предполагаше, че Хамелеон ще го моли да го пощади.

— В случай, че му позволя — сопна се момчето. Базилиск вече нямаше думата за хода на собствения му живот.

— Нямах избор, Хънтър — изграчи Хамелеон.

Базилиск положи усилие да се изправи, но не успя.

Той бавно се завлачи към Хамелеон.

— Мълчи! — изрева Базилиск.

Хамелеон обаче не спираше:

— Зная, че искаш да ме унищожиш, Хънтър, но искам да ти спася живота! Помисли! Какво би станало, ако Villain.net пропадне?

Джейк присви вежди. Допреди миг бе убеден, че спасява света, а сега изведнъж човекът, когото мразеше най-много, го убеждаваше, че действията му всъщност са били насочени да защити някакъв глупав сайт, за чието създаване Базилиск бе помогнал. Какво толкова, ако Villain.net пропаднеше? Щеше да загуби способностите си и... Мисълта го връхлетя като мълния.

Щеше да умре.

Базилиск му го бе обяснил. Тялото на Джейк се нуждаеше от енергията, осигурявана от сайта. Базилиск го бе превърнал в пристрастен, не по-различен от наркоманите, за които учителите в училище непрекъснато ги поучаваха. А сега Базилиск бе решил да пожертва Джейк като пешка в извратената си игра.

От устата му се разнесе вой, пълен с толкова гняв, че учуди дори самия него. Изпъна ръце напред и познатите зелени струи се стрелнаха към Базилиск и го блъснаха в гърдите. Радиоактивните лъчи обгориха кожата на злодея. Базилиск залитна назад. Джейк усети могъщество, от което стомахът му се сви. Не беше приключил със злодея.

— Писна ми от лъжите ти! И ти ме предаде, също както Гадняра и останалите!

Джейк наклони тяло напред и се стрелна във въздуха точно когато Базииск се изправи на крака. Момчето се заби в противника си с такава сила, че го повдигна от земята. Двамата полетяха през залата и се залепиха в напуканата стена с мощта на пневматичен чук. Джейк стъпи на крака. Базииск бе смазан, но вдлъбнатината, която бе направил при удара си в стената, го задържаше изправен. Джейк прибра острите си нокти и вдигна юмрук, готов за удар.

— Това не е начинът, Хънтър! — извика Хамелеон и тежко се изправи. — Ако го убиеш, няма да постигнеш нищо.

— Поне ще се почувствам изключително добре. А ти си следващият!

— И така ще оставиш ядрената сонда да действа. Единственият начин да оцелееш, е като я спреш. Нямах време да убиваш когото и да било.

Джейк се замисли. Хамелеон беше прав и току-що беше спасил живота на Базииск. С внезапно изпращяване парче от тавана над тях се откърти. През дупката се процеди лава, подобна на огнен водопад. Въздухът затрептя от огромната горещина и разтопената скала оформи преграда между Джейк и Хамелеон.

— Нямаме време за това, Хънтър. Никой не е защитен от изпепеляващия ефект на лавата! Дори и ти!

Залата се разтресе по-мощно, а лавата започна да се разстила по пода като гъста овесена каша. Джейк присви очи и ги обърна към супергероя.

— Не сме приключили, Хамелеон.

След това се втурна към вратата.

Тичането в права линия бе почти невъзможно: базата се тресеше толкова силно, че Джейк подскачаше между стените на коридора на път за пещерата.

Там бе същинска пещ. Стената отсреща бе нажежена до червено от магмата, която течеше под тънката каменна кора. Бе въпрос единствено на време стената да поддаде. През пукнатините на тавана вече се процеждаха тънки струйки лава. Разтопената скала бавно се

плъзгаше към голямата дупка в пода, оставена от ядрената сонда. Джейк прозря, че ако лавата стигне до дупката преди него, няма да успее да влезе и да спре сондата. Яростният му изблик срещу Базилиск му бе струвал ценни мигове и вече не можеше да си позволи повече колебания. Той отскочи и се гмурна с главата надолу в тунела на сондата.

В тунела почти нямаше място за маневри, а при минаването си сондата бе нагорещила стените до червено. Джейк се стрелна през празната магмена камера, чието съдържание бе бликнало навън, и се шмугна в дупката на отсрещната ѝ стена. Машината бе набрала скорост и дълбаеше все по-навътре в горещата скала. Джейк активира острото си зрение и зърна сондата далеч пред себе си. Горещината дразнеше кожата му и се просмукваше през дънките му. Джейк беше като във фурна. Можеше да активира радиоактивната си способност и да стане неуязвим за горещината, но рискуваше да не успее да хване сондата и да я спре, тъй като ръката му просто щеше да премине през металната ѝ обшивка.

Сондата вече бе само на няколко метра под него. Джейк ловко се завъртя и падна на крака, след което възседна ядрената бомба, прикрепена в средата. Техниците на Базилиск бяха съобrazили да прикрепят електронен брояч към бомбата.

Оставаше му малко повече от минута.

— Как се обезврежда ядрена бомба? — изрече той гласно. После си спомни жичката, която бе дръпнал Базилиск. Пръстите му се устремиха към единствените две жици, които свързваха сондата с бойната глава. Когато ги разгледа, го обзе отчаяние.

И двете бяха черни. Тоест червената и синята жички изглеждаха еднакви през суперзрението му. Сякаш бе далтонист.

— По дяволите! — изруга Джейк и се опита да изключи способността си. Без успех. Ако избере погрешната жичка, бомбата щеше да избухне между краката му.

Обви бойната глава с ръце и дръпна. Металните скоби, които я държаха, проскърцаха, но не я пуснаха. Джейк дръпна отново, но краката му трепереха от непрекъснатото спускане надолу. Все едно се опитваше да вдигне нещо в носещ се шеметно надолу асансьор.

С последна вибрация сондата нахлу в огромна подземна пещера и се понесе свободно през пространството с Джейк върху корпуса ѝ.

По дъното на пещерата течеше плътна река от магма, която влизаше през отвор от едната страна и излизаше през друг отсреща с грохот, от който ушите му заглъхнаха. Всичко наоколо бе осветено от пъкленото червено сияние на разтопената скала; неимоверната горещина започна да пари по кожата му и обгори веждите и косата му. Добре, че термощитовете на сондата омекотяваха горещината — Джейк бе сигурен, че иначе щеше просто да се изпържи до смърт. В носа му нахлу кисела миризма и той усети, че от ноздрите му рухна кръв от жегата.

Без да се замисля, той полетя във въздуха над сондата и я хвана под себе си над магмената река. Благодарение на изключителната си сила не изпусна машината, но тя не беше достатъчна, за да я повдигне.

Беше в безизходица.

Ако пуснеше ядрената сонда в магмата, тя нямаше да се стопи — щеше да продължи пътя си надолу, но Джейк нямаше да може да я последва. В същото време обаче не му достигаше сила да я изтегли нагоре.

Джейк погледна брояча и потисна пристъпа на паника. Промуши ръка под главата и щом пусна другата си ръка, тежестта на цялото устройство го повлече към сигурна смърт.

Джейк извади ноктите си и замахна яростно към металната скоба, която държеше главата. Разлетяха се искри и Джейк се почувства, сякаш бяха изтръгнали ноктите от пръстите му. Погледна надолу и откри, че все пак е успял да отчупи парче метал. Сондата се снижи, върхът ѝ докосваше повърхността на магмата.

Очите на Джейк смъдяха от горещината и от дима. Замахна отново и една от скобите се счупи. Сондата се спусна още по-надолу и към него се понесоха пръски разтопена скала. Една капчица се лепна на подметката на ботуша му и гумата се стопи със съскане.

Джейк вече бе само на половин метър над магмата. С всички сили замахна към оставащата скоба. Ноктите му разкъсаха метала и сондата падна в огнената течност с плясък.

Вече с по-малко тегло Джейк се изстреля нагоре като тапа, стискайки бойната глава под мишница. Стените на тесния тунел

профучаха покрай ушите му. В дупката на пода на хангара над него вече се процеждаше лава.

Без да спира Джейк прелетя през нея и се стрелна към отвора в тавана.

Тъкмо изскочи над земята и вулканът изригна отново. Част от стената на кратера се килна и лавата бликна към входа на базата и към джунглата. По целия остров избухнаха пожари, но Джейк нямаше време да се наслаждава на този феномен.

На километър и половина над острова той застина във въздуха. В ръката си държеше ядрена бойна глава, на чийто брояч оставаха не повече от петнайсет секунди, а не знаеше как да го спре.

Джейк нямаше нищо за губене. Не бе достатъчно бърз, че да се измъкне от експлозията. Напрегна волята си и през тялото и ръцете му пробяга радиоактивна вълна. Ръцете му засияха с неземна зелена светлина. Обшивката на бойната глава се стопи при допира на радиоактивните му ръце. Вулканът избълва поредна струя лава в небето и тя плисна недалеч от Джейк.

Той усети вибрациите на бойната глава, когато електронният ключ активира синтеза. Натисна главата по-силно и бръкна дълбоко в нея с пръсти. После изсумтя, напъна всеки мускул в тялото си...

И я разполови.

Сложните компоненти и радиоактивните частици, които почти бяха слепнали от мощния му радиоактивен натиск, се пръснаха във всички посоки и паднаха обезвредени в океана.

Джейк нададе възторжен възглас и се насочи надолу, след което направи триумфален лупинг. С радост се понесе над гребените на вълните под себе си и усети нежната водна пара, която го охлади и освежи. Бойната глава беше унищожена, а Villain.net беше спасен.

Той нямаше да умре.

Оставаше само да се справи с Базииск и с Хамелеон, ако двамата не се бяха разкъсали един друг.

Мисълта за отмъщение в ума му избледня, тъй като внезапно усети слабост — сякаш цялата енергия от тялото му се беше изцедила. Джейк потъна в топлата морска вода.

Действието на суперсилите му току-що бе изчезнало.

Обзе го паника. Брегът не беше толкова далече, но целият остров бе в пламъци. Потоците лава по склоновете на вулкана стигаха до

океана и вдигаха огромни облаци бяла пара с оглушително съскане.

Джейк забеляза участък от плажа, който бе останал встрани от лавата, и изтощено заплува към него.

Със сетни сили се измъкна от водата на белия пясък. Отпусна се с лицето надолу и изпадна в безсъзнание.

Джейк огледа голите каменни стени с празен поглед. Пред него имаше маса, на която лежаха окованите му ръце. В малката стая за разпити имаше двама Блюстителите с вдигнато оръжие от двете страни на вратата.

Срещу него стоеше Хамелеон в естествения си вид на млад мъж.

Джейк бегло си спомняше, че някакви хора се появиха на плажа под ритмичните звуци на перка на хеликоптер. Бе мярнал и лицето на Хамелеон, но бе решил, че то е част от виденията, породени от треската му. По-късно се бе свестил в тясна килия с малко прозорче, през което едва се процеждаше един-единствен слънчев лъч.

Държаха го в затвора на остров Дябло, а Хамелеон определено се наслаждаваше на възможността да го подразни.

— Дано ти дадат медал — рече той. — Предотврати зловещ план.

— Тогава ме пусни — отвърна Джейк глухо, въпреки че знаеше, че това няма да се случи никога.

Хамелеон поклати глава.

— Веднага ще се опиташ да ме убиеш. Кое то моментално ще те върне тук, нали?

Джейк не можеше да отрече. Единственото, което бе изрекъл от началото на разпита насам, бяха заплахи към Хамелеон, но щом осъзна, че бяха безсмислени, престана. Затова сега мълчеше.

— Участието ти в злите кроежи на Базилиск е неоспоримо. И след като той като по чудо се измъкна от острова, ти си още по-ценен за нас.

— Изпуснахте ли го? — попита Джейк невярващо.

— Измъкна се. Тръгнах след него и реших, че съм го приклепил, но изведнъж се стопи. Бе прекалено слаб, за да използва способностите си. Подозирам, че някой негов съучастник му е помогнал да се измъкне.

Интересът на Джейк се събуди. Кой би помогнал на Базилиск? Със сигурност не би могъл да е Доктор Темпест, който по-рано го бе предал.

— Намерихме тримата ти приятели в Москва. Не казаха нищо добро за теб. Всъщност все още се опитваме да проумеем *какво* точно си сторил на Уорън Федъл. Как го наричахте вие? А, да, Гадняра. След мутацията е почти неузнаваем. Нямаме и идея какво да го правим. А той *гори* от нетърпение да те пипне. Мисля, че е добре да избегнем подобна среща.

Джейк повдигна вежди. Значи Гадняра бе оцелял — каквото и да му беше сторил. Щом се измъкнеше оттук, трябваше да се отбие за кратко при предателите — със суперсилите си, разбира се. Изглежда, враговете на Джейк не само бяха оцелели, ами бяха и далеч по-свободни от него самия.

— Всичко това обаче се обезсмисля в светлината на същинската ти стойност — Хамелеон отпи глътка вода от чашата си и отнесено прокара език по устните си. — Да увеличаваш силите, качени на Hero.com. Наистина удивителна способност! Докато не научим как да я използваме, ти оставащ тук като наш... хм... гост. Само докато Блюстителите подготвят процеса. А после ще бъдеш просто затворник, нали така?

Хамелеон му се усмихна. Джейк наруга пазачите, които го помъкнаха навън, но без суперсилите си бе просто хлапе, което не можеше да се противопостави на двама огромни мъже. Те го блъснаха грубо в килията и затръшнаха вратата. Множеството ключалки изщракаха, а единият пазач забърса петънце от табелката с името на килията: „Хънтър“.

Джейк легна на леглото и разтърка следите от белезниците по китките си. Не бе използвал суперсили от няколко дена и се чувстваше отпаднал и замаян. Лекарите му бяха дали някакви хапчета, които го крепяха, но Джейк знаеше, че дори и да оставеха всички врати отворени, той нямаше да има сили да излезе.

Отново се замисли за границата между герой и злодей, но въпросът бе сложен. Базилиск беше злодей, който искаше да взриви ядрена бомба, за да унищожи останалите злодеи, а Хамелеон беше

герой, който без никакво колебае беше заличил спомена за него у близките му и не бе проявил и капка милост към хората на Базилиск — беше ги избил.

Хамелеон беше използвал Джейк, за да се добере до Базилиск, а Базилиск пък го беше използвал в опита му да унищожи Съвета на злото. А сега добрите щяха да използват Джейк като опитно зайче.

Мразеше и двете страни. Изглежда, единствената справедливост се криеше в него самия. Обеща си да не позволява на никого повече да го използва и всяка следваща суперсила или слава, ако изобщо се сдобиеше с такива, да бъде само за него. Нямаше да се откаже от плановите си за бягство от затвора, а после щеше да открие всички и от *двете* страни, за да ги накара да си платят за стореното.

Щяха да проклинат деня, когато са чули името Джейк Хънтър.

Джейк се отпусна и с наслада се замисли за отмъщението. В този момент усети нещо твърдо под възглавницата си. Бръкна отдолу и измъкна малък мобилен телефон. Примига учудено.

На него имаше едно-единствено съобщение.

Джейк го отвори. Започна да чете, а устните му се разтеглиха в широка усмивка.

Бъдещето изведнъж бе добило *изключително* интригуващ оттенък...

ЗА АВТОРА

Анди Бригс е роден в Ливърпул, Великобритания. Вместо да се отдаде на писането, нещо, за което от малък непрекъснато получава похвали, той пробва най-разнообразни занимания — от доставка на пици и управление на собствена мултимедийна компания до преподаване на информатика и филмопроизводство (разбира се, не всичките едновременно). В крайна сметка обаче той достига до нищо неподозиращия Холивуд и с удоволствие се заема с писането на филмови сценарии. В момента обаче Анди още повече се наслаждава на кариерата си на автор на романи.

Обитава тайното си убежище някъде в югоизточна Англия, където въпреки двете си буйни котки успява да пише. Твърденията му за владееенето на суперсили може би все пак са малко пресилени...

Издание:

Анди Бригс. Съветът на злото

Редактор: Златина Сакалова

ИК Егмонт България, 2011

ISBN: 978-954-27-0481-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.